21

ΦΛΕΒΑΡΗΣ 2006

7615 • ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Στόχος η φοβική κοινωνία

της σύνταξης...

Γιάννης κερνά, Γιάννης πίνει...

Μόνο την πεντετία 1994-1999, δόθηκαν σε 991 μεγάλες επιχειρήσεις (σε αφεντικά δηλ., οι επιχειρήσεις δεν είναι απρόσωπες) πάνω από 450 δισεκατομμύρια δραχμές με μορφή επιδοτήσεων, λένε τα επίσημα στοιχεία. Δηλ. κυρίως από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα. Τα χρήματα των εργαζόμενων απ' όλη την ευρωπαϊκή ήπειρο, για την ανάπτυξη της Ευρώπης! Στα χρήματα αυτά, δεν συνυπολογίζονται οι κρατικές επιχορηγήσεις στους φίλους και στους ημέτερους και τα αγύριστα δάνεια. Κανένα έλλειμα δεν θα μπορούσαν να επικαλούνται προσχηματικά σήμερα αν δεν είχαν σκορπιστεί στις τσέπες των αφεντικών τα ποσά αυτά. Σήμερα προσπαθούν να βρουν τρόπους να τους ξαναεπιχορηγήσουν για να μειώσουν λιγότερο τις θέσεις εργασίας. Δηλ. να ξαναπληρώσουν οι εργαζόμενοι τ' αφεντικά για να τους απολύσουν λίγο αργότερα! Αλλά το δημόσιο πάντα αυτό ήταν, ένα ατελείωτο χρηματοκιβώτιο για να γεμίζουν οι τσέπες των διαχειριστών του και των φίλων τους.

Από μήνα σε μήνα, οι εξελίξεις στον εργασιακό (αλλά και όχι μόνο) χώρο είναι τόσο ραγδαίες που δυσκολεύεται ακόμα και να τις παρακολουθήσει κανείς. Η ανάκληση των εργατικών δικαιωμάτων (κερδισμένων στο παρελθόν με πολύχρονους αιματηρούς αγώνες) προχωρά με τέτοιους ρυθμούς και τ' αφεντικά έχουν ξεσαλώσει τόσο, ώστε ακόμα και το πάγωμα των μισθών να θεωρείται κέρδος από μεγάλη μερίδα των απελπισμένων εργαζόμενων. Ο φόβος της ανεργίας και η καταστροφική λογική τού «ο σώζων εαυτόν, σωθήτω» οδηγούν σε υπαναχωρήσεις πανικού (βλέπε Eurobank), που μάλιστα, επειδή ντρέπονται γι ' αυτό που είναι, παρουσιάζονται σαν «νίκες του συνδικαλιστικού κινήματος».

Και οι μεν εργατοπατέρες-συνδικαλιστές (χορεύοντας πρώτοι απ' όλους στο χορό των αφεντικών, για να σώσουν το τομάρι τους πάνω απ' όλα) δεν αποτελούν έκπληξη, πόσο μάλλον που η τακτική τους οδήγησε κατά ένα μέρος τους εργαζόμενους στα σπίτια τους και τους ίδιους στο ρόλο των οικόσιτων στις εργοδοτικές γιορτές. Η μεγάλη μερίδα των εργαζόμενων και των άνεργων όμως, αυτή που πραγματικά την αφορούν όλα τα σε βάρος της τεκταινόμενα και όσα σχεδιάζονται, δεν έχει μιλήσει ακόμα. Οι αντιδράσεις είναι αναντίστοιχες των εργοδοτικών (πλάι πλάι με τα κρατικά) βημάτων.

Είναι η έκπληξη που αναιρούνται όλα όσα θεωρούνταν δεδομένα. Είναι το ασύλληπτο των γεγονότων, παγκόσμια. Είναι η απελπισία της μοναξιάς. Είναι η άγνοια της συλλογικής δράσης και της αλληλεγγύης.

Να ανακαλύψουμε ξανά την αλληλεγγύη, λέει ο εκπρόσωπος του σωματείου των εργαζομένων στα Φωσφορικά Λιπάσματα, στη συνέντευξη που έδωσε στη «Β», κι είναι πραγματικά αυτό το πρώτο που μπορούν να κάνουν οι εργαζόμενοι. Γιατί στο επίπεδο της σκέψης είναι η πρώτη μάχη που θα δοθεί, οι άλλες θ' ακολουθήσουν το αυτονόητο.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
• 7615 •
Χρόνος 3ος, φύλλο 21
Φεβρουάριος 2006

Ιδιοκτήτης: Εταιρεία για την επικοινωνία και τον πολιτισμό Βαβυλωνία, ΑΜΚ
Εκδότης - Διευθυντής: Άννα Καραγεωργίου
Διεύθυνση: Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25, ΤΗΛ.: 2310-261.290
Εκτύπωση: Εκδοτική Βορείου Ελλάδος Α.Ε.

ΑΘΗΝΑ: Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια - ΤΗΛ.: 6938332603
ΞΑΝΘΗ: ΤΗΛ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Αγ. Γεωργίου 36, τ.κ. 691 00 - ΤΗΛ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: ΤΗΛ.: 6936 785.774
ΑΓΡΙΝΙΟ: ΤΗΛ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: ΤΗΛ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΠΑΤΡΑ: Αράτου 49 - Κέντρο - ΤΗΛ.: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, τ.κ. 731 00 - ΤΗΛ.: 6974.429.408

e-mail: newspaper_babylonia@yahoo.gr

Η εξουσία θωρακίζεται

Οι συνεχείς αναφορές του πρωθυπουργού ότι έχει δημιουργηθεί μια πλατιά κοινωνική συμμαχία υπέρ των αγοραίων μεταρρυθμίσεων της κυβέρνησής του, μόνο στη γυάλινη σφαίρα της φαντασίας του υπάρχει. Η αλήθεια είναι ότι, η κυβερνητική διαχείριση της κρατικής πολιτικής για 22 μήνες, βρίσκει απήχηση και αγκαλιάζεται μόνο από τους ολιγάρχες συμμάχους της: του ΣΕΒ, των τραπεζιτών, των τεχνογραφειοκρατών, των εφοπλιστών, των καναλαρχών. Των εχόντων και κατεχόντων πολιτική και οικονομική εξουσία. Η στήριξή τους από την κυβέρνηση είναι παροιμιώδης: οι υπερεξουσίες που δόθηκαν στους καναλάρχες (βλ βασικό μέτοχο), το ελαστικό οκτάωρο, οι ιδιωτικοποιήσεις, η ανατροπή των εργασιακών σχέσεων στις ΔΕΚΟ, η διευθέτηση του χρόνου εργασίας, η αναθεώρηση της ΚΑΠ, η απελευθέρωση των αγορών υπηρεσιών, ενέργειας, μεταφορών, ο πολιτικός και διοικητικός-διευθυντικός αυταρχισμός... Ακόμα και το κόστος των απολύσεων, στις επιχειρήσεις τους, ο ΟΑΕΔ το πληρώνει. Για να μην αναφερθούμε στα προγράμματα «εργασιακής εμπειρίας» stages, που εφοδιάζουν τις επιχειρήσεις τους με εξειδικευμένους πτυχιούχους εργαζόμενους καταβάλλοντας βαλκάνιους μισθούς πείνας των 400 ευρώ.

Το αποτέλεσμα της παραπάνω πολιτικής είναι τα 2.126.750 νεόφτωχων Ελλήνων, σύμφωνα με έρευνα της Στατιστικής Υπηρεσίας για τα Εισοδήματα και τις Συνθήκες Διαβίωσης των Νοικοκυριών, χωρίς να υπολογίζονται οι μεγάλες πληθυσμιακές ομάδες των άστεγων, των Αθίγγανων, των διαβιούντων σε ιδρύματα, των οικονομικών μεταναστών. Είναι ενδεικτικό ότι το 8,1% των νεόφτωχων ζουν σε σπίτια χωρίς λουτρό, το 12,2% χωρίς εσωτερική τουαλέτα, το 36% δηλώνουν οικονομική αδυναμία για ικανοποιητική θέρμανση, το 8,1% δεν επισκέπτεται γιατρό και το 8,9% καθόλου οδοντίατρο. Από το σύνολο των συνταξιούχων οι 904.850 (42,3%) λαμβάνουν σύνταξη κάτω των 400 ευρώ και οι 590.125 (27,6%) από 401-600 ευρώ.

Η μεγάλη πλειοψηφία της κοινωνίας και οι εργαζόμενοι όχι μόνο δεν συναινούν αλλά και είναι ενάντια στην ασκούμενη κυβερνητική πολιτική, που υποβαθμίζει τη ζωή στα όρια της επιβίωσης και αυξάνει την ανεργία. Γιατί, αν υπήρχε όντως κοινωνική συναίνεση για τις αγοραίες μεταρρυθμίσεις, η κυβέρνηση δεν θα κατέφευγε στο τελευταίο όπλο επιβολής τους, που είναι η αναθεώρηση του συντάγματος και η δημιουργία συνταγματικού δικαστηρίου για τις ανάγκες τις αγοράς και του επανιδρυμένου κράτους-χωροφύλακα.

Η αναθεώρηση του συντάγματος θα αποτελέσει τη νέα χάρτα της εξουσίας για την ιδιωτικοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, την απαγόρευση καταβολής αναδρομικών, την κατάργηση της μονιμότητας στο στενό δημόσιο τομέα, την οικοπεδοποίηση δασικών εκτάσεων, τη μεγαλύτερη συμμετοχή στην ευρωπαϊκή ολοκλήρωση (βλ. ευρωσύνταγμα), την αύξηση της κρατικής τρομοκρατίας.

Ειδικότερα με το συνταγματικό δικαστήριο θα ελέγχονται τα ατομικά-κοινωνικά- πολιτικά δικαιώματα και ελευθερίες σύμφωνα με τις νεοταξικές σχέσεις κυριαρχίας και εξουσίας. Δεν θα αποτελεί την αφηρημένη έκφραση αφηρημένων κανόνων πολιτικού παιχνιδιού, αλλά θα επεμβαίνει πρώτα και κύρια στην επιλογή και στο περιεχόμενο ανατρεπτικών-ριζοσπαστικών-διεκδικητικών δυνάμεων των οποίων χώρος δράσης είναι συνολικά η κοινωνία και οι εργαζόμενοι. Έτσι, όχι μόνο θα επιλέγει με το εργαλείο της νομικής επικύρωσης αλλά, επίσης, και με την αμεσότητα του στραγγαλισμού και της απαγόρευσης της αμφισβήτησης και της διαμαρτυρίας.

Με αυτόν τον τρόπο, οι εκπρόσωποι του «κυρίαρχου λαού», θέλουν να αποκλείσουν τον κοινωνικό αντίλογο, δημιουργώντας μια ακόμα πιο κλειστού τύπου «κοινωνία», που θα στηρίζεται αποκλειστικά στην εκμετάλλευση, στην καταπίεση, στο κέρδος, στην κρατική τρομοκρατία (αντιτρομοκρατικά μέτρα, ταγΜΑΤασφαλίτικες επιχειρήσεις «αρετής», μυστικές παρακολουθήσεις «υπόπτων», φακελώματα, ποινικοποίηση πολιτικών χώρων, κοινωνικών και ταξικών αγώνων κλπ). Θέλουν να επιβάλλουν τη σιωπή και την ολοκληρωτική κυριαρχία του καθεστώτος σε όλες τις πτυχές της κοινωνίας. Όσοι έζησαν τα χρόνια της χούντας και της πρώτης μεταπολιτευτικής κρατικής τρομοκρατίας γνωρίζουν από πρώτο χέρι την παραπάνω πρακτική, γιατί είναι ακόμα νωπή στην μνήμη τους.

βαρβαρισμοί

Η επιδημία της εκμετάλλευσης

«Λαθρο»-μετανάστες και αποδημητικά πουλιά φταίνε για την εξάπλωση της «γρίπης των πουλερικών». Έτσι μας «πληροφορούν» τα κυρίαρχα ΜΜΕ και πλήθος ειδικών κλείνοντας και το μάτι στη συστηματική εξόντωση αμφοτέρων-ανθρώπων και ζώων. Και δε βγάζουν κουβέντα για τις αιτίες της επιδημίας, τα κέρδη των πολυεθνικών, τη βιομηχανοποιημένη αγροτική καπιταλιστική παραγωγή, το ελλιπές σύστημα δημόσιας υγείας, τα κέρδη των φαρμακευτικών εταιρειών.

Με την ευκαιρία: τους μετανάστες και τα πουλιά μήπως θα τους εξοντώσουν οι «ράμπο της ελληνικής υπαίθρου», οι αγροφύλακες που επιστρέφουν από το σκοτεινό παρελθόν σαν ένα ακόμη αντικοινωνικό σώμα «ασφαλείας»;

Γ. Παπ.

Εγώ καλά σου τα' λεγα...

...για τα παρεπόμενα της άρσης του απορρήτου και του περιορισμού της ιδιωτικής σφαίρας στο όνομα της «καταπολέμησης του οργανωμένου εγκλήματος». Βγαίνει λοιπόν στα παράθυρα ο Σταθόπουλος, πρώην υπουργός Δικαιοσύνης (καθηγητής Νομικής Αθηνών) που έβγαλε τον τρομονόμο 2928/2001, διαμαρτυρόμενος για το πώς διασύρεται από τα ΜΜΕ κι εμπλέκεται σε υποθέσεις «του κοινού ποινικού δικαίου». Βγαίνει ο Μαρκογιαννάκης, πρώην υφυπουργός Δημόσιας Τάξης, αρμόδιος για το σύστημα C4I –την ηλεκτρονική παρακολούθηση με τις κάμερες– και θέτει ζήτημα για την καταγραφή προσωπικών συνομιλιών και προσβολή της ιδιωτικότητας του καθενός. Τώρα τα θυμήθηκαν; Όταν έφερνε προς ψήφιση τον τρομονόμο στη Βουλή ο ένας κι όταν έκλεινε συμφωνίες για τις κάμερες ο άλλος, παρά την κοινωνική κατακραυγή, δεν υπήρχε πρόβλημα; Αλλά έτσι είναι. Η ισχυροποίηση του ελέγχου της κοινωνίας δεν λογαριάζει από πρόσωπα. Οι 2 παραπάνω είναι λαμπρό παράδειγμα για το πώς ο θύτης μπορεί κάλλιστα να γίνει θύμα.

Α.Φ.

και επιτίθεται

Μονόδρομος, για τους εργαζόμενους και την κοινωνία, ο λαϊκός ξεσηκωμός!

Πράκτορες και καταδότες με ή χωρίς κουκούλα

Σήμερα, η Ελλάδα των «νέων» αφεντικών επιβάλλει την αυταρχική πολιτική παράδοση, που είναι από παλιά γνωστή και στο «στρατηγικό εταίρο» της, στην αυτοκρατορία των ΗΠΑ. Για την αναγνώρισή της σαν περιφερειακού καλού εταίρου-υπηκόου και την οριστικοποίηση της συμμετοχή της στο άρμα της αντιτρομοκρατικής εκστρατείας, υπογράφει τα κυρωτικά πρωτόκολλα των συμφωνιών μεταξύ Ε.Ε.-ΗΠΑ, τα οποία διευκολύνουν τις διαδικασίες έκδοσης «υπόπτων» και νομιμοποιούν τις μυστικές έρευνες τύπου «Πακιστανών». Η χρησιμοποίηση των εγκαταστάσεων της Σούδας σε ρόλο ενός μεσογειακού «Γκουαντανάμο» και το επιστημονικό κέντρο αντιτρομοκρατικής συνεργασίας Βαλκανίων και μεσογειακών χωρών στη Β. Ελλάδα είναι απλές ενδείξεις υποτέλειας προς την αυτοκρατορία.. Η πραγματική υποτέλειά της εκδηλώνεται με ζεστό χρήμα , σαν αυτό που πληρώνει για τα νέα ακριβά εξοπλιστικά προγράμματα.-μαμούθ.

Για να αποδείξει ότι εξακολουθεί να είναι το «καλό παιδί», οι εγχώριες μυστικές υπηρεσίες από κοινού με τους πράκτορες της CIA και της Μ16 αλωνίζουν σε όλη την επικράτεια και φακελώνουν σχέσεις-συζητήσεις «υπόπτων». Κάθε προσπάθεια που αποσκοπεί σε διεκδίκηση της ελευθερίας θεωρείται τεκμήριο ή ένδειξη ενοχής. Πρόσφατο παράδειγμα η κρατική τρομοκρατία απέναντι σε μετανάστες , σε πολιτικούς χώρους ή οργανώσεις. Σε αυτό βοηθούν και οι σύγχρονοι καταδότες με ή χωρίς κουκούλα που έχουν πιάσει δουλειά και βρίσκονται παντού: στον έντυπο και ηλεκτρονικό τύπο, στους χώρους εργασία, στη γειτονιά. Είναι αυτοί που τα φανταστικά σενάριά τους μπορεί να αποτελέσουν φανταστικές ενδείξεις ενοχής για κάθε «φιλήσυχο άνθρωπο». Τους γνωρίζουμε καλά από τη μαζική τρομοκρατία που εξαπολύουν στην κοινωνία με τη «γρίπη των πουλερικών», τον « αιμοσταγή Ρώσο», τους «ληστές με τα μαύρα», το « χειμώνα Σιβηρίας» κλπ

...Κι αυτοί το βιολί τους

Σήμερα, βρισκόμαστε μπροστά σε μια ολομέτωπη επίθεση της εξουσίας, που στο διάβα της σαρώνει το σύνολο των εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, κεκτημένων και ελευθεριών, που κατακτήθηκαν με πολύχρονους αγώνες και θυσίες.

Τα αρπακτικά του ΣΕΒ απαιτούν την αύξηση του ορίου των απολύσεων από 2% (επί των εργαζομένων) σε 10% μηνιαίως, τη μείωση των εργοδοτικών εισφορών προς τα ασφαλιστικά ταμεία, τη μείωση του κατώτατου ορίου μισθού, την κατάργηση των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας (ΣΣΕ) σε περιοχές υψηλής ανεργίας και σε κλάδους με «χαμηλή» κερδοφορία, τον αποχαρακτηρισμό των Βαρέων και Ανθυγιεινών Επαγγελμάτων (ΒΑΕ) για χιλιάδες εργαζόμενους. Δηλαδή ενεργοποίηση των Τοπικών Συμφώνων Απασχόλησης, που η κυβέρνηση Σημίτη εφεύρε.

Η κυβέρνηση ξανακρούει τον κώδωνα του κινδύνου για το ασφαλιστικό και προλειαίνει το έδαφος για την αύξηση του ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης κατά πέντε χρόνια, όπως δηλαδή προτείνει και η Ε.Ε. Παράλληλα, εμπαίζει από επιτροπή σε επιτροπή τους εξακόσιους εργαζόμενους της Βιομηχανίας Φωσφορικών Λιπασμάτων της Θεσσαλονίκης, που παίρνουν το δρόμο της ανεργίας και σιωπά μπροστά στις 300 απολύσεις εργαζομένων της κερδοφόρας Coca Cola. Τη στιγμή που η ανεργία παραμένει σε υψηλά επίπεδα, πλήττοντας ιδιαίτερα τους νέους, ενώ στη Δ. Μακεδονία τρεις στους δέκα εργαζόμενους είναι άνεργοι. Θυμίζουμε ότι το τελευταίο εξάμηνο 100.000 εργαζόμενοι απολύθηκαν μόνο από τεχνικές εταιρείες.

...Στους ήχους της άμεσης λαϊκής θέλησης και πολιτικής δράσης

Η κυβέρνηση, το κράτος και το κεφάλαιο εξαπολύουν μονομερώς τον κοινωνικό πόλεμο. Το ΠΑΣΟΚ συναινεί, προτείνει και συμποσιάζεται με τους ηγέτες της σοσιαλνεοφιλελεύθερης διεθνούς. Η καθεστωτική αριστερά δίνει ιδιαίτερο βάρος στην υπεράσπιση των αραχνιασμένων κομματικοκεντρικών δογμάτων της και πρακτικών. Αρέσκεται σε θεωρητικά πολιτικά κατασκευάσματα , που δεν έχουν κανένα αντίκρυσμα στα άμεσα και καθημερινά προβλήματα των εργαζομένων, και κυρίως στέκεται εχθρικά απέναντι στην αυτοοργάνωση των εργαζομένων και στην ανάπτυξη της λαϊκής συλλογικής δράσης. Δεν ενδιαφέρεται συνολικά για τους εργαζόμενους παρά μόνο για αυτούς που συσπειρώνονται στην ΕΣΑΚ-ΠΑΜΕ-ΚΚΕ και στην Αυτόνομη Παρέμβαση-ΣΥΝ.

Στην παρούσα φάση, θα πρέπει να αναζητηθεί, στη Βαβέλ των κοινωνικών και ταξικών αγώνων, μια νέα λαϊκή πράξη κοινωνικής και εργατικής απελευθέρωσης. Μιας πράξης που δεν αναγνωρίζει, απολύτως, σε κανέναν ειδικό την αρμοδιότητα ν' αποφαίνεται για λογαριασμό και στ' όνομα άλλων, πολύ περισσότερο να σχεδιάζει και να ρυθμίζει τη ζωή τους. Μιας λαϊκής θέλησης και πράξης που αρνείται την καθεστωτική πολιτική γι' αυτό ακριβώς που είναι: παραγωγός εξουσίας.

Καιρός είναι να αναπτυχθεί μια συνολική εργατική και κοινωνική αντιπολίτευση που θα αντεπιτεθεί σε όλα τα πεδία των μαχών, που στήνει η πολιτική και οικονομική εξουσία, σπάζοντας το φράγμα της σιωπής, της ηττοπάθειας, του φόβου, της ιδιώτευσης, του κατακερματισμού και ενάντια στις υποταγμένες κρατικοσυνδικαλιστικές οργανώσεις των ΓΣΣΕ-ΑΔΕΔΥ.

Η πρόσφατη πανευρωπαϊκή απεργία των λιμενεργατών, ενάντια στην απελευθέρωση των λιμενικών υπηρεσιών, νίκησε, γιατί οι λιμενεργάτες αντεπιτέθηκαν με όρους ταξικής σύγκρουσης, χωρίς να υπολογίζουν το οποιοδήποτε προσωπικό κόστος.

Ας πάρουμε λοιπόν καλές θέσεις μάχης! Και μην ξεχνάμε ότι: «Ποδηλάτης που δεν κινείται πέφτει!»

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Η πάπισσα Ιωάννα...

Στην «Πάπισσα Ιωάννα» του Ροϊδη, το κοτόπουλο χαρακτηρίζεται ψάρι, κι όλα είναι εντάξει με τους κανόνες της νηστείας!

Όταν ο Μπους δηλώνει αποφασισμένος να προασπίσει την ελευθερία του αμερικανικού λαού από τους επερχόμενους κινδύνους, ο αμερικανικός λαός πρέπει να μάθει να διαβάζει πίσω από τις λέξεις για να ξαναβρεί το ανεστραμμένο αλλά ξεκάθαρο μήνυμά τους.

Οταν δηλώνει πως αυτή η κυβέρνηση δεν θα υποκύψει στην Αλ-Κάιντα, που παραμένει μια θανατηφόρα απειλή, εννοεί πως έπεσε η δημοσιότητα και πρέπει η σημαία ενός εξωτερικού κινδύνου να ξαναμαζέψει τα τρομαγμένα πλήθη στο μαγγανοπήγαδο.

Όταν δηλώνει ότι το η ελευθερία είναι το σπουδαιότερο ζήτημα της εποχής μας, εννοεί πως βασικό του μέλημα είναι η καταστρατήγησή της.

Όταν δηλώνει πως η Αμερική είναι υπερβολικά εξαρτημένη από το πετρέλαιο, εννοεί πως ταυτόν και τις πολυεθνικές ενέργειας τους ενοχλεί ο Τσάβες. Και όταν λέει πως θα επιδιώξει 22% αύξηση των κονδυλίων για την έρευνα για καθαρότερες πηγές ενέργειας, υπόσχεται στα αφεντικά του επαναχρηματοδότηση της πυρηνικής ενέργειας και των συν-αυτή.

Οι πιο ωραίες λέξεις, μπορούν να προκαλούν αηδία όταν λέγονται από αηδιαστικά στόματα. Να μην τους τις χαρίσουμε.

Αν.Κ.

ΠΑΠΑ-ΡΙΕΣ...

Ανάθεμα στην ανεργία και τις επιλογές των ισχυρών που την προκαλούν, έριξε σε κυριακάτικο κήρυγμά του ο μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Άνθιμος αναφερόμενος και ορμώμενος από το κλείσιμο της Βιομηχανίας Φωσφορικών Λιπασμάτων στην πόλη. Ξεχνά ο φασίζων λαϊκιστής ότι το εργοστάσιο κλείνει κατόπιν αιτήματος και της Εθνικής Τράπεζας, το ήμισυ σχεδόν της οποίας ανήκει στην Εκκλησία της Ελλάδος. Πραγματικός παπατζής...

Σ. Κ.

Ξεκίνησε (σε περίοδο δοκιμαστικής λειτουργίας) η ηλεκτρονική έκδοση της «Β».

Στο site **www.babylonmedia.gr** θα υπάρχει άμεση ενημέρωση για ζητήματα που η μηνιαία περιοδικότητα της εφημερίδας δεν μπορεί να καλύψει. Επίσης θα υπάρχουν παλαιότερα τεύχη της «Β» σε μορφή pdf, σημαντικά άρθρα και αναλύσεις. Επισκεφθείτε τη δοκιμαστική ιστοσελίδα και στείλτε μας τις προτάσεις και την κριτική σας!

Το τέλος των ανεμόμυλων

Νιώθω την ανάγκη μιας παράδοξης αναφοράς σε μια ετεροχρονισμένη επέτειο. Σαν πέρυσι πριν από 400 χρόνια γεννήθηκε ο πρώτος σύγχρονος άνθρωπος. Ο Αλόνσο Κιχάνα έλαβε σάρκα και οστά, σε μια φυλακή της Σεβίλλης, από την πένα του Θερβάντες. Ο ήρωας ξεπέρασε, σχεδόν κατάπιε, τον δημιουργό του και κινήθηκε στα ίδια όρια τρέλας που θα κινηθεί όλος ο κόσμος στα χρόνια που ο θεός απεβίωσε. Υπάρχει μια υπέροχη φράση του Ρεμπώ, "η ζωή είναι αλλού όχι εδώ", την οποία ο Δον Κιχώτης πηγαίνει μακρύτερα. Πάνω στο σκελετωμένο του άλογο, κωμικά εξοπλισμένος, εφορμά στα βάθη του κόσμου αναζητώντας τον εαυτό του με μόνο του όπλο την ελευθερία. Από τότε η ανθρωπότητα θα εφορμά ενίοτε πάνω σε ανεμόμυλους σαν έκφραση μη αποδοχής. Η ελευθερία θα παραμείνει μια βαθιά δυσπιστία, μια οργή απέναντι σε κάθε είδους αυθεντία, απέναντι στην αυθαιρεσία μιας επεκτατικής κατασκευής της ιστορίας. Δεν είναι η φυγή σε άλλους τόπους που συγκροτεί το "αλλού" του Ρεμπώ, αλλά ο μετασχηματισμός τού εμείς που μετατρέπει τη ζωή σε κάτι πέρα από το κατεστημένο. Τα χάνια μετατρέπονται σε πύργους, οι αγέλες σε στρατούς, μια σκοτεινή μορφή σε πανέμορφη Δουλτσινέα. Μια ζωή που αλλάζοντας όνομα σε όλες τις υπάρξεις και σε όλα τα πράγματα, και αφού η πραγματικότητα του ονείρου και της επιθυμίας επιβλήθηκε στην πληκτική πεζότητα της καθημερινότητας, ίσως τελικά ξαναέδωσε στην γη την πρώτη και πιο αθώα από τις αυγές της.

Το μεταπολεμικό μοντέλο κοινωνικής συγκρότησης της Ευρώπης έχει επίσημα διαλυθεί μαζί με το κράτος πρόνοιας και δικαίου, την ατομικοποίηση των συμβάσεων, την εμπέδωση της έννοιας της ανθρώπινης ύπαρξης ως κόστος με δύο πόδια.

Είναι πάνω σε αυτόν τον ιππότη της ελεεινής μορφής που η Ευρωπαϊκή ελίτ επένδυσε για τη δημιουργία της αίσθησης ενός κοινού υποστρώματος κουλτούρας. Αν μια κουλτούρα δεν καταφέρνει να δώσει ζωή στη φαντασίωση των υπηκόων ιστορικά θα καταντήσει ανεξιχνίαστη, δυσανάγνωστη. Η κυριαρχία γνωρίζοντας ότι δεν μπορεί να δώσει ζωή προχωρά σε αστυνομικά μέτρα για τον πλήρη έλεγχο του φαντασιακού. Το "κοινό" ευρωπαϊκό πνεύμα στηρίχθηκε ως προπαγάνδα στην επέτειο του Δον Κιχώτη (αφού αποψιλώθηκε από το περιεχόμενο του), στο πολιτικό στηρίζεται στην υλικότητα της καταστολής, στο ιδεολόγημα της ασφάλειας στον διάχυτο φόβο. Πρόσφατα εγκαινιάστηκε στην Ιταλία το ευρωαστυνομικό σώμα ταχείας επέμβασης, ετοιμάζεται η Σένγκεν 2 σε σαφώς φασιστικότερη έκδοση, όλες οι χώρες συναγωνίζονται για τον μεσαιωνικότερο τρομονόμο, ψηφίστηκε η παρακολούθηση κάθε συνδιάλεξης για τους πάντες, η κοινή μεταναστευτική πολιτική στηρίζεται στη δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης, πολιτικές επαναπροώθησης και εκτεταμένη καταστολή στη βάση της γονιδιακής ενοχής, υπογράφηκε μνημόνιο δικαστικής συνδρομής με τις Η.Π.Α. που δίνει τη δυνατότητα έκδοσης πολιτών της Ε.Ε. ακόμα και ως υπόπτων, ακόμα και εάν το αδίκημα έχει παραγραφεί στην Ευρώπη, ακόμα και αν για το συγκεκριμένο ισχύει στην Αμερική η θανατική ποινή, αποκαλύφθηκε η βοήθεια των κρατών μελών στις απαγωγές της C.I.A. Εδώ πρέπει να επισημάνουμε ότι το μεταπολεμικό μοντέλο κοινωνικής συγκρότησης της Ευρώπης έχει επίσημα διαλυθεί μαζί με το κράτος πρόνοιας και δικαίου, την ατομικοποίηση των συμβάσεων, την εμπέδωση της έννοιας της ανθρώπινης ύπαρξης ως κόστος με δύο πόδια.

Θα σταθώ τώρα σε ένα γεγονός που ενώ δείχνει γραφικό, η σημασία του είναι τεράστια. Στις 24 Ιανουαρίου ψηφίστηκε από την κοινοβουλευτική συνέλευση της Ευρώπης η καταδίκη των κομμουνιστικών ολοκληρωτικών καθεστώτων και πράξεων, και εκφράστηκε η επιθυμία να αποβληθούν από τις πολιτικές διαδικασίες της ένωσης όσα κόμματα και οργανώσεις εμφορούνται από τέτοιες ιδεολογικές αναφορές. Η απόφαση δεν εξασφάλισε το απαραίτητο ποσοστό που θα την καθιστούσε δεσμευτική αλλά έδειξε προθέσεις. Η έλλειψη σοβαρής αυτοκριτικής συζήτησης στους κόλπους της αριστεράς για της δομές της, για το ότι η ιστορία που θεοποίησαν τους έφερε το στίγμα της στρατηγικής ήττας, πληρώνεται τώρα και το γραμμάτιο αποδοχής του συμβολαίου νομιμότητας που τόσο πρόθυμα υπέγραψαν στο όνομα του πολέμου ενάντια της τρομοκρατίας. Δεν υπάρχει καμιά διάθεση υπεράσπισης του κομμουνισμού ο οποίος απαξίωσε την έννοια της ανατροπής και της ουτοπίας στηριζόμενος στην ιδεολογικοποίηση της προόδου, αποδεχόμενος την αρχή της αποτελεσματικότητας, προτείνοντας μεσσιανικές αντιλήψεις και τελεολογικές λύσεις, δημιουργώντας φασιστικές δομές, αποβάλλοντας την ανθρώπινη δράση από την ιστορική κίνηση, οδήγησε σε δυσχερή θέση κάθε έννοια ανατροπής και αμφισβήτησης. Τα κομμουνιστικά καθεστώτα επιβάλλοντας την ισότητα με τα όπλα συγκρότησαν σαφώς απεχθείς ολοκληρωτισμούς. Παρά ταύτα, την καταδίκη του κομμουνισμού μπορεί να την κάνει μόνο το κίνημα, σαν επαναστατική πρακτική, και κανένα κοινοβούλιο οποιασδήποτε μορφής. Μια τέτοια πρακτική είναι τρομερά επικίνδυνη καθώς δείχνει την τάση της εξουσίας να επαναδιαπραγματευτεί όχι την ιστορία αλλά την ίδια την πραγματικότητα.

Τα κομμουνιστικά καθεστώτα, επιβάλλοντας την ισότητα με τα όπλα, συγκρότησαν σαφώς απεχθείς ολοκληρωτισμούς. Παρά ταύτα, την καταδίκη του κομμουνισμού μπορεί να την κάνει μόνο το κίνημα, σαν επαναστατική πρακτική, και κανένα κοινοβούλιο οποιασδήποτε μορφής.

Η πλήρης διάρρηξη του δεσμού τού ανθρώπου με τη γη έχει σαν συνέπεια την πλήρη σχετικοποίηση του παρελθόντος, ενώ η παραγωγική διαδικασία υπερφορτώνει το παρόν. Η εξουσία στο όνομα της ατομικής πρωτοβουλίας σχηματοποιεί τον αστυνομικό μηχανισμό επιβολής μιας ομογενοποιητικής εμπορευματικής αρχής. Η παγκοσμιοποίηση καθίσταται το μόνο εφικτό δίκαιο και όλα τα άλλα εντάσσονται είτε σε γραφικές φόρμες, είτε ποινικοποιούνται. Η δημιουργία ενός κόσμου ως μέσου όρου όπου τα πάντα οδηγούν στην κατοχύρωση μιας γενικευμένης λήθης. Ο καπιταλισμός δεν παράγει ιστορία αλλά ιστορίες ισοδύναμες όσο οι γνώμες που εκφέρονται από τα τηλεοπτικά παράθυρα. Η ανάγκη της κυριαρχίας να σταματήσει βίαια μια ιστορία που αρνείται να τελειώσει οδηγεί στην ανάγκη αποβολής της σύγκρουσης από το κέντρο των κοινωνικών διεργασιών, στην απαξίωση κάθε ιδέας ανατροπής και της επιβολής του εγκλεισμού σε κάθε αντίθετη φωνή.

Αργήσαμε όλοι να αντιληφθούμε το εύρος της επίθεσης, τη δυσκολία που συνεπάγεται η μετατόπιση της κοινωνίας όχι δεξιά αλλά σε ένα μεσαίο τόπο. Όλα αυτά στοιχειοθετούν τη νέα συναίνεση. Η επέκταση του καθεστώτος εκτάκτου ανάγκης στο να γίνει κανόνας, η εξάλειψη του έξω, ο έλεγχος της πολυπλοκότητας στις μητροπόλεις με στρατιωτικούς όρους έχουν επιβάλλει ένα ζοφερό τοπίο οργουελιανής καταστολής. Θα ήθελα εδώ να επισημάνω την ανάγκη ύπαρξης χώρων ελεύθερων από κατασταλτικούς μηχανισμούς, ακόμα και αν είναι θεσμιμένοι. Η υπεράσπιση των πανεπιστημιακών ασύλων πρέπει να γίνει σε αυτό το επίπεδο. Καμιά σχέση με ακαδημαϊκή ελευθερία, αλλά ως χώρο προστασίας της κοινωνίας από την λυσσαλέα επίθεση των μηχανισμών της επιβολής.

Καθώς κάθε πτυχή της ανθρώπινης δραστηριότητας εκχωρείται στη σφαίρα του εμπορίου, κάθε σημείο των ανθρώπινων επαφών ιδιωτικοποιείται, και ο άνθρωπος καθίσταται ένα στατιστικό δεδομένο που κρίνεται με βάση συνεχώς επαναπροσδιοριζόμενους κανόνες χρησιμότητας. Εδώ πάνω έχουμε τη διαρκή επέκταση του ωραρίου των εμπορικών καταστημάτων. Κυρίως των υγειονομικών ζωνών κατανάλωσης (Attika, Mall) που έρχονται να επιβληθούν ως οι νέοι δημόσιοι χώροι. Η πόλη που καταναλώνει πλέον τον εαυτό της και μια αντίσταση που κοιτά σαστισμένη στο ίδιο μαγαζί εργαζόμενους πλήρους, μερικής απασχόλησης, δανειζόμενους από μεσάζοντες εργαζομένων κ.τ.λ. Η μάχη δόθηκε ορθά, όμως πρέπει να επεκταθεί σαν μια ευρύτερη μάχη σπασίματος των διαδικασιών συναίνεσης που περιγράψαμε. Τίποτα δεν χάθηκε αρκεί να είμαστε έτοιμοι για μια συνολική ρήξη με τις δομές επιβολής της εξουσίας. Το σπάσιμο της συνέχειας της κατανάλωσης με βάση την απεργία όχι ως μέσο πίεσης αλλά ως όπλο σε μια μάχη με επιθετικά χαρακτηριστικά ρήξης. Δεν αποδεχόμαστε την παθητικότητα και τον εφησυχασμό. Όπως ανέφερε και το φετίχ της αριστεράς, ο Τσε, στο τελευταίο του γράμμα, ας αισθανθούμε της φτέρνες μας στα πλευρά του Ροσινάλντε και ας ξαναρχίσουμε την πορεία κρατώντας στο χέρι την ασπίδα. Αλληλεγγύη, επίθεση στις διαδικασίες συναίνεσης, πόλεμος με τον οικονομισμό της ζωής και θέση για την αλλοίωση της πραγματικότητας του καπιταλισμού ως μόνη εφικτή. Εκεί είναι η ζωή.

Η μάχη για το ωράριο δόθηκε ορθά, όμως πρέπει να επεκταθεί σαν μια ευρύτερη μάχη σπασίματος των διαδικασιών συναίνεσης. Το σπάσιμο της συνέχειας της κατανάλωσης με βάση την απεργία, όχι ως μέσο πίεσης, αλλά ως όπλο σε μια μάχη με επιθετικά χαρακτηριστικά ρήξης.

Φιλήμονας Πατσάκης

Έληξε στις 10 Γενάρη η από 29/12 απεργία πείνας και δίψας του Παναγιώτη Ασπιώτη που διεκδικούσε και πέτυχε τη μεταφορά του από τις φυλακές Άμφισσας στις φυλακές Κορυδαλλού.

- Το Σάββατο 4 Φλεβάρη οι Κινήσεις Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους (Θεσσαλονίκη) διοργανώνουν συναυλία ενημέρωσης και συμπαράστασης στους 3 αγωνιστές, στο Πολυτεχνείο, στις 10μμ, με τους Deus Ex Machina, Γκρόβερ και No Sin.
- Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους 3 αλλά κι ενάντια στις πρόσφατες απαγωγές πακιστανών από ντόπιες και ξένες, επίσημες και μυστικές υπηρεσίες πραγματοποίησε το Σάββατο 28/1, και η Αντιεξουσιαστική Κίνηση Κομοτηνής. Εκδήλωση ενημέρωσης και συναυλία αλληλεγγύης στους 3 πραγματοποιήθηκε την ίδια μέρα και στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο NOSOTROS.
- Πορεία αλληλεγγύης στους 3 πραγματοποιήθηκε την Τρίτη 31/1 στην Αθήνα.

Σε συγκεντρώσεις αλληλεγγύης στις 25 Φλεβάρη, μπροστά στις φυλακές όπου κρατούνται καθώς κι έξω από φορείς ή εταιρείες γαλλικών συμφερόντων (πρεσβείες, προξενεία, ινστιτούτα κλπ) σε όλη την Ευρώπη, καλούν τα μέλη της επαναστατικής οργάνωσης ACTION DIRECTE (Άμεση Δράση). Με αφορμή τη συμπλήρωση 20 χρόνων φυλάκισης, οι πολιτικοί κρατούμενοι της A.D. ζητούν την υπό όρους αποφυλάκιση τους, που σύμφωνα με τη γαλλική νομοθεσία δικαιούνται μετά τον 20ετή εγκλεισμό τους, ενώ καλούν και σε διεθνή αλληλεγγύη για τον αντιιμπεριαλιστή αγωνιστή Ζωρζ-Ιμπραήμ Αμπνταλλά. Στο σχετικό κάλεσμά τους μεταξύ άλλων αναφέρουν: *«Στη διάρκεια του περασμένου χρόνου, τα δικαστήρια, αφού εξέτασαν τους φακέλους για την υπό όρους αποφυλάκισή μας, απέρριψαν το αίτημά μας στο όνομα του αιώνιου εκβιασμού: μεταμέλεια έναντι απελευθέρωσης. Συγκεκριμένα, παραμένουμε φυλακισμένοι επειδή συντασσόμαστε με το στρατόπεδο της Επανάστασης, επειδή πιστεύουμε ακόμη και πάραυτα στο κεντρικό ζήτημα της αντιιμπεριαλιστικής πάλης και τέλος, επειδή αρνούμαστε να καταδικάσουμε την εξεγερσιακή βία της τάξης μας και των αντάρτικών της ανά τον κόσμο, από την Παλαιστίνη έως την Κολομβία. Σε αυτή τη δεύτερη φάση των κινητοποιήσεων του Φλεβάρη, καλούμε σε αλληλεγγύη στον Ζωρζ Ιμπραήμ Αμπνταλλά…Μαζί δώσαμε τις μάχες ενάντια στον κοινό εχθρό και μαζί υποστήκαμε μέρα με τη μέρα την ίδια βία του εγκλεισμού. Η ενότητά μας είναι αδιάσπαστη. Μέσα από εκείνον στεκόμαστε αλληλέγγυοι σε όλους τους συντρόφους της αντιιμπεριαλιστικής Επαναστατικής Αριστεράς που αρνούνται να αποκηρύξουν τη στράτευσή τους και την προηγούμενη δράση τους. LA SOLIDARITE EST UNE ARME! Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΟΠΛΟ ΜΑΣ! SEGUIREMOS ADELANTE! Οι φυλακισμένοι της ACTION DIRECTE: Ναταλί Μενιγκόν, Ζωρζ Σιπριανί, Ζαν Μαρκ Ρουιγιάν και Ζοέλ Ωμπρόν (σε αναστολή ποινής)».*

Ο άραβας κομμουνιστής Georges Ibrahim Abdallah, μέλος της επαναστατικής οργάνωσης FARL (Fractions Armées Révolutionnaires Libanaise), συνελήφθη στη Λυών, τον Οκτώβρη του 1984 και καταδικάστηκε σε ισόβια για τις επιθέσεις ενάντια σε πράκτορα της MOSSAD στην πρεσβεία του Ισραήλ στο Παρίσι, στον στρατιωτικό ακόλουθο των ΗΠΑ και στην ισραηλινή στρατιωτική αποστολή στη Γαλλία. Από τον Σεπτέμβρη του 2002 κρατείται στη φυλακή της Fresnes. *Για περισσότερα στοιχεία ή έκφραση αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους:* www.action-directe.net *και* www.kobayat.org/data/documents/georges_abdallah/ *με e-mail:* awlamat@dm.net.lb

Ελεύθεροι αφέθηκαν στις 26/1 ένας ισπανός και 3 ιταλοί αναρχικοί που συνελήφθησαν σε δράση ενάντια στους Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες όταν κατάφεραν, στις 23 Δεκέμβρη, να πάρουν τη φλόγα, που διερχόταν το Τρέντο, από αθλήτρια που τη μετέφερε και να τη σβήσουν. Οι δύο καταδικάστηκαν σε 3 και 4 μήνες φυλάκιση για χρήση βίας και φθορές κι αφέθηκαν ελεύθεροι με εγγύηση, ενώ οι άλλοι δύο απαλλάχθηκαν. Στην Ιταλία, όπου στις 10/2 αρχίζουν οι Χειμερινοί Αγώνες, η φλόγα έγινε 40 φορές στόχος επίθεσης διαδηλωτών στις 48 μέρες που ταξίδεψε στο έδαφος της. Σε Βενετία, Γένοβα, Μπολώνια, Μοδένα και Πίζα υπήρξαν συμπλοκές. Σχεδόν όλες οι δράσεις γίνονται στον ιταλικό βορρά ενάντια στην Coca Cola, χορηγό των αγώνων, και ενάντια στην κατασκευή του Τραίνου Υψηλής Ταχύτητας (TAV) για εμπορεύματα, που συνδέει Τορίνο με Λυών.

Συνελήφθη, μετά από πανευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, στις 17 Γενάρη, στο Άμστερνταμ της Ολλανδίας, η 44χρονη ιταλοαμερικανίδα Ρόζε Αννν Σρόκο, ως μέλος αναρχικής οργάνωσης. Η Σρόκο βρισκόταν ανάμεσα στους 30 πιο καταζητούμενους στην Ιταλία και είχε καταδικαστεί ερήμην σε πολυετή κάθειρξη για συμμετοχή σε απαγωγή και δολοφονία της 50χρονης Μιρέλα Σιλότσι, γυναίκας βιομηχάνου το 1989. Η Σιλότσι βρέθηκε νεκρή 3 χρόνια μετά.

Απελάθηκε, τελικά, από την Ισπανία στην Ιταλία ο αναρχικός Franceso Gioia, η δίκη του οποίου αναμένεται στις αρχές Οκτωβρίου. Στις 11 του περασμένου Μάη είχε συλληφθεί στη Βαρκελώνη με την κατηγορία της «ανατρεπτικής ένωσης» με τους 23 συλληφθέντες της 8ης Αυγούστου 2004 στην υπόθεση της Πίζας, καθώς και με την κατηγορία ότι στις 5 Απρίλη του 2004 είχε τοποθετήσει εκρηκτικό μηχανισμό στο αυτοκίνητο του Marco Meucci, πολιτικού της "Alianza Nacional".

Συγκεκριμένα και από τις 7 Ιούνη 2004, η ιταλική αστυνομία, ερεύνησε τα σπίτια 10 αναρχικών σχετικά με την οργάνωση Επιθετικοί Επαναστατικοί Πυρήνες (C.O.R.), η δίκη των οποίων θα γίνει στις 23, 24 και 27 Μάη, και συνολικά πάνω από 60 σπίτια και στέκια ομάδων ή ατόμων που δραστηριοποιούνται με έμπρακτη δράση κι αλληλεγγύη σε θέματα μεταναστών, καταστολής, οικολογικών καταστροφών κα.

Πρόκειται για την γνωστή «Επιχείρηση Θερβάντες» που εξαπέλυσαν οι κατασταλτικοί μηχανισμοί της Ιταλίας εναντίον ατόμων και ομάδων αναρχικών στην γείτονα. Στόχος των ερευνών ήταν κυρίως μέλη της αναρχο-οικολογικής ομάδας "Il Silvestre". Η δίκη τους ολοκληρώθηκε στις 23 του περασμένου Δεκέμβρη και καταδικάστηκαν σε κατ' οίκον κράτηση 8 από αυτούς ενώ άλλοι 13 προφυλακίστηκαν. Όλοι τους παραμένουν υπό ισχυρούς περιορισμούς. Απαγορεύεται κάθε είδους επικοινωνία, τηλεφωνική ή τηλεματική, ταχυδρομείο και κάθε άλλη επίσκεψη πέραν από συγγενείς πρώτου βαθμού.

Αθωώθηκε στις 12 Γενάρη, ο δήμαρχος Νίκαιας, Στέλιος Μπενετάτος. Είχε κατηγορηθεί επειδή επικεφαλής πολιτών προχώρησε σε συμβολικό βάψιμο-«τύφλωση» δύο καμερών παρακολούθησης, στις 28/1/2004, στα όρια του δήμου.

Ανοιχτό κάλεσμα για προπαγάνδιση και συμμετοχή στην 1η Διεθνή Ημέρα Δράσης Ενάντια στις Κάμερες Παρακολούθησης κάνουν για τις 19-20 Μάρτη ομάδες και άτομα από ΗΠΑ κι Ευρώπη. Σε ανακοίνωσή τους καλούν:

1. *να δείξουμε την αντίθεσή μας στην ηλεκτρονική παρακολούθηση των δημόσιων χώρων. Θα το πράξουμε αυτό ο καθένας/μία με την δική του/της αίσθηση του τι θα ήταν κατάλληλο για την δική τους κοινότητα*
2. *να ενημερώσουμε το κοινό γύρω από τα δεδομένα και τους κινδύνους που κρύβει η χρήση καμερών παρακολούθησης σε δημόσιους χώρους και*
3. *να ενθαρρύνουμε άλλα άτομα να συμμετέχουν στις δράσεις μας, είτε άμεσα είτε στο μέλλον.*

Πάρτε μέρος στην διεθνή ημέρα δράσης! Στείλτε e-mail στη διεύθυνση: SCP@notbored.org. Νεότερα, κατά τόπους πληροφορίες και άλλο υλικό θα δημοσιευτούν στο: http://www.notbored.org/IDAVS.html

Σ. Κ.

Για έναν "ύποπτο" θάνατο στα κρατητήρια Πτολεμαΐδας

Το εισαγγελικό πόρισμα της εισαγγελίας Πρωτοδικών Κοζάνης, που ήρθε πρόσφατα στο φως της δημοσιότητας (25 Γενάρη), σχετικά με τον «περίεργο θάνατο» του 36χρονου Βασίλη Καραλευθέρη που απανθρακώθηκε από φωτιά στα κρατητήρια της Ασφάλειας Πτολεμαΐδας στις 22-7-2005, απαλλάσσει με έναν ζογκλερικό τρόπο από κάθε κατηγορία τους υπεύθυνους αστυνομικούς για το θάνατο του 36χρονου και επιρρίπτει την ευθύνη στον ίδιο τον κρατούμενο για την πυρκαγιά στα κρατητήρια του Α.Τ Πτολεμαΐδας.

Επειδή θεωρούμε ότι το εν λόγω πόρισμα είναι κατάπτυστο και προκλητικό για τη νοημοσύνη μας, την αξιοπρέπειά μας, αλλά και για το αίσθημά μας περί δικαιοσύνης, καταγγέλλουμε την μεθοδευμένη συγκάλυψη των υπευθύνων (γιατί περί τούτου πρόκειται), και αυτό μπορεί να το διαπιστώσει οποιοσδήποτε με μια απλή ανάγνωσή του, αφού καταρρίπτει αυτονόητα και ανατρέπει λογικές.

Το πόρισμα είναι διάτρητο από πολλές πλευρές και προβληματίζει για το πως δεν ελήφθησαν υπόψη παράμετροι του γεγονότος που βγάζουν κυριολεκτικά μάτι ή για το πούμε διαφορετικά βάζουν φωτιές και έρχεται το πόρισμα να τις σβήσει έστω και εκ των υστέρων.

1. Ενώ από το πόρισμα φαίνεται ότι έγιναν δύο σωματικές έρευνες στον κρατούμενο, δεν του αφαίρεσαν τον αναπτήρα, με τον οποίο, υποτίθεται έβαλε φωτιά στα στρώματα του κελιού του. Και ρωτούμε πώς διέφυγε της προσοχής των αστυνομικών η ύπαρξη του αναπτήρα μετά από τον διπλό και ενδελεχή έλεγχο; Και πώς δεν καταλογίστηκε ως ευθύνη από τον εισαγγελέα όταν το γεγονός αυτό (του πλημμελούς ελέγχου) τελικώς απέβη μοιραίο για τον κρατούμενο;
2. Γιατί από την ώρα της σύλληψης του μέχρι την ώρα διαπίστωσης του θανάτου του, φορούσε χειροπέδες; Είναι τόσο επικίνδυνος κάποιος όταν συλλαμβάνεται για 10,5 γραμμάρια χασίς τα οποία δεν βρέθηκαν καν επάνω του;
3. Η αντιφατικότητα του πορίσματος δημιουργεί επιπλέον ερωτηματικά για τις συνθήκες θανάτου του κρατουμένου, γιατί αρχικώς αναφερόταν ότι φορούσε χειροπέδες πισθάγκωνα, τελικώς το πόρισμα αναφέρει ότι κατόρθωσε να φέρει τα δεσμευμένα χέρια στο έμπροσθεν μέρος του σώματός του προκειμένου να διευκολυνθεί για την πράξη του. Απορούμε πώς δεν κατόρθωσε ως άλλος Χουντίνι να βγει και έξω από το κελί.
4. Σύμφωνα με το πόρισμα η αποκλειστική ευθύνη του Β.Κ. για τον εμπρησμό δικαιολογήθηκε βασιζόμενη στην ζωηρή αντίστασή του κατά την ώρα σύλληψης και κατόπιν εντός του κρατητηρίου. Ωστόσο είναι αυτονόητο το γεγονός ότι σωστά αντέδρασε (οποιοσδήποτε το ίδιο θα έκανε) θεωρώντας ότι δεν του άρμοζε τέτοιου είδους μεταχείριση.
5. Ενώ το πόρισμα αναφέρει ότι υπήρχαν κάμερες παρακολούθησης στο κελί, πώς οι αστυνομικοί δεν αντιλήφθηκαν από το κλειστό κύκλωμα του αξιωματικού υπηρεσίας τις αντιδράσεις του κρατουμένου;
6. Και ενώ οι αστυνομικοί κινήθηκαν αστραπιαία, πώς τον βρήκαν τελικώς απανθρακωμένο; Απανθρακώθηκε αστραπιαία;

Είναι απορίας άξιο πώς ένα εισαγγελικό πόρισμα αποφαίνεται απροκάλυπτα για ένα γεγονός που είναι εμφανείς με την κοινή λογική οι ευθύνες των αστυνομικών, να μην υπεισέρχεται στην ουσία των γεγονότων , αλλά να τους αθωώνει ''ελαφρά τη καρδία'' και να μεταφέρει την υπόθεση στο αρχείο (άραγε για ποιο λόγο;).

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ! Δεν θα μείνουμε άλλο θεατές. Η αδιαφορία και ο φόβος μας να γίνει οργή, ενάντια σε κάθε τι που μας καταπιέζει.

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ ΠΤΟΛΕΜΑΪΔΑΣ

Λίπασμα κι ελπίδα αγώνων

Μία από τις σημαντικότερες μάχες για το εργατικό κίνημα δίνεται από την αρχή του έτους στη Θεσσαλονίκη από τους 600 και πλέον εργαζόμενους της Βιομηχανίας Φωσφορικών Λιπασμάτων (ΒΦΛ). Σ' έκτακτη γενική συνέλευση των μετόχων ανακοινώθηκε η διακοπή λειτουργίας της μονάδας Θεσσαλονίκης από 1ης Φλεβάρη.

Οι εργαζόμενοι απάντησαν με αποκλεισμό της εισόδου του εργοστασίου στις 10/1 κι ακολούθησε κατάληψη διαρκείας εν λειτουργία από τα ξημερώματα της Πέμπτης 12/1. Στον εμπαιγμό και στην παραπομπή από υπουργό σε υπουργό οι εργάτες της ΒΦΛ διοργάνωσαν δυναμική πορεία (2,5 ώρες πορεία υπό χιονόπτωση, κρύο υπό του μηδενός) την Τρίτη 24/1, όπου περίπου 500 εργαζόμενοι με τις οικογένειές τους ξεκίνησαν από τον σταθμό του ΟΣΕ και διασχίζοντας το κέντρο της πόλης απέκλεισαν υποκατάστημα της Εμπορικής στην Εγνατία οδό, στάθηκαν στο δημαρχείο της πόλης όπου απαίτησαν την εμφάνιση του Παπαγεωργόπουλου για να τον γιουχάρουν και κατέληξαν στο Υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης όπου έλαβαν νέες υποσχέσεις από τον γ.γ. του ΥΜΑΘ.

Ακολούθησε η κάθοδος των 400 στην Αθήνα, την Παρασκευή 27 Γενάρη προκειμένου να οξυνθεί η πίεση. Στις 7.30 το πρωί οι εργαζόμενοι της ΒΦΛ ξεκίνησαν από την πλατεία Κοτζιά και απέκλεισαν το κεντρικό κατάστημα της Εμπορικής ενώ όταν βρήκαν άρνηση από τον διοικητή της προχώρησαν σε συμβολική κατάληψη. Συνέχισαν με πορεία από την πλατεία Συντάγματος με κατάληξη το Υπουργείο Οικονομίας όπου και απέκλεισαν τον δρόμο.

Αξίζει ν' αναφέρουμε ότι η δυναμική, η ενότητα κι η αποφασιστικότητα των εργαζομένων στην ΒΦΛ απέτρεψε τα εγκαίνια της μονάδας ηλεκτροπαραγωγής των Ελληνικών Πετρελαίων (ΕΛΠΕ), στις 27/1, αρχικά από τον πρωθυπουργό Καραμανλή και έπειτα από τον υφυπουργό Ανάπτυξης, Σιούφα, εξαιτίας του φόβου από την παρουσία τους στη διάρκεια τους.

Κι ορισμένα στοιχεία: Η ΒΦΛ ανήκει κατά 42,16% στην Εμπορική, 24,23% στην Εθνική, 18,94% Alpha Bank και το υπόλοιπο σε χημικούς ομίλους του εξωτερικού. Έχει ετήσιο κύκλο εργασιών 100 εκατομμύρια ευρώ, 20 από τα οποία είναι εξαγωγές. Τέλος, οι τράπεζες ανακοίνωσαν ότι διατηρούν προσωρινά την μονάδα της Καβάλας. Φυσικά όχι από ευαισθησία αλλά επειδή σύμφωνα με τους ν. 128/75 και 1266/82 και τις προνομιακές ρυθμίσεις του Υπουργείου Οικονομίας για τους νομούς Ξάνθης και Καβάλας, δίδεται η ευκαιρία «επιδότησης του επιτοκίου δανεισμού και 10ετής ρύθμιση του βραχυπρόθεσμου δανεισμού επιχειρήσεων που παράγουν τον μεγαλύτερο όγκο των αγαθών τους στο νομό Καβάλας»!!!

Σ. Κ.

Τα «Βιομηχανικά Φωσφορικά Λιπάσματα» υπό κατάληψη από τις 12-1-2006

Να ξανακάνουμε πράξη

Το εργοστάσιο της «Βιομηχανίας Φωσφορικών Λιπασμάτων», στη Νέα Ιωνία της Θεσσαλονίκης, τελεί υπό «κατάληψη σε λειτουργία» από τις 12-1-2006, την ημερομηνία δηλαδή που η συνέλευση των μετόχων της εταιρίας είχε ορίσει για την οριστική διακοπή της λειτουργίας του.

Στην μονάδα αυτή, εργάζονται 650 άτομα (μόνιμο και εργολαβικό προσωπικό) ενώ από τη λειτουργία του εξαρτώνται έμμεσα (εξαιτίας της φύσης της μεταποίησης) περίπου άλλες 2000 οικογένειες (μεταφορείς, επιστήμονες, φορτοεκφορτωτές κλπ.)

Οι κύριοι μέτοχοι της εταιρίας είναι η Εμπορική Τράπεζα, η Εθνική Τράπεζα και η ALPHA BANK οι οποίες κατέχουν το 42,16%, 24,23% και 18,94% αντίστοιχα, του μετοχικού κεφαλαίου της επιχείρησης. Η εταιρία έχει στην κατοχή της δύο μονάδες παραγωγής, μια στο Κορδελιό Θεσσαλονίκης και μια στην Ν. Καρβάλη Καβάλας.

Την ημέρα της συνέντευξής μας με τον εκπρόσωπο του σωματείου των εργαζομένων Θεόφιλο Καρυπίδη (20-1-2006) οι εργαζόμενοι έπειτα από απόφαση της γενικής τους συνέλευσης αποφάσισαν να απαγορεύσουν την είσοδο των διευθυντικών στελεχών στο χώρο του εργοστασίου και να θέσουν τον χώρο αλλά και την παραγωγή της εν λόγω μονάδας υπό τον πλήρη έλεγχό τους. Η μόνη δυνατότητα φόρτωσης και εξόδου προϊόντος από το εργοστάσιο αυτή τη στιγμή αφορά το θειικό αργίλιο (ουσία απαραίτητη για τον καθαρισμό του νερού από τις εταιρίες ύδρευσης, η οποία εντός Ελλάδας παράγεται με τις απαραίτητες προδιαγραφές μόνο από τη συγκεκριμένη μονάδα της Θεσσαλονίκης) καθώς όπως μας δήλωσαν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι θεωρούν το ζήτημα αυτό «μείζον ζήτημα για τη δημόσια υγεία και δεν επιθυμούν να θέσουν σε κίνδυνο την υγεία των πολιτών».

Β: Όπως αναφέρετε στην ανακοίνωση σας στις 12-1-2006, η διακοπή της λειτουργίας του εργοστασίου δεν δικαιολογείται οικονομικά. Για ποιο λόγο πιστεύετε ότι οι τρεις τράπεζες που είναι οι κύριοι μέτοχοι θέλουν να το κλείσουν;

Θ.Κ.: Την απόφαση την έλαβε η Εμπορική Τράπεζα, προκειμένου να απεμπλακεί από οποιαδήποτε άλλη δραστηριότητα πέραν της χρηματοοικονομικής. Πρόκειται για μια οδηγία που προέκυψε από την υπογραφή της «συμφωνίας της Βασιλείας» σχετικά με το ότι οι τράπεζες θα πρέπει να ασχολούνται αποκλειστικά με χρηματοοικονομικές δραστηριότητες. Η βιομηχανία αυτή, δεν είναι η μόνη που έχει ως κύριους μετόχους τις τράπεζες. Παρόλα αυτά, αυτή τη στιγμή, η κυβέρνηση διαπραγματεύεται την πώληση της Εμπορικής στην γαλλική Credit Agricole, η οποία στους όρους τους οποίους έχει θέσει ζητά να απεμπλακεί προηγουμένως η Εμπορική από οποιεσδήποτε άλλες δραστηριότητες πέραν της χρηματοοικονομικής. Στην απόφαση αυτή συνηγορεί και η άλλη μεγάλη μέτοχος, η Εθνική Τράπεζα. Πρόκειται επομένως για μια πολιτική επιλογή και απόφαση του ίδιου του κράτους η κυβέρνηση του οποίου ως γνωστόν διορίζει τους προέδρους αυτών των τραπεζών.

Από κανένα χρηματοοικονομικό στοιχείο δεν προκύπτει ότι η εταιρία δεν είναι βιώσιμη. Οι κύριοι αυτοί δεν είχαν τη βούληση να εισπράξουν τα χρέη σκάνδαλο προς την εταιρία, στον κατάλογο των οποίων περιλαμβάνονται πέραν των μεγαλεμπόρων, ακόμα και ονόματα εν ενεργεία βουλευτών της κυβέρνησης. Με βάση την κατάσταση αυτή η εταιρία για να έχει ρευστότητα αναγκαζόταν να δανείζεται από τις ίδιες τις τράπεζες που την ήλεγχαν, με ασφυκτικά επιτόκια. Πρόκειται για σκάνδαλο. Καταλαβαίνετε ότι δάνειζαν στην ίδια τους την εταιρία με υψηλά επιτόκια και την ίδια στιγμή με την ιδιότητα του μεγαλομετόχου της εταιρίας αποφάσιζαν να δίνουν λίπασμα στους μεγαλέμπορους πελάτες τους με μεταχρονολογημένες επιταγές που έληγαν στις 31-12-2008, χωρίς μια δραχμή τόκο.

> Ήταν μια καθαρά πολιτική απόφαση της κυβέρνησης τόσο για να πουληθεί η Εμπορική όσο και για να ευνοηθούν οι εισαγωγείς και οι μεγαλέμποροι στο να μονοπωλήσουν την διακίνηση των προϊόντων. Αυτοί θα διαχειριστούν αποκλειστικά την τιμή του λιπάσματος θέτοντας σε ομηρία τους αγρότες.

Β: Άρα λέτε ότι ήταν επιλογή των διορισμένων από το κράτος διοικούντων να μην εισπράξουν τα χρέη από τους μεγαλέμπορους

Θ.Κ.: Αυτή τη στιγμή η εταιρία στον προϋπολογισμό της έχει ήδη εγγράψει στις προβλέψεις της για επισφάλειες το ποσόν των 34.225.801 ευρώ. Όταν λέμε ότι εγγράφει κάποιος ποσά στις προβλέψεις για επισφάλειες σημαίνει ούτε λίγο ούτε πολύ είτε ότι δεν τα διεκδικεί είτε ότι τα χαρίζει.

Β: Βέβαια, αυτά τα χρήματα η τράπεζα, ως τράπεζα πλέον και όχι ως μέτοχος τα έχει πάρει από το εργοστάσιο.

Θ.Κ.: Ασφαλώς, τα έχει πάρει από το εργοστάσιο με τη μορφή τόκων, με τοκοχρεολύσια, καθώς το εργοστάσιο πλήρωνε κάθε χρόνο 12 με 12,5 εκατομμύρια ευρώ σε τόκους. Κι όλα αυτά τη στιγμή που τα χρέη προς την εταιρία ανέρχονται στο σκανδαλώδες ποσό των 120 εκατομμυρίων ευρώ. Μάλιστα, 34 από τις ενώσεις που χρωστούν στην εταιρία (το ποσόν συνολικά των 63ων περίπου εκατομμυρίων ευρώ) δημιούργησαν μια ανταγωνιστική εταιρία, την «AGROS» κάτω από την ομπρέλα της ΠΑΣΕΓΕΣ, η οποία με τα χρήματα που μας χρωστάει, κάνει εισαγωγές λιπασμάτων. Και εδώ τίθεται το ερώτημα, ποιος της έχει δώσει άδεια να κάνει εισαγωγές χωρίς να εξοφλήσει τα χρωστούμενα;

Για να γυρίσω λοιπόν στο αρχικό ερώτημα σας, ήταν μια καθαρά πολιτική απόφαση της κυβέρνησης τόσο για να πουληθεί η Εμπορική όσο και για να ευνοηθούν οι εισαγωγείς και οι μεγαλέμποροι στο να μονοπωλήσουν την διακίνηση των προϊόντων. Αυτοί θα διαχειρι-

την αλληλεγγύη

συνέντευξη με το Θεόφιλο Καρυπίδη

(εκπρόσωπο του σωματείου των εργαζομένων)

στούν αποκλειστικά την τιμή του λιπάσματος θέτοντας σε ομηρία τους αγρότες.

Ακόμα και σήμερα, όπως καταλαβαίνετε, η τιμή του λιπάσματός είναι δυσανάλογη με την τιμή στην οποία το δίνει το εργοστάσιο, καθώς πριν φτάσει στους αγρότες περνά από μεγαλεμπόρους, ενώσεις και καταστήματα, δηλαδή μεσάζοντες που βγάζουν κέρδος. Η δική μας πρόταση και πριν αποφασιστεί το κλείσιμο της μονάδας αλλά και τώρα ήταν και είναι, να παίρνουν οι αγρότες το λίπασμα απευθείας από το εργοστάσιο ώστε να σταματήσει το νταβατζιλίκι το οποίο εισπράττουν μέχρι σήμερα οι μεσάζοντες. Να φύγουν δηλαδή οι μεσάζοντες από τη μέση, κάτι που η πολιτική των διοικούντων της εταιρίας απαγόρευε ρητά παραπέμποντας όσους αγρότες είχαν επιχειρήσει να αγοράσουν το προϊόν απευθείας, να απευθυνθούν στους μεγαλέμπορους της περιοχής τους, υποχρεώνοντας ουσιαστικά τους αγρότες να πληρώνουν το νταβατζιλίκι.

Β: Πρόσφατα διαβάσαμε ότι ο πρωθυπουργός υπέγραψε συμφωνία εξαγωγής 60 χιλιάδων τόνων λιπάσματος προς την Κίνα. Η ενέργεια του αυτή δίνει κάποια λύση στο πρόβλημά σας;

Από κανένα χρηματοοικονομικό στοιχείο δεν προκύπτει ότι η εταιρία δεν είναι βιώσιμη. Οι κύριοι αυτοί δεν είχαν τη βούληση να εισπράξουν τα χρέη-σκάνδαλο προς την εταιρία, στον κατάλογο των οποίων περιλαμβάνονται πέραν των μεγαλεμπόρων, ακόμα και ονόματα εν ενεργεία βουλευτών της κυβέρνησης.

Θ.Κ.: Είναι ουσιαστικά μια γελοία κίνηση για τα μάτια του κόσμου. Σε κάποιον που δεν ξέρει 60 χιλιάδες τόνοι ακούγονται σαν ένα αστρονομικό νούμερο αλλά ουσιαστικά είναι ένα τίποτα. Φανταστείτε ότι μέχρι τώρα είχαμε ετήσια εξαγωγική δραστηριότητα προς την Κίνα 150 χιλιάδων τόνων ως βιομηχανία που περιλαμβάνει το εργοστάσιο αυτό αλλά και την αντίστοιχη μονάδα της Καβάλας. Ουσιαστικά, για να αντιληφθείτε τα μεγέθη, 60 χιλιάδες τόνοι λιπάσματος αντιστοιχούν σε 25 με 30 μέρες χαλαρής λειτουργίας μιας μονάδας σαν την δική μας, δηλαδή περίπου 2 φορτία καραβιών. Πρόκειται για μια κίνηση καθαρά για τα μάτια του κόσμου.

Β: Ταυτόχρονα με τη δική σας κατάληψη βρίσκονται σε εξέλιξη κι άλλες κινητοποιήσεις, όπως για παράδειγμα αυτές των εργαζομένων της ΒΙΑΜΥΛ και των αναψυκτηρίων του Χωναίου. Πως βλέπετε την προοπτική να κάνετε κάτι από κοινού;

Θ.Κ.: Και όπως ξέρετε δεν είναι μόνο αυτά…. Χτες για παράδειγμα μάθαμε και για τους εργαζομένους της 3Εψιλον, αλλά γνωρίζουμε και για άλλα πολλά εργοστάσια που βρίσκονται σε παρόμοια κατάσταση. Εμείς, ακόμα κι αν κλείσει το εργοστάσιο μας (πράγμα το οποίο φυσικά απευχόμαστε), είμαστε και θα είμαστε στο πλευρό των συναδέλφων των εργοστασίων που αναφέρατε αλλά και όλων των εργαζομένων που κινδυνεύουν να μείνουν άνεργοι, ακόμα και των νεότερων που είναι όπως ξέρετε εν δυνάμει άνεργοι και θα αγωνιστούμε στο πλευρό τους.

Η ανεργία είναι ένα πρόβλημα όλης της κοινωνίας.

Β: Πιστεύουμε ότι κανένας αγώνας δεν μπορεί να σταθεί αν δεν υπάρχει αλληλεγγύη μεταξύ αυτών που τον ξεκινάνε και αυτών που τον «αφουγκράζονται». Με τόσους χιλιάδες ανέργους στο δρόμο, συνήθως χωρίς δυνατότητα επιστροφής θεωρείτε ότι η αλληλεγγύη είναι ένα λυμένο ζήτημα ή ίσως το μεγάλο ζητούμενο των καιρών μας;

Θ.Κ.: Ήδη μας έχουν έρθει ψηφίσματα αλληλεγγύης κυρίως όχι από διοικήσεις σωματείων, αλλά μέσω γενικών συνελεύσεων των εργαζομένων πράγμα το οποίο είναι σαφώς πιο αντιπροσωπευτικό. Πιστεύω ότι η αλληλεγγύη είναι αυτή που θα σώσει τους εργαζόμενους και γενικότερα τους λαούς. Πρέπει να μπει στη λογική μας πλέον, ότι η αλληλεγγύη αποτελεί το θεμέλιο της κοινωνικής ζωής. Η πρόσκαιρη ευημερία μας έκανε μαλθακούς, βλέπαμε τα προβλήματα των άλλων ως κάτι μακρινό από εμάς. Όλοι μας κάποια στιγμή όσο είμαστε λίγο βολεμένοι επαναπαυόμαστε και δεν ενστερνιζόμαστε το πρόβλημα των άλλων. Πρέπει να ξανακάνουμε πράξη την αλληλεγγύη, διαφορετικά δεν μπορούμε να υπάρξουμε ως κοινωνία.

Είναι λάθος να πιστεύουμε ότι με οποιαδήποτε μπλε, πράσινη, κόκκινη ή πορτοκαλί κυβέρνηση, τα πράγματα θα αλλάξουν. Οι πολιτικές τους υπαγορεύονται από μεγαλύτερα κέντρα αποφάσεων… από το κεφάλαιο, από όπου βρίσκεται το κεφάλαιο.

Β: Σαν κατακλείδα θα θέλαμε να σας ρωτήσουμε, πως βλέπετε να εξελίσσονται οι κινητοποιήσεις σας από δω και πέρα και τι ενδεχομένως θα θέλατε να πείτε σε αυτούς που θα διαβάσουν αυτό το άρθρο;

Θ.Κ.: Εμείς παλεύουμε να αρθεί οριστικά η απόφαση διακοπής της λειτουργίας του εργοστασίου. Βέβαια, παίρνοντας ακόμα και την πιο απαισιόδοξη εξέλιξη δηλώνω ότι ακόμα και νεκρούς να μας βγάλουν από δω μέσα, ακόμα και νεκροί θα βοηθήσουμε αυτούς που έχουν ανάγκη. Η απόφαση η δική μας, αν ο αγώνας μας πετύχει, είναι να λειτουργήσει το εργοστάσιο, εφόσον τα συμφέροντα το αφήσουν να λειτουργήσει, και να συνεχίσουμε να δουλεύουμε και ταυτόχρονα να συμμετέχουμε στον αγώνα οποιουδήποτε φορέα, συλλόγου, σωματείου ή και απλού εργαζόμενου που θα ζητήσει τη βοήθειά μας και καλούμε όλους τους εργαζόμενους να πράξουν το ίδιο στην συγκεκριμένη περίπτωση. Η αλληλεγγύη είναι το μέλλον των λαών. Είναι λάθος να πιστεύουμε ότι με οποιαδήποτε μπλε, πράσινη, κόκκινη ή πορτοκαλί κυβέρνηση, τα πράγματα θα αλλάξουν. Οι πολιτικές τους υπαγορεύονται από μεγαλύτερα κέντρα αποφάσεων… από το κεφάλαιο, από όπου βρίσκεται το κεφάλαιο.

Πρόσφατα άκουσα ότι η πρόταση του Σ.Ε.Β. για τις περιοχές όπου υπάρχει υψηλή ανεργία, είναι το να δοθούν κίνητρα στους εργοδότ,ες να κάνουν επενδύσεις και το προσωπικό που θα απασχολούν να πληρώνεται με ποσό 10% κάτω από τον βασικό μισθό του ανειδίκευτου εργάτη (!!), δηλαδή γύρω στα 480 ευρώ, πώς να ζήσει κανείς με αυτά τα λεφτά….

Κάποιοι αποφασίζουν χωρίς εμάς για μας σύμφωνα με τις κοινωνικοοικονομικές τους ιδεολογίες. Δυστυχώς για άλλη μια φορά το κεφάλαιο έδειξε το πραγματικό του πρόσωπο.

Κώστας Ισαακίδης, Κυριάκος Φαλελάκης, Γεωργία Κωστάκη

Οι μόνοι που αιφνιδιάζονται από το κλείσιμο είναι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι

ΒΙ.ΠΕ.: Ένα προσχεδιασμένο έγκλημα

Εδώ και 1 χρόνο η αποβιομηχάνιση στην Ελλάδα γίνεται πολύ έντονη αισθητή, διότι ανά μήνα κλείνει και μονάδα. Αλλά πολλοί στις ΒΙ.ΠΕ. (ΒΙομηχανικές ΠΕριοχές) το περίμεναν αυτό. Από τις αρχές του '90 ήδη, οι παραγωγικές μονάδες στην Ελλάδα ήταν πολύ λιγότερο κερδοφόρες από αυτές των «τίγρεων της Ανατολής», όπως ονόμαζαν τότε τις Ιαπωνία, Χονγκ-Κονγκ, Ταϊβάν, Σιγκαπούρη, Ν. Κορέα. Πολλές μονάδες λειτουργούσαν ενώ δεν ήταν τόσο συμφέρουσες για τους εργοδότες όσο οι μονάδες που άνοιγαν στην Ασία ή αλλού κι είχαν ημερομηνία λήξης. Π.χ. στα 2 εργοστάσια της NISSAN του Θεοχαράκη στην ΒΙ.ΠΕ. Βόλου φαινόταν εξ αρχής ότι η συναρμολόγηση του Sunny ήταν ακριβή. Προβλέπαμε αλλά δεν θέλαμε να πιστέψουμε ότι θα κλείσουν. Το κράτος όμως για να μην βρεθεί η βιομηχανία πανελλαδικά σε χρόνο dt στην κατάσταση που βρίσκεται τώρα, έδινε στους επιχειρηματίες ως αντιστάθμισμα της λειτουργίας αυτών των μονάδων προνόμια, κυρίως φορολογικής φύσης. Για να μη χάσουν αυτά τα προνόμια πολλοί επιχειρηματίες κρατούν την έδρα με τις υπηρεσίες και μια μικρή μονάδα στην Ελλάδα, ενώ την κύρια δραστηριότητα τη μεταφέρουν στο εξωτερικό.

Κάποιοι τομείς όμως δεν είναι τόσο οργανωμένοι κι εξοπλισμένοι όπως π.χ. η κλωστοϋφαντουργία, ώστε να μεταφερθούν και να στηθούν σε μια γειτονική βαλκανική χώρα στο άψε- σβήσε. Μια πρέσα ή ένας τόρνος δεν στήνεται ούτε αποσβήνεται το κόστος από τη μια στιγμή στην άλλη κι έτσι υπάρχει μια πίστωση χρόνου για τους εργαζόμενους, ίση με λίγα χρόνια ακόμα ζωής του εργοστασίου.

Στη Β. Ελλάδα η πλήρης αποβιομηχάνιση είναι γεγονός και στα υπόλοιπα βιομηχανικά κέντρα ξεκινάει. Αυτό το ξέρουν όλες οι βαθμίδες των εργαζομένων και το συζητούν ανήσυχα σε «πηγαδάκια», όχι όμως και σε επίσημο επίπεδο, δηλαδή δεν μαζεύεται κάποια επιτροπή ή σωματείο και να δει τι θα κάνει στο μέλλον, όταν έρθει (που θα έρθει, κανείς δεν τρέφει αυταπάτες) η στιγμή του κλεισίματος της μονάδας.

Πάνω σε αυτήν την αδράνεια επενδύουν τόσο οι εργατοπατέρες όσο και οι επιχειρηματίες. Απ' τη μια οι επαγγελματίες συνδικαλιστές, ξέρουν ότι «σε λίγο καιρό τελειώνει το παραμύθι», οπότε κάποιοι κοιτάνε είτε να αξιοποιήσουν τους «αγώνες τους» στον μηχανισμό του κόμματός τους, είτε να τοποθετηθούν από τον επιχειρηματία σε άλλη μη βιομηχανική επιχείρηση. Απ' την άλλη ο επιχειρηματίας εκμεταλλεύεται την ανασφάλεια των εργαζομένων και την άγνοιά τους για τα σχέδιά του. Αυτοί που γνωρίζουν είναι οι επαγγελματίες συνδικαλιστές (ό,τι ο κόσμος αποκαλεί «εξαγορασμένες συνειδήσεις») και τα ανώτερα στελέχη. Πάνω σε αυτήν την ανασφάλεια επενδύει ο επιχειρηματίας και εκφοβίζει όσους τυχόν εργαζόμενους διεκδικούν το παραμικρό.

Η αδράνεια που υπάρχει ούτε αποτρέπει το επερχόμενο κλείσιμο ενός εργοστασίου, ούτε βοηθάει στο να βρεθεί μια ικανοποιητική λύση για την αποκατάσταση των απολυμένων. Αντίθετα, μένει ανεμπόδιστος ο επιχειρηματίας να εκφοβίζει τους εργαζόμενους και να αντλεί κονδύλια από το δημόσιο, την ίδια στιγμή που οι εργαζόμενοι μένουν απροετοίμαστοι για την κρίσιμη στιγμή που θα ανακοινωθεί το κλείσιμο.

Συνθήκες εργασίας, ωράρια, μέτρα ασφαλείας, συνθήκες υγιεινής, υπερωρίες κι η αμοιβή τους, απολύσεις, δυσμενής αλλαγή πόστου, διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου, είναι τα ζητήματα για τα οποία πιθανώς κάποιοι εργαζόμενοι να μιλήσουν. Κατά αυτών επιστρατεύεται μια κλιμακωτή διαδικασία εκφοβισμού, η οποία είναι περίπου η εξής: ο προϊστάμενος προσωπικού καλεί τον εργαζόμενο σε απολογία. Για να γίνει γνωστό στον εργαζόμενο ότι μπορεί να αποτελούν συκοφαντική δυσφήμιση εις βάρος της επιχείρησης (αν μίλησε π.χ. για ελλιπή μέτρα ασφαλείας) συνήθως παρευρίσκεται και δικηγόρος. Στην απολογία παρευρίσκεται και ο πρόεδρος του σωματείου, εργοδοτικού ή όχι, που ο ρόλος του εξαντλείται στο να κλείσει το θέμα με «συγγνώμη» ή με απλή επίπληξη, αλλά ποτέ με στήριξη όσων λέει ο εργαζόμενος.

Αν ο εργαζόμενος συνεχίσει να μιλάει και να γράφει για τα του εργοστασίου, η επόμενη κίνηση είναι η αλλαγή πόστου, μια δυσμενής τοποθέτηση του εργαζομένου σε άλλη θέση. Αν ο εργαζόμενος πάρει το μήνυμα, δεν θα διαμαρτυρηθεί και θα δεχτεί αυτήν την «προσωρινή κατάσταση». Αν δεν αποδεχτεί την αλλαγή πόστου και απευθυνθεί π.χ. στην επιθεώρηση εργασίας, το επόμενο βήμα από πλευράς εργοδοσίας είναι η επιβολή στον εργαζόμενο ποινής. Αυτή είτε είναι «αργία», δηλαδή αναγκαστική άδεια άνευ αποδοχών για μερικές ημέρες, είτε χρηματική ποινή (π.χ. 15 ευρώ). Προβλέπονται στον εσωτερικό κανονισμό της επιχείρησης συνήθως, αλλά κατά της αργίας ο εργαζόμενος μπορεί να απευθυνθεί στην τοπική επιθεώρηση εργασίας, ενώ για τη χρηματική ποινή όχι. Η τελική λύση είναι φυσικά η καταγγελία της σύμβασης εργασίας. Ας σημειώσουμε εδώ ότι μέχρι το τελευταίο στάδιο της απόλυσης το σωματείο δεν ανακατεύεται ιδιαίτερα, συνήθως μάλιστα διαδίδει στους υπόλοιπους συναδέλφους ότι… δεν μπορεί να βοηθήσει λόγω της ανένδοτης στάσης του εργαζόμενου (κι όμως, συχνά αυτό λένε). Το σωματείο διαχειρίζεται τη μείωση της έντασης κι όχι το να γίνουν πιο δραστήριοι οι εργαζόμενοι. Αν μάλιστα είναι εργοδοτικό, τότε αναλαμβάνει ρόλο εκπροσώπου της διοίκησης, ανακοινώνοντας απλώς τις αποφάσεις της.

Συμπερασματικά μπορούμε να πούμε ότι η αδράνεια που υπάρχει ούτε αποτρέπει το επερχόμενο κλείσιμο ενός εργοστασίου, ούτε βοηθάει στο να βρεθεί μια ικανοποιητική λύση για την αποκατάσταση των απολυμένων. Αντίθετα, μένει ανεμπόδιστος ο επιχειρηματίας να εκφοβίζει τους εργαζόμενους και να αντλεί κονδύλια από το δημόσιο, την ίδια στιγμή που οι εργαζόμενοι μένουν απροετοίμαστοι για την κρίσιμη στιγμή που θα ανακοινωθεί το κλείσιμο.

Δημήτρης Παπαδόπουλος

Συνεχίζεται η επίθεση των αφεντικών!

Πανευρωπαϊκή ημέρα διαδήλωσης ενάντια στην Κόκα Κόλα ορίστηκε η Δευτέρα 6 Φλεβάρη, στην έδρα της στο Παρίσι, αλλά και στα εργοστάσιά της, γραφεία, αντιπροσωπείες κλπ σε όλη την Ευρώπη. Η κινητοποίηση οργανώνεται και καλείται από την EFFAT, την Ευρωπαϊκή Ομοσπονδία Εργατικών Συνδικάτων, που αποτελείται από 120 εθνικές εργατικές ενώσεις σε 35 χώρες, ενάντια στις απολύσεις και κλεισίματα εργοστασίων της πολυεθνικής σε Αγγλία, Βέλγιο, Γαλλία, Γερμανία κι Ελλάδα. Ήδη στη Γερμανία η συνδικαλιστική ένωση VERDI κάλεσε τους εργαζόμενους και τους καταναλωτές να μποϊκοτάρουν τα προϊόντα της ΚΟΚΑ ΚΟΛΑ αλλά και γενικότερα όσων επιχειρήσεων προβαίνουν σε μαζικές απολύσεις. Η ΚΟΚΑ ΚΟΛΑ έχει κατηγορηθεί κατά καιρούς κι ευθύνεται για δολοφονίες συνδικαλιστών στη Λατινική Αμερική, υφαρπαγή πηγών νερού από αγρότες στην Ινδία, απολύσεις, άθλιες συνθήκες εργασίας κα. (δες: http://www.killercoke.org/)

Στην Ελλάδα η Κόκα Κόλα 3Ε ανακοίνωσε την διακοπή λειτουργίας των αποθηκών της σε Μεσολόγγι, Κέρκυρα, Ρόδο και μεταφέρει την παραγωγή από το εργοστάσιο της Αθήνας σε αυτό του Σχηματαρίου. Συνέπεια των –κατά την εταιρεία– «διαρθρωτικών κινήσεων» θα' ναι η απόλυση 700 περίπου εργαζομένων, από σύνολο 2400 πανελλαδικά, αρχής γενομένης των 150 της μονάδας των Αθηνών. Η 3Ε ζήτησε την εθελούσια έξοδο των εργαζομένων επειδή αποφάσισε να ενισχύσει την παρουσία της εταιρείας στην Κύπρο, από όπου και κατάγονται οι βασικοί μέτοχοι της διοίκησης, επιδιώκοντας να εξαγοράσει έναντι 75 εκατομμυρίων ευρώ την εταιρεία Lanitis! Αξίζει να σημειωθεί ότι η τελευταία συνάντηση εργοδοτών, Γιακουμάτου, συνδικαλιστών στις 24 Γενάρη προκειμένου να βρεθεί λύση στο πρόβλημα οδηγήθηκε σ' αδιέξοδο. Μάλιστα οι εργαζόμενοι καλούν στην απεργία της 6/2 στα εργοστάσια ή αποθήκες της χώρας. Ειδικά στη Θεσσαλονίκη η συγκέντρωση θα πραγματοποιηθεί στις 9 το πρωί της Δευτέρας μπροστά στα Δικαστήρια της πόλης αφού την ίδια μέρα δικάζεται ο πρόεδρος της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Εργαζομένων στα Εμφιαλωμένα Ποτά (ΠΟΕΕΠ). Άλλοι 15 συνδικαλιστές της ΠΟΕΕΠ θα δικαστούν στις 15/2 για τη συμμετοχή τους σε επεισόδια με απεργοσπαστικούς μηχανισμούς και μπράβους της εργοδοσίας την ώρα που περιφρουρούσαν εργασιακούς χώρους.

Την ίδια ώρα συνεχίζουν τον αγώνα τους οι απολυμένοι του Λαναρά στη Νάουσα. Κατέλαβαν συμβολικά την Νομαρχία Ημαθίας έπειτα από πορεία την Τετάρτη 1η Φλεβάρη στο κέντρο της Βέροιας. Οι 110 απολυμένοι των εργοστασίων Β και «Ολυμπιακής» διεκδικούν ακόμα την ενίσχυση των 1500 ευρώ που «έταξε» ο Γιακουμάτος στις 15 Δεκέμβρη μαζί με την ένταξή τους σε πρόγραμμα πρόωρης συνταξιοδότησης ή απορρόφησης από προγράμματα ανέργων. Ταυτόχρονα 20 εργαζόμενες στην Τρικολάν που απορροφήθηκαν στην καθαριότητα του Δήμου Νάουσας παραμένουν για 6 μήνες απλήρωτες αφού δεν έχει εγκριθεί ακόμη το υπουργικό κονδύλι αποπληρωμής τους! Έντονη ανησυχία υπάρχει και στο εργοστάσιο Γ των Κλωστηρίων Ναούσης του Λαναρά αφού εδώ και μήνες υποαπασχολούνται συνεπεία έλλειψης-μη αγοράς πρώτων υλών, πάγια εργοδοτική τακτική για κλείσιμο επιχειρήσεων.

Ταυτόχρονα στην Ξάνθη συνεχίζεται το μπαράζ αποβιομηχάνισης κι αύξησης της ανεργίας. Καπνοβιομηχανία Μιχαηλίδης, χαρτοβιομηχανία DIANA, βιοτεχνίες, το εργοστάσιο SUNLIGHT του Ομίλου Γερμανός (στο Νέο Όλβιο Ξάνθης) και τώρα η μονάδα της Ελληνικής Βιομηχανίας Ζάχαρης. Η εταιρεία, αν κι έχει το μονοπώλιο παρασκευής ζάχαρης με 5 εργοστάσια στην Ελλάδα, βάσει απόφασης του Συμβουλίου Υπουργών Γεωργίας της ΕΕ για μείωση της τιμής αναφοράς της ζάχαρης, αποφάσισε να κλείσει από την επόμενη παραγωγική περίοδο το εργοστάσιο της Ξάνθης. Η Αγροτική Τράπεζα που ελέγχει την πλειοψηφία της διοίκησης σκοπεύει να κλείσει ακόμη 2 εργοστάσια στο άμεσο μέλλον: των Σερρών και της Λάρισας. Στην ήδη πλεονάζουσα ανέργων Ξάνθη έρχονται τώρα να προστεθούν 114 μόνιμοι εργαζόμενοι και διοικητικό προσωπικό ενώ εκατοντάδες είναι εκείνοι που απασχολούνται εποχικά την περίοδο της καμπάνιας το καλοκαίρι καθώς και οι παραγωγοί γεωργοί τεύτλων που θα βρεθούν στο κενό.

Σάκης Κηπουρός

Οδοφράγματα για την οδηγία

Οι λιμενεργάτες στο Στρασβούργο

Σ**τις 20 Νοεμβρίου** του 2003 το Ευρωκοινοβούλιο υπό την Ευρωπαϊκή Επίτροπο των Μεταφορών και Ενέργειας Λαγιόλα δε Παλάθιο, απέρριψε την πρώτη πρόταση οδηγίας σχετικά με την απελευθέρωση των λιμενικών υπηρεσιών. Μια κοινοτική οδηγία την οποία δεν υποστηρίζουν λιμενικές αρχές και τα συνδικάτα των εργαζομένων στα λιμάνια.

Τους μόνους που βρίσκει σύμφωνους είναι το ισχυρό λόμπι των εφοπλιστών που εκφράζεται μέσο του Προέδρου της Ευρωπαϊκής Ένωσης Εφοπλιστών, Γκριμάλντι.

Ένα από τα βασικά επιχειρήματα της Επιτροπής Μεταφορών για την κοινοτική άδεια ήταν ότι πρέπει να αυξηθεί ο ανταγωνισμός μεταξύ των ευρωπαϊκών λιμανιών έτσι ώστε να επωφελούνται σε μεγάλο βαθμό οι πελάτες. Δεν αναφέρουν όμως ότι τα ευρωπαϊκά λιμάνια είναι τα αποδοτικότερα σε παγκόσμια κλίμακα και συγκριτικά με τα αμερικάνικα και ασιατικά λιμάνια έχουν τους βραχύτερους χρόνους αναμονής πλοίων και είναι ήδη υπαρκτός και δεδομένος ο ανταγωνισμός μεταξύ των λιμανιών της Ε.Ε. Αυτή η κατάσταση έχει αποδειχθεί ευεργετική από πλευράς κερδοφορίας και αποτελεσματικότητας για το κεφάλαιο.

Η εργασία στα λιμάνια χωρίζεται σε δύο μέρη. Την εργασία στον ντόκο και την εργασία επί του πλοίου (φορτοεκφόρτωση) την ευθύνη των οποίων φέρουν οι λιμενεργάτες.

Η οδηγία προέβλεπε:

1ον: Ένα καθεστώς αδειοδοτήσεων.

Δηλαδή την παροχή υπηρεσιών στα λιμάνια (ντόκους) από ιδιώτες και την πρόσληψη εργατικού δυναμικού με χαμηλούς μισθούς, μη κατάλληλα εκπαιδευμένου που ως συνέπεια θα έχει την αύξηση των ατυχημάτων (όπου ήδη κάθε χρόνο χύνεται αίμα εργαζομένων). Εργάτες ευκαιριακά απασχολούμενους και σύμφωνα με τις ανάγκες του λιμανιού.

Η εφαρμογή της οδηγίας αυτής υποσκάπτει την 137 Σύμβαση του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας (I.L.O.), η οποία αναφέρει ότι οι καταχωρημένοι λιμενεργάτες πρέπει να ασχολούνται με τις λιμενικές εργασίες και έχουν την προτεραιότητα σε αυτές. Τα σωματεία των λιμενεργατών επισημαίνουν ότι για λόγους ασφάλειας είναι απαραίτητη η χρήση εξειδικευμένου προσωπικού και ιδίως για τις τεχνικές υπηρεσίες πλοήγησης, ρυμούλκησης, πρόσδεσης καθώς και τις υπηρεσίες διαχείρισης φορτίου στα containers.

2ον: Εκτός από το καθεστώς αδειοδοτήσεων ένα άλλο σημαντικό σημείο που έθετε η οδηγία ήταν **η ρύθμιση για την αυτοεξυπηρέτηση.**

Η ρύθμιση αυτή δίνει την δυνατότητα στους εφοπλιστές να χρησιμοποιούν τους ναυτεργάτες για την εργασία της φορτοεκφόρτωσης επί του πλοίου. Έτσι θα υπήρχε εντατικοποίηση της εργασίας για τους ναυτεργάτες και περισσότερο κέρδος για το Εφοπλιστικό κεφάλαιο, αφού δεν θα πλήρωναν λιμενεργάτες.

Η αυτοεξυπηρέτηση μέσω της εντατικοποίησης της εργασίας των ναυτεργατών θα προκαλούσε επιπτώσεις για την ασφαλή ναυσιπλοΐα. Στοιχεία τα οποία αναφέρει η υπηρεσία Διερεύνησης Ατυχημάτων της Αγγλίας ως παράγοντες ατυχημάτων.

Παρά την καταψήφιση της οδηγίας στις 20 Νοεμβρίου 2003 και λίγο πριν εγκαταλείψει το αξίωμά της η επίτροπος Λαγιόλα δε Παλάθιο επαναφέρει νέο σχέδιο προς ψήφιση στο Στρασβούργο στις 16 Ιανουαρίου 2006. Έχουμε νέα απόρριψη της οδηγίας από 532 ευρωπαίους βουλευτές, υπέρ ψήφισαν 120 ενώ υπήρχαν 25 αποχές.

Σημαντικό ρόλο για την απόρριψη της οδηγίας ήταν η κινητοποίηση των ευρωπαίων λιμενεργατών και η έντονη μαχητικότητα που επέδειξαν έξω από το κοινοβούλιο στο Στρασβούργο.

Μέσα από την επαναφορά για δεύτερη φορά της κοινοτικής άδειας, αντιλαμβανόμαστε τον ρόλο που έχουν τα κέντρα λήψης αποφάσεων του Ευρωκοινοβουλίου. Ενός οργάνου που προσπαθεί με παντοίους τρόπους να νομοθετήσει ερήμην της πλειοψηφίας του κόσμου οδηγίες οι οποίες αποσκοπούν στην κερδοφορία του κεφαλαίου. Απέδειξε ότι έχει την δυνατότητα ανάλογα με τις πελατειακές σχέσεις που αναπτύσσονται μέσα σε αυτό (σχέση της επιτρόπου Λαγιόλα δε Παλάθιο με την οικογένεια Γκριμάλντι) να αναιρεί και να ρίχνει στον κάδο των αχρήστων κοινοτικές οδηγίες που έχουν καταψηφισθεί να τις επαναφέρει προς ψήφιση. Πάνω απ' όλα για αυτούς προέχει το πώς θα εξασφαλίσουν κέρδη για την ολιγαρχία.

Από την άλλη, η αποφασιστικότητα και η αγωνιστικότητα που επέδειξαν στο Στρασβούργο οι λιμενεργάτες, τους απέτρεψαν να πάρουν την οποιαδήποτε απόφαση.

Προστάτεψαν την εργασία τους, αλλά και απαίτησαν τον σεβασμό των εργασιακών τους δικαιωμάτων και την κατάκτηση αυτών και για τους λιμενεργάτες των υπόλοιπων ηπείρων.

Ένα άλλο φωτεινό παράδειγμα αγωνιστικότητας και αποτελέσματος ήταν οι Ιρλανδοί λιμενεργάτες στον αγώνα τους ενάντια στις ιρλανδικές ναυτιλιακές εταιρείες. Οι Ιρλανδοί επέλεξαν το να αυτοοργανωθούν, να καταλάβουν τους χώρους εργασίας τους, τα πλοία, τα λιμάνια και γενικά τα εργαλεία του ναυτιλιακού καπιταλισμού παραλύοντας το όλο σύστημα και με τον τρόπο αυτό κατόρθωσαν να επιτύχουν την αύξηση και ίσους μισθούς για όλους τους λιμενεργάτες.

Αυτό που απέδειξαν τα γεγονότα αυτά είναι, ότι δεν μπορεί να υπάρξει ειρηνική συνύπαρξη των εργατών με το κεφάλαιο.

Αυτό που προπαγανδίζουν οι εκπρόσωποι κομμάτων για «εργασιακή ειρήνη» το μόνο που εξυπηρετεί είναι στην ανάκαμψη των δυνάμεων του κεφαλαίου ώστε να εξασφαλίσει περισσότερο πλούτο και από την άλλη ο κόσμος της εργασίας να βρίσκεται σε παθητικότητα και περιθωριοποίηση.

Αποσπάσματα από το γαλλικό τύπο

Dernières Nouvelles D'Alsace: Πολύ άγρια διαδήλωση χτες στο Στρασβούργο· 9000 λιμενεργάτες προερχόμενοι από 15 περίπου χώρες ξέσπασαν τον θυμό τους μπροστά στο ευρωκοινοβούλιο. Πολύ σοβαρά περιστατικά εξελίχθησαν στην διαδρομή.

Με φωσφορίζοντα κίτρινα και πορτοκαλί τζάκετ οι Ισπανοί άνοιγαν την μακριά πορεία, οι Γάλλοι, από την Μασσαλία (800 συμμετέχοντες), την Δουνκέρκη, το Καλαί, το Μπρεστ και την Ναντ.

Αυστραλοί και ακόμη και Αμερικανοί ήρθαν για να προσφέρουν ένα δυνατό χέρι βοήθειας στους συναδέλφους τους από το Βέλγιο, την Ολλανδία, την Ελλάδα, την Πορτογαλία, την Γερμανία ,την Σουηδία, την Πολωνία, την Ιταλία, τη Δανία, την Κύπρο. Μόλις ένα τέταρτο μετά τα πρώτα βήματα της πορείας από την πλατεία Ετουάλ σημειώθηκαν σοβαρά επεισόδια. Για να εμποδίσουν τους διαδηλωτές να ξεφύγουν από την προκαθορισμένη διαδρομή, η αστυνομία εξαπολύει πολλά δακρυγόνα που πνίγουν τους περαστικούς και τους κατοίκους του ιστορικού κέντρου. Έγιναν πολλές καταστροφές αστικού υλικού.

Μπροστά από το ευρωκοινοβούλιο η ένταση αυξάνεται κι άλλο. Οι Ισπανοί φαίνονται αποφασισμένοι. Από την πλευρά των διαδηλωτών πετιούνται αβγά, μπουκάλια, καδρόνια και από την πλευρά της αστυνομίας δακρυγόνα, καπνογόνα και εκρηκτικά. Κάποιες στιγμές τα σύννεφα καπνού είναι τέτοια που καλύπτουν όλη τη μάχη.

Ομάδες με μάσκες, μερικοί διαδηλωτές καταφέρνουν να φτάσουν έξω από το Ευρωκοινοβούλιο που έχει μετατραπεί σε στρατόπεδο. Οι ζημιές είναι μεγάλες. Ευρωπαϊκά εμβλήματα πετάχτηκαν στο κανάλι και κατέβασαν την βιτρίνα του κοινοβουλίου. Σε αυτή την πολύ δυνατή διαδήλωση η αστυνομία απάντησε με 13 συλλήψεις.

L' Alsace: Για δεύτερη φορά μέσα σε 3 χρόνια από ολόκληρη την Ευρώπη λιμενεργάτες έφτασαν στο Στρασβούργο με γραμμένα τα ονόματα των λιμανιών στα τζάκετ τους. Όσλο, Πειραιάς, Ζέμπρουγκε, Γκάντ, Ανβέρ, Μασσαλία, Χάβρη, Καλαί, Μπορντό, Φος. Ήδη τον Νοέμβριο του 2003 οι ευρωπαίοι λιμενεργάτες είχαν κινητοποιηθεί στο Στρασβούργο για να πουν «όχι» σε ένα ευρωπαϊκό σχέδιο νόμου που απελευθερώνει τις λιμενικές υπηρεσίες. Αυτή η άρνηση είναι ομόφωνη στον κλάδο από τον Βορρά ως τον Νότο της Ευρώπης, όπως επίσης και στα λιμάνια των νέων κρατών-μελών, απέναντι σε ένα κείμενο που θα άνοιγε τα ευρωπαϊκά λιμάνια σε εργαζόμενους αμειβόμενους με ημερομίσθια της Ινδίας, της Κίνας ή ακόμα και της Ουκρανίας, 200 ή 300 ευρώ το μήνα…

…Μικρής κλίμακας επεισόδια σημειώθηκαν στην αρχή της πορείας. Αυτές οι βιαιότητες δεν ήταν παρά μια πρόγευση της αποδιοργάνωσης-μανίας που δημιουργήθηκε μπροστά στο Ευρωκοινοβούλιο, που μετατράπηκε σε στρατόπεδο μάχης από τους λιμενεργάτες και τους αστυνόμους που ήταν εξοπλισμένοι με αντλίες νερού. «Ήταν πόλεμος», αφηγείται έκπληκτος ένας αστυνομικός σχετικά με τις αντιπαραθέσεις. Στην πραγματικότητα, οι συνεχείς ρίψεις δακρυγόνων δεν εντυπωσίασαν τους λιμενεργάτες που επωφελούνταν από τα σύννεφα καπνού για να ανασυνταχθούν και να ξανακάνουν επίθεση, αναγκάζοντας τους αστυνομικούς να περάσουν στα μεγάλα όπλα (GLI), τα δακρυγόνα που προκαλούν παράλληλα με τα δάκρυα και σταμάτημα της αναπνοής ώστε να σε αναγκάσουν να πέσεις κάτω. Οι δυνάμεις της τάξεως υπέστησαν συνεχείς βομβαρδισμούς με μπουκάλια, κομμάτια σίδερο, πεζοδρόμια, ενώ σε δεύτερο μέτωπο στην αποβάθρα Έρνστ-Μπεβέν άλλοι διαδηλωτές κατέβασαν εκατοντάδες τετραγωνικά μέτρα από την τζαμαρία του Κοινοβουλίου με σφεντόνες. Έντεκα όργανα τραυματίστηκαν κατά την διάρκεια των αντιπαραθέσεων. Ο απολογισμός από την πλευρά των διαδηλωτών δεν είναι ακριβείς. 13 άτομα ανακρίθηκαν και περίπου 10 από αυτούς θα πρέπει να οδηγηθούν στην δικαιοσύνη.

Αυτοοργάνωση – αντίσταση – αλληλεγγύη είναι οι στόχοι και τα όπλα με τα οποία θα πρέπει να εφοδιαστεί ο εργαζόμενος αλλά και κάθε καταπιεσμένος πάνω στον πλανήτη.

Μάντζου Μάγδα

Για την αξιολόγηση στην παιδεία

Τα πάντα αποτιμώνται σε χρήμα;

Από ομιλία του καθηγητή του Ε.Μ.Π. Βένιου Αγγελόπουλου σε συζήτηση που οργανώθηκε από την «Κίνηση Πολιτών για μια Ανοιχτή Κοινωνία» και την «Ένωση Πολιτών για την ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ», στις 23 Μαρτίου 2005, με θέμα: Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΩΤΑΤΗ ΠΑΙΔΕΙΑ

…Ας αρχίσω προειδοποιώντας ότι η προσέγγισή μου θα έχει και τη χροιά της επαγγελματικής παραμόρφωσης. Ένας μαθηματικός, το πρώτο που κάνει είναι να εξετάζει σε ποια σύνολα παίζουν οι μεταβλητές του. Δεύτερον, ποιοι είναι οι ορισμοί που χρησιμοποιεί. Και βάσει αυτών να δει αν το πρόβλημα είναι καλά διατυπωμένο ή κακά διατυπωμένο: Τα λεγόμενα "ill posed problems" (κακοδιατυπωμένα προβλήματα) αφθονούν, όχι μόνο στα μαθηματικά αλλά και πολύ γενικότερα. Και

Η συμπτωματολογία δεν θεραπεύει τα συμπτώματα. Οφείλεις να ψάξεις να βρεις τις ρίζες τους, από πού προέρχονται. Θα πρέπει να καταφύγουμε στη σχέση αιτίου και αιτιατού. Υπάρχει γενεσιουργός αιτία πίσω από τα φαινόμενα; Κατά την γνώμη μου, πίσω από όλα αυτά τα φαινόμενα, υπάρχει μια άποψη, ένα ιδεολόγημα, ένας κοινός τόπος, μια προκατάληψη: Ότι τα πάντα αποτιμώνται σε χρήμα.

ένας μαθηματικός επίσης ξέρει –και αυτό θα φανεί στην συνέχεια– ότι τα πάντα δεν είναι μαθηματικοποιήσιμα. Πολύ λίγα πράγματα είναι μαθηματικοποιήσιμα. Κάτι που δεν εμποδίζει διάφορους να τα πασαλείβουν με ένα μαθηματικό επίχρισμα για να τους προσδώσουν όψη περισπούδαστη.

Ως εκ τούτου ξεκινάω από το γεγονός ότι εντάσσεται η έννοια της αξιολόγησης σε έναν γενικότερο προβληματισμό για την Παιδεία, ο οποίος επισημοποιήθηκε με το ΕΣΥΠ και την συζήτηση στην Βουλή του περασμένου Νοεμβρίου.

Αλλά ο οποίος διάλογος, τα τελευταία 25 χρόνια, επανέρχεται με κάθε αλλαγή Κυβέρνησης, με κάθε νέο Υπουργό Παιδείας. Που σημαίνει ότι η Παιδεία μας κάπου είναι προβληματική.

Που είναι λοιπόν προβληματική; Που εγώ θεωρώ ότι είναι το καίριο πρόβλημα της παιδείας;

Τι κάνουμε με τα παιδιά; Τα βάζουμε σε ένα σύστημα, το οποίο τους προετοιμάζει σε όλη την διάρκεια της εφηβείας για να τρέξουν στο ντέρμπι των Πανελληνίων Εξετάσεων. Ώστε να τερματίσουν, από την πρώτη μέχρι την ογδοηκοστή χιλιοστή θέση, σε ταξινομική σειρά, για να μπουν στον Παράδεισο της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης. Οι υπόλοιποι χάσανε. Και μ' αυτό το σύστημα, το σύνολο των παιδιών έχουν χάσει την εφηβεία τους. Ωθούνται να γίνουν ρομπότ.

Το τελευταίο μπορώ να το τεκμηριώσω με άφθονα παραδείγματα, διότι διδάσκω σε πρωτοετείς της Σχολής Ηλεκτρολόγων Μηχανολόγων του Εθνικού Μετσοβίου Πολυτεχνείου, της σχολής με τις υψηλότερες βάσεις εισαγωγής, όπου φοιτούν, άρα, κατά τεκμήριο, τα πιο καλά μυαλά στα μαθηματικά. Και έχω πάμπολλά παραδείγματα όπου τα παιδιά ξέρουν να εφαρμόζουν τεχνικές αλλά δεν ξέρουν ποιες τεχνικές πρέπει να εφαρμόσουν.

Αυτό, εγώ το αποκαλώ παιδεία η οποία στηρίζεται στην παπαγαλία. Τείνει να κατασκευάζει ανθρώπους που υπακούουν σε εξαρτημένα αντανακλαστικά. Πολύ θεμιτές και σωστές –και συνυπογράφω–οι δηλώσεις ότι πρέπει να αποσυνδεθεί το Λύκειο από το εξεταστικό σύστημα. Μένει βέβαια να δούμε πώς οι καλές αυτές προθέσεις θα γίνουν πράξη.

Από κάπου πρέπει να πιαστεί το θέμα. Αν πιαστεί από τους καθηγητές που δεν κάνουν μάθημα ή από τους φοιτητές που δεν πατάνε, έχουμε ήδη χάσει τον μπούσουλα. Δεν είναι εκεί που εστιάζεται το πρόβλημα της ανώτατης παιδείας. Η συμπτωματολογία δεν θεραπεύει τα συμπτώματα. Οφείλεις να ψάξεις να βρεις τις ρίζες τους, από πού προέρχονται.

Θα πρέπει να καταφύγουμε στη σχέση αιτίου και αιτιατού. Υπάρχει γενεσιουργός αιτία πίσω από τα φαινόμενα; Κατά την γνώμη μου, πίσω από όλα αυτά τα φαινόμενα, υπάρχει μια άποψη, ένα ιδεολόγημα, ένας κοινός τόπος, μια προκατάληψη: Ότι τα πάντα αποτιμώνται σε χρήμα.

Άποψη που πρώτα πρώτα πάσχει μεθοδολογικά. Μπορούν τα πάντα να αποτιμηθούν; Είναι τα πράγματα μονοδιάστατα; Είναι η εκπαίδευση μονοδιάστατη; Μπορούν όλα να συγκριθούν μεταξύ τους;

Όταν έχουμε ένα πολυπαραμετρικό φαινόμενο, η σύγκριση δεν είναι πάντα εφικτή. Και είναι μάλλον σχεδόν πάντα ανέφικτη. Παραδείγματος χάρη, έχουμε ένα οικόπεδο 7 Χ 7 και ένα οικόπεδο 4 Χ 12. ποιο είναι μεγαλύτερο; Ως προς προ το εμβαδόν 7Χ7=49 και 4Χ12=48. Ως προς την ημιπερίμετρο 7+7=14, 4+12=16. Δηλαδή αυτό με τη μεγαλύτερη επιφάνεια, θέλει μικρότερο μαντρότοιχο από τ' άλλο. Έτσι; Ανάλογα με το ποιο κριτήριο ενδιαφέρει, το αποτέλεσμα της σύγκρισης αλλάζει. Τόσο απλά, σε δύο οικόπεδα.

Αυτό το ξέρουν όλοι όσοι ασχολούνται με μέτρηση συνθέτων φαινομένων. Δεν είναι μεθοδολογικά εφικτή η ταξινόμηση, η κατάταξη σε μια

Όλος ο κόσμος ξέρει (τουλάχιστον όσοι έχουν κάνει φυσικές επιστήμες) ότι ο παρατηρητής αλλοιώνει το παρατηρούμενο μέγεθος.

σειρά, πραγμάτων έστω και ομοειδών. Γιατί; Γιατί η σειρά εξαρτάται από το χειρισμό των παραμέτρων και των συντελεστών. Και μπορείς να την αλλάξεις όπως θέλεις, ή σχεδόν.

Και για να το πω και πιο απλά, όποιος ταξινομεί μπορεί να διαμορφώσει τα κριτήρια με τέτοιον τρόπο, ώστε να βγάλει και την ταξινόμηση που θέλει από πριν. Χοντρικά τουλάχιστον.

Για δύο λόγους αξιολογεί κανένας. Είτε για να δει τι δεν πάει καλά και να το θεραπεύσει ή για να ταξινομήσει, να επιβραβεύσει και να κατανείμει. Να κατανείμει χρήματα στα Πανεπιστήμια, να κατανείμει θέσεις φοίτησης στους τελειόφοιτους Λυκείων μέσα από τις πανελλαδικές εξετάσεις, θέσεις εργασίας μέσα από διαγωνισμούς πρόσληψης, κτλ. Επομένως, οποτεδήποτε η ταξινόμηση παίρνει το πάνω χέρι, φτάνουμε στο μονοδιάστατο, χάνουμε το ζητούμενο το οποίο (υποτίθεται ότι) είναι η διόρθωση.

Και όλος ο κόσμος ξέρει επίσης (τουλάχιστον όσοι έχουν κάνει Φυσικές Επιστήμες) ότι ο παρατηρητής αλλοιώνει το παρατηρούμενο μέγεθος. Όταν έχεις ένα αξιολογικό σύστημα με ποσοτικούς δείκτες, αυτό σημαίνει ότι ο αξιολογούμενος θα προσπαθήσει να ικανοποιήσει τον ποσοτικό δείκτη ο οποίος έχει το μεγαλύτερο συντελεστή, κατά σειρά προτεραιότητας, ούτως ώστε να έχει την μεγαλύτερη δυνατή βαθμολόγηση.

Αυτό το παρατηρούμε ανάγλυφα σε μια γνωστή σε όλους αξιολόγηση: Τις γενικές εξετάσεις του Λυκείου πάλι. Τα μαθήματα που δεν εξετάζονται υποβαθμίζονται διότι δεν θεωρούνται άξια λόγου. Αλλά υποβαθμίζονται, αλλιώς βέβαια, και αυτά που εξετάζονται, διότι αποστεώνονται σε μια αποστήθιση: οι ορθές απαντήσεις, όπως δημοσιεύονται χωρίς ίχνος ντροπής στις εφημερίδες, είναι του τύπου «από την σελίδα 127 του βιβλίου: 'και μετά την μάχη του Γρανικού…', μέχρι την σελίδα 128: '…και του εχάρισε την ζωή'».

Αυτό, εγώ το αποκαλώ παιδεία η οποία στηρίζεται στην παπαγαλία. Τείνει να κατασκευάζει ανθρώπους που υπακούουν σε εξαρτημένα αντανακλαστικά.

Η επιβολή επομένως μιας «αξιολόγησης» έχει ως αποτέλεσμα οι αξιολογούμενοι να φροντίζουν να ικανοποιούν τους αξιολογητές (και όχι μόνον τα κριτήριά τους, αλλά ενδεχομένως και τις προσωπικές τους επιθυμίες), αντί τις απαιτήσεις του έργου τους. Υποτίθεται, βέβαια, ότι αυτά ταυτίζονται. Αλλά δεν ταυτίζονται: αν μη τι άλλο, γιατί άλλο το έργο και άλλο τα κριτήρια, και μάλιστα η μονοδιάστατη ταξινόμηση που αυτά παράγουν. Και για χιλιάδες άλλους λόγους, επίσης, δεν ταυτίζονται.

Ας θέσω εδώ ένα αφελές σημειολογικό ερώτημα: Γιατί, αλήθεια, χρησιμοποιούμε την λέξη αξιολόγηση για το «evaluation», και όχι την λέξη αποτίμηση, η οποία είναι και πιο ορθή διατύπωση –αλλά και πιο ουδέτερη σα λέξη; Ή γιατί όχι τη λέξη κρίση ή έλεγχο;

Η απάντηση πρέπει να λάβει υπόψη ότι, πάντοτε στην πολιτική βαφτίζεις αυτό που προτείνεις με όνομα εύηχο, ακόμα κι αν είναι φρικτό (ιδίως τότε, εξάλλου). Παραδείγματος χάρη, ένα νομοσχέδιο που παρέχει διευκολύνσεις στους εφοπλιστές να ρυπαίνουν την ακτή, το ονομάζεις «νομοσχέδιο καθαριότητας των θαλασσών». Ώστε όποιος διαφωνεί να θεωρείται ότι θέλει ακάθαρτες θάλασσες. Ή, πάλι, τη συμφωνία που ρυθμίζει την παραμονή των αμερικανικών βάσεων στην Ελλάδα, τη βαφτίζεις «συμφωνία απομάκρυνσης των βάσεων». Και άφθονα άλλα τέτοια: πρόκειται για βασικό κανόνα της πολιτικής το να χαϊδεύεις αυτιά.

Η λέξη, ο όρος «αξιολόγηση», παρόμοια λειτουργία έχει. Γιατί όχι κρίση ή έλεγχος; Μα, διότι ελέγχει ή κρίνει ο οποιοσδήποτε. Μπορεί ο από κάτω να ελέγξει τον από πάνω και συνήθως αυτό γίνεται.

Όταν όμως αξιολογείς, σίγουρα ο αξιολογητής είναι αξιολογότερος από τον αξιολογούμενο. Φραστικά, συνειρμικά κι υποσυνείδητα, αυτό μας οδηγεί στο ότι είναι κάτι το καλό να υπάρχουν άνθρωποι των οποίων η γνώμη έχει βαρύτητα και να ακολουθηθεί. Πρώτον, ο αξιολογητής έχει μεγαλύτερη βαρύτητα από τον αξιολογούμενο. Δεύτερον, καταφεύγει σε επιστημονικές μαθηματικές μεθόδους αντικειμενικής σύγκρισης (παρότι δεν υπάρχουν αντικειμενικές κρίσεις στην πολιτική).

Όλος ο κόσμος το ξέρει αυτό, αλλά πολλές φορές το ξεχνάει: υπάρχουν συγκρούσεις και συνισταμένες που βγαίνουν από διαφορετικές απόψεις, διαφορετικά συμφέροντα). Τρίτον, αν ο αξιολογούμενος δεν δέχεται τους –τόσο σεβαστούς– κριτές του και την κρίση τους, δεν μπορεί, κάτι έχει να κρύψει.

Στην πολιτική (και αλλού), οι λέξεις δεν είναι αθώες.

“Αν στις υποθέσεις των κατηγορουμένων στις δίκες για τις οργανώσεις 17 Νοέμβρη και ΕΛΑ χρειάζεται μια ελάχιστη προσπάθεια από την πλευρά μας για να καταδειχθεί το πώς χρησιμοποιήθηκε αυτός ο νόμος για να νομιμοποιήσει η εξουσία την κάθε είδους αυθαιρεσία που της ήταν απαραίτητη για τις επιδιώξεις της, στην υπόθεση των τριών και στην πρόσφατη υπόθεση των «ληστών με τα μαύρα» (sic!) είναι περισσότερο από προφανές ότι ο λόγος ύπαρξης αυτού του νόμου απέχει έτη φωτός από τους λόγους που το κράτος επικαλέστηκε για την ψήφισή του”.

Ο όρος "τρομονόμος" έχει καθιερωθεί για τα "αντι"τρομοκρατικά νομοθετήματα από τη μεταπολίτευση έως σήμερα. Είναι η συνέχεια των παλαιότερων αντι-αντικαθεστωτικών νομοθεσιών (π.χ. "ιδιώνυμο"), που γενικά ως βασικό χαρακτηριστικό είχαν την ένταση της κρατικής καταστολής απέναντι σε αντιφρονούντες και την αύξηση του ελέγχου και της καταπίεσης της κοινωνίας.

Ο τρομονόμος είναι ένα επιπλέον νομοθετικό όπλο στα χέρια του αστικού κράτους, με συμπληρωματικό χαρακτήρα σε σχέση με την υπόλοιπη ποινική νομοθεσία, ώστε το διευρυμένο πεδίο καταστολής που δεν μπορεί να καλυφθεί από την κοινή ποινική νομοθεσία να καλύπτεται από τον τρομονόμο.

Ο τρομονόμος έχει ειδικό στόχο, που είναι τα πιο δραστήρια ανατρεπτικά πολιτικά κομμάτια της κοινωνίας, και γενικό στόχο, που είναι η ισχυροποίηση της καταστολής –γι’ αυτό ό,τι εφαρμόζεται καταρχήν πιλοτικά σε αντικαθεστωτικούς, στη συνέχεια επεκτείνεται ως μέτρο γενικής φύσης. Αν κι η κοινή ποινική νομοθεσία δεν είναι λιγότερο ιδεολογικά στρατευμένη, έχει γενικότερο χαρακτήρα, στρεφόμενη γενικά κατά παντός που θα παραβεί έναν νόμο του κράτους ανεξαρτήτως των κινήτρων του.

Εδώ λοιπόν ακριβώς επεμβαίνει ο τρομονόμος. Έκτακτη νομοθεσία με πολιτικοϊδεολογική αναφορά και σκοπιμότητα, που αποδεσμεύει το κράτος από “κοινωνικά συμβόλαια” κι εκχωρεί έκτακτες εξουσίες. Μια ολόκληρη παρα-νομοθεσία εξαιρέσεων, με ειδική φύση και πεδίο εφαρμογής το πολιτικό κίνητρο κι οι πολιτικές πεποιθήσεις στο μέτρο που αποσκοπούν κι οδηγούν στην κοινωνική ανατροπή.

φάκελος / οι ομόκεντροι κύκλοι της καταστολής

Τρομονόμος:

Όταν ιδρύθηκε το ελληνικό κράτος το 1830, δεν είχαν κατοχυρωθεί οι θεμελιώδεις αρχές του αστικού κράτους ούτε φυσικά ήταν οργανωμένες οι δραστηριότητες του κάθε κρατικού οργάνου. Ομοίως και με το ζήτημα της αντιμετώπισης της κοινωνικής έντασης: το κράτος είχε γενική και απόλυτη εξουσία και σε σε περιπτώσεις αναβρασμού (λ.χ. πολιτικές συγκεντρώσεις) δεν ήταν σαφές το πού σταματά ο ρόλος του στρατού και πού ξεκινάει της χωροφυλακής (που ιδρύθηκε το 1833). Ούτε φυσικά χρειάζονταν συγκεκριμένος νόμος για τη δίωξη αντικαθεστωτικών. Η κοινή ποινική νομοθεσία αρκούσε για να αντιμετωπίσει ως παράνομες και τιμωρητέες όλες τις εκδοχές της αντικαθεστωτικής δράσης, κι όσα αφορούσαν αυτό που ονομάζεται από το (κάθε) κράτος "δημόσια τάξη και ασφάλεια" δεν ήταν κάτι παραπάνω από ένα ξεχωριστό κεφάλαιο αδικημάτων στον ποινικό κώδικα. Η ιδέα της υιοθέτησης ποινικής νομοθεσίας εξειδικευμένης σε αντικαθεστωτικές δραστηριότητες είναι για το ελληνικό κράτος φαινόμενο μεταγενέστερο.

Όπως σε κάθε χώρα, έτσι και στην Ελλάδα η εξελικτική πορεία της αντι-αντικαθεστωτικής νομοθεσίας είναι παράλληλη με τις κοινωνικές εξελίξεις. Παρακολουθώντας την πορεία αυτή καταλήγουμε στο γενικό συμπέρασμα για τη σκοπιμότητα της ύπαρξης τρομονόμων: οποτεδήποτε κλιμακώνεται από πλευράς κοινωνίας η αγανάκτηση κι η ένταση, η εξουσία ενισχύει αντιστοίχως κλιμακωτά την κατασταλτική νομοθεσία.

ν.δ. 19-21/4/1924: Ο 1ος ελληνικός τρομονόμος, έμπνευσης του πρωθυπουργού Αλ. Παπαναστασίου. Η επίσημη δικαιολόγησή του ήταν η αντιμετώπιση της έκρυθμης πολιτικής κατάστασης, κυρίως λόγω της σύγκρουσης βενιζελικών κι αντιβενιζελικών. Για πρώτη φορά γίνεται λόγος για "ανατρεπτικό σκοπό". Όμως υπάρχει μια χρονική αναντιστοιχία: η εκτέλεση του βασιλιά Γεωργίου Α' στη Θεσσαλονίκη από τον Αλ. Σχινά έγινε το 1912, η απόπειρα δολοφονίας του Βενιζέλου το 1920, οι συγκρούσεις βενιζελικών-αντιβενιζελικών υπήρχαν από τον ερχομό του Βενιζέλου στην Αθήνα. Άρα, οι πραγματικοί λόγοι που βγήκε το νομοθετικό διάταγμα το 1924 ήταν άλλοι, πιο σύγχρονοι: στα αστικά κέντρα, εργατικά κέντρα και συνδικάτα ιδρύονταν το ένα μετά το άλλο, οι απεργίες γίνονταν όλο και πιο μαχητικές (π.χ. τροχιοδρομικών, καπνεργατών, λιμενεργατών, ο ξεσηκωμός στη Σέριφο κλπ.) και τέλος η Οκτωβριανή επανάσταση στη Ρωσία ενέπνεε πολλούς από τους παραπάνω.

ν. 4229/25-7-1929: Η οικοδόμηση του αστικού κράτους από το Βενιζέλο δεν συμβιβάζεται με τη διάδοση αντικαθεστωτικών ιδεών. Το «ιδιώνυμο» κάνει λόγο ευθέως για ιδέες, κοινωνικό σύστημα κι ανατροπή του, ξεκάθαρα δηλαδή πρόκειται για πολιτικής σκοπιμότητας έμπνευση που απευθύνεται σε πολιτικούς αντιπάλους. Αναρχισμός, κομμουνισμός, σοσιαλισμός, επανάσταση, αποκτούν ως λέξεις μια σημειολογία που εισάγει έναν νεό διαχωρισμό. Εκτός από το αφεντικά- εργαζόμενοι, πλούσιοι- φτωχοί, τώρα η εξουσία παίρνει υπ' όψιν της και έναν διαχωρισμό εντός των καταπιεζόμενων: αυτοί που έχουν διάθεση να ανατρέψουν το "υπάρχον κοινωνικό και οικονομικό καθεστώς" κι οι... λούμπεν. Όπως αξιοποιήθηκε, προβλέποντας σε γενικές γραμμές τη δίωξη όποιου διέδιδε ή το ασυμβίβαστο για το Δημόσιο όποιου απλώς εμφορούνταν τέτοιες ιδέες, το περιεχόμενο του ιδιωνύμου κρίθηκε ικανοποιητικό. Η φασιστική δικτατορία του Μεταξά που ακολούθησε, συνέχισε με το ίδιο νομικό οπλοστάσιο.

1941- 1945: Η πειθάρχηση του ελληνικού λαού στη διάρκεια της Κατοχής δεν είναι εύκολη υπόθεση. Η λύση που επιστρατεύεται είναι η τρομοκράτησή του, μέσω της συλλογικής ευθύνης, που βασικό σκεπτικό της είναι το "μπορεί να τιμωρηθεί οποιοσδήποτε έχει την παραμικρή σχέση" προς παραδειγματισμό. Το να υπάρχει ενδεχόμενο να τιμωρηθεί κανείς για κάτι που έκανε κάποιος άλλος, είναι μια τακτική εκφοβισμού που οδηγεί στην αποχή από οτιδήποτε η εξουσία θεωρεί ύποπτο. Παραμερίζεται μια από τις εκδοχές του habeas corpus, το ότι κάποιος ευθύνεται για ό,τι κάνει ή παραλείπει να κάνει (ενώ υποχρεούνταν), κάτι που είναι δομικό στοιχείο της ποινικής νομοθεσίας της Δύσης. Η εξαίρεση από την παραπάνω αρχή που εισάγει η συλλογική ευθύνη είναι μια ακόμα περίπτωση που χαρακτηρίζει την αντι- αντικαθεστωτική νομοθεσία ως ειδική κι εξαιρετικού χαρακτήρα. Η παρακαταθήκη της Κατοχής βαραίνει μέχρι σήμερα, και είναι στρατηγική επιλογή της εξουσίας η εφαρμογή της ναζιστικής έμπνευσης συλλογικής ευθύνης σε πολιτικού χαρακτήρα διώξεις και δίκες.

Ο λόγος ύπαρξης των τρομονόμων

Εύλογα προκύπτει το ερώτημα "αφού ο φόνος έτσι κι αλλιώς σε όλην την Ευρώπη τιμωρείται με ισόβια, εξίσου βαριές ποινές υπάρχουν και για τον εμπρησμό και την βομβιστική επίθεση, σε τι εξυπηρετεί ένας ακόμα νόμος;". Η ίδια η ερώτηση δίνει την απάντηση: ο τρομονόμος δεν στοχεύει απλώς στην ένοπλη πολιτική βία –και χωρίς τρομονόμο αν κάποιος σκοτώσει έναν επιχειρηματία ή έναν βουλευτή τιμωρείται με ισόβια. Κανένας τρομονόμος πουθενά στον κόσμο δεν λέει "όποιος σκοτώσει τιμωρείται...", αυτός ο κανόνας υπάρχει εδώ και χιλιάδες χρόνια από τότε που οι άνθρωποι συμφώνησαν να μην τρώει ο ένας τον άλλο. Το νέο «έγκλημα» που καθιερώνει ο τρομονόμος είναι ορισμένες εκφάνσεις της ανατρεπτικής πολιτικής δραστηριότητας.

α.ν. 509/1948: Εκτός από το τι ποινικοποιείται (αντικαθεστωτικές πεποιθήσεις, καθαρά και ξάστερα), εισάγει και μια νέα εξαίρεση που αφορά το διαδικαστικό μέρος της ποινικής διαδικασίας: τα έκτακτα στρατοδικεία. Ως έκτακτα δικαστήρια αποτελούν άλλη μια εξαίρεση από την αρχή του φυσικού δικαστή, ώστε να είναι 100% και προαποφασισμένη η καταδίκη όσων κατηγορούνται από διορισμένους δικαστές- ούτε λόγος φυσικά για ενόρκους. Ο εμφύλιος έβγαλε το μακροβιότερο «ιδιώνυμο». Αποτέλεσε ένα σημείο αναφοράς για την κρατική καταστολή και την πολιτική οριοθέτηση έως τη μεταπολίτευση.

ν. 774/1978: Ο 1ος μεταπολιτευτικός τρομονόμος. Ο νόμος αυτός βγαίνει ως έσχατη νομική απάντηση σε συνδυασμό με τον αντεργατι-

φάκελος / οι ομόκεντροι κύκλοι της καταστολής

η ελληνική εμπειρία

κό ν. 330 όταν η διογκούμενη κοινωνική απαίτηση της κατάργησης του «κράτους της Δεξιάς» παίρνει ανεξέλεγκτες διαστάσεις, αμφισβητώντας όχι μόνο τον «εθνάρχη» και την παράταξη που επί δεκαετίες ήλεγχε το κράτος, αλλά το ίδιο το Καραμανλικό αστυνομικό κράτος του Καραθανάση και του Μπάλκου. Πλέον ο κοινωνικός έλεγχος φεύγει από τα χέρια του στρατού και των στρατοδικείων και το κενό καλύπτει η αστυνομία. Τα ΜΑΤ της χωροφυλακής και η Ασφάλεια βρίσκουν το θεσμικό τους σύμμαχο, τον τρομονόμο. Είτε για εργασιακές σχέσεις, είτε στις επετείους του Πολυτεχνείου, είτε αφορούν την τριτοβάθμια εκπαίδευση, και εν πάσει περιπτώσει σε κάθε κινητοποίηση, ο κοινωνικός αναβρασμός από το '75 ως το '78 έγραψε ιστορία όταν έπαιρνε χαρακτηριστικά σύγκρουσης. Λοιπόν, σε αυτόν τον κοινωνικό αναβρασμό πρέπει να αναζητήσουμε τον λόγο ψήφισης του ν.774/1978.Οι ρυθμίσεις του είναι μια ελαφρότερη εκδοχή των προηγούμενων, π.χ. αντί του «απαγορεύονται οι συγκεντρώσεις άνω των 5 ατόμων», εισάγεται το «οργάνωση», «ομάδα», συμμορία», με μονοψήφιο αριθμό ατόμων. Πάλι το διαδικαστικό σκέλος (δικονομία) αλλάζει, όχι πια με στρατοδικεία, όμως πάλι με ειδικά δικαστήρια.

Σε αυτό το σημείο ας σημειωθεί το εξής: πλέον η αντιμετώπιση των αντικαθεστωτικών γίνεται στα πλαίσια της ευρωπαϊκής νομοθετικής ενοποίησης. Η «αντι»τρομοκρατική νομοθεσία δεν παράγεται πια με πρωτοβουλία ενός μόνο κράτους ούτε δεν αποσκοπεί στην εφαρμογή στα πλαίσια ενός και μόνο κράτους. Για τα αντιδραστικά νομοθετήματα ήδη από τα «μολυβένια χρόνια» της δεκαετίας του '70 υπήρχε μια αλληλεπίδραση ανάμεσα στα δυτικοευρωπαϊκά κράτη. Από δω και στο εξής οι ελληνικοί τρομονόμοι έχουν ως σημείο αναφοράς την δυτικοευρωπαϊκή εμπειρία. Το 1983, ικανοποιώντας το κοινωνικό αίτημα, ο νόμος καταργείται από τη σοσιαλδημοκρατική δημαγωγία, συνεχίζει όμως την καταστολή με ένα χαμηλό προφίλ (π.χ. επιχειρήσεις «Αρετή»).

ν.1916/1990: Η μητσοτακική κλίκα- μαφία επιβάλλει μια θατσερικής έμπνευσης ελληνική εκδοχή του νεοφιλελευθερισμού, μέσα σε ένα κλίμα ενδοκαθεστωτικής διαμάχης και σκανδάλων. Οι αντιδραστικές "μεταρρυθμίσεις", ιδίως στον εργασιακό κι ασφαλιστικό τομέα, προκάλεσαν κοινωνικές αναταραχές, για την αντιμετώπιση των οποίων επιστρατεύτηκε ένας τρομονόμος που το πεδίο εφαρμογής του συμπεριελάμβανε μέχρι και διευθυντές εφημερίδων. Οι κοινωνική αντίδραση επέφερε εκτός από την πτώση της κυβέρνησης και την "πτώση" του τρομονόμου.

ν.2928/2001: Η ένοπλη βία έχει πια υποχωρήσει: η 17Ν περιορίζει τη δράση της, ο ΕΛΑ ήδη από το '95 σταματά, όπως επίσης κι όλες σχεδόν οι ένοπλες οργανώσεις έως το 2000. Κι όμως, πριν καν την 11 Σεπτέμβρη 2001 και παρά την αντίθεση σχεδόν του συνόλου του επιστημονικού κόσμου και της κοινωνίας, ψηφίζεται ένας τρομονόμος με το γνωστό φτηνό άλλοθι της "καταπολέμησης του οργανωμένου εγκλήματος". Την αναγκαιότητα του τρομονόμου πρέπει να την αναζητήσουμε αλλού: κυρίως λόγω του πολέμου που έχουν κηρύξει στην κοινωνία τα εθνικά και πλανητικά αφεντικά (χρηματιστήριο, ανεργία, Ολυμπιάδα, ασφαλιστικό, κτλ.). Έχει καταρρεύσει το παραμύθι της πολυδιαφημισμένης "κοινωνικής ειρήνης". Το καθεστώς περιμένει την κοινωνική ένταση ως λογικό αποτέλεσμα της όξυνσης των κοινωνικών ανισοτήτων. Γενικά, η ανέχεια κι η δυναμική εμφάνιση του αντι-παγκοσμιοποιητικού κινήματος στη Δύση σε συνδυασμό με το παράδειγμα της Αργεντινής δείχνουν πολύ καλά τι σημαίνει "κρίση", "κατάρρευση", αλλά και "αντίσταση". Η συμμετοχή της Ελλάδας στην Νέα Τάξη Πραγμάτων προϋποθέτει την εναρμόνισή της σε κάθε επίπεδο και μέρος αυτής της παγκοσμιοποιημένης εναρμόνισης είναι και οι "αντι"τρομοκρατικοί νόμοι. Μόνο που πλέον το κράτος έχει το προβάδισμα σε σχέση με την κοινωνία, διότι δεν επιλέγει τον τρομονόμο για να αντιμετωπίσει μια υπάρχουσα κατάσταση, αλλά τον ψηφίζει εκ των προτέρων όταν αναμένει αντιδράσεις στις επιλογές των αφεντικών.

ν. 3251/2004: Ο 1ος μετά την 11/9 τρομονόμος ήταν ήδη προετοιμασμένος ως αναβάθμιση του προηγούμενου. Η αποβιομηχάνιση ολόκληρων περιοχών, η αύξηση της ανεργίας, η μείωση της αγοραστικής δύναμης κι η εκτεταμένη ανασφάλεια πλατιών στρωμάτων της κοινωνίας δημιουργούν συνθήκες αστάθειας κι αναμενόμενης αντίδρασης. Αυτή τη φορά αποδεικνύεται πλήρως η υποτέλεια των εγχώριων κυβερνώντων στους διεθνείς κυβερνώντες: 1ον, η ψήφισή του γίνεται τελευταία στιγμή, λίγο πριν την έναρξη της Ολυμπιάδας. 2ον, οι υποθέσεις της 17Ν και του ΕΛΑ εκδικάζονται πλέον στο έκτακτο τρομοδικείο του Κορυδαλλού –το κεφάλαιο της ένοπλης δράσης ως προς τις 2 σημαντικότερες ελληνικές οργανώσεις έχει κλείσει. 3ον, οι απίστευτες κακοτεχνίες των διατάξεων του νόμου φωτογραφίζουν τις υποδείξεις των ΗΠΑ. 4ον, πολλές ρυθμίσεις έρχονται σε αντίθεση με τις υπόλοιπες του ποινικού κώδικα. Αυτός είναι κι ο τελευταίος τρομονόμος σε ισχύ, περιλαμβάνοντας στοιχεία από όλους τους προηγούμενους.

Άγγελος Φελεσάκης

Τρομονόμοι made in W. Germany

1. Την περίοδο 1967-1969 τροποποιούνται 12 αναθεωρήσιμα άρθρα του γερμανικού θεμελιώδη νόμου της Βόννης (γερμανικό Σύνταγμα) ώστε να είναι δυνατό να περιορίζονται με νόμο θεμελιώδη ατομικά & κοινωνικά δικαιώματα.
2. Το 1972 ψηφίζεται νόμος "προστασίας του πολιτεύματος" βάσει του οποίου απαγορεύεται η πρόσληψη κι επιτρέπεται η απόλυση δημοσίων υπαλλήλων που είναι ύποπτοι για έλλειψη πίστης προς το υπάρχον συνταγματικό καθεστώς.
3. Με το νόμο 98/1976 ρυθμίζονται ζητήματα συνθηκών κράτησης: νομιμοποιούνται τα λευκά κελιά κι η απόλυτη απομόνωση.
4. Στις 20-8-1976 ψηφίζεται νόμος που θεσπίζει τα αδικήματα "γνώμης & υποψίας" (για τους "συμπαθούντες"), "μη καταγγελίας υποψίας μελλοντικής τρομοκρατικής πράξης" (επιβολή χαφιεδισμού επί ποινή δηλαδή), αποκλεισμού υπόπτων (;) δικηγόρων και έλεγχος (=λογοκρισία) των αγορεύσεών τους, και γενικά ποινικοποιείται η συμπεριφορά του δικηγόρου υπεράσπισης όταν αυτή δεν είναι αρεστή στο δικαστήριο (είτε επειδή "προπαγανδίζει την τρομοκρατία" είτε επειδή "παρακωλύει" άσκοπα τη διαδικασία").
5. Το 1976 ψηφίζεται νόμος που επιτρέπει στη αστυνομία να χτυπήσει θανατηφόρα και να παρακολουθεί χωρίς δικαστικό έλεγχο να παρακολουθεί και να κρατάει αρχείο (=φακέλωμα) για οποιονδήποτε κρίνει ύποπτο.

Τρομονόμοι made in Italy

Διευκρινιστικά, ας σημειωθεί ότι μέχρι και σήμερα ο ισχύων ποινικός κώδικας της Ιταλίας είναι ο... φασιστικός του Μουσολίνι.

1. Με το ν.δ. 99/1974 το όριο προφυλάκισης αυξάνεται στα 8 χρόνια.
2. Το 1974 ψηφίζεται νόμος που αναθέτει την ανάκριση στην αστυνομία.
3. Το 1975 με νόμο επεκτείνονται οι περιπτώσεις στις οποίες η αστυνομία δικαιούται να πυροβολεί, καταργείται η προσωρινή αποφυλάκιση και δίνεται στην αστυνομία το δικαίωμα να διερευνά χωρίς ένταλμα ελέγχους σε πρόσωπα και χώρους.
4. Το 1977 ψηφίζεται νόμος που επιτρέπει στους φρουρούς των φυλακών να πυροβολούν κρατούμενους που προσπαθούν να αποδράσουν ή εξεγείρονται.
5. Βάσει του νόμου 1798/1977 επιτρέπεται χωρίς ένταλμα ή δικαστική άδεια η παγίδευση τηλεφώνου, η σύλληψη κι η κράτηση οποιουδήποτε, η ανάκρισή του χωρίς δικηγόρο κι η εκτόπισή του με απλή διοικητική απόφαση.

φάκελος / οι ομόκεντροι κύκλοι της καταστολής

Εφετείο 17Ν

Κάθε πολιτική δίκη είναι ένα ακόμη μέτωπο

Από τις 3 Δεκέμβρη ξεκίνησε στον Κορυδαλλό η δεύτερη δίκη της 17Ν.

Με το βάρος 55 ισοβίων και κάπου 11.000 χρόνων κάθειρξης, μέσα στο κλίμα που φτιάχτηκε με την επέκταση της κατασταλτικής νομοθεσίας, τα ευρωπαϊκά τρομομέτρα σε ισχύ και με το νέο αντιτρομοκρατικό να ετοιμάζεται, με τις συμφωνίες για την «νόμιμη» έκδοση στην ΕΕ και τις ΗΠΑ να μπερδεύονται με ιστορίες παράνομων απαγωγών, (δικαιώνοντας στο τέλος τους εμπνευστές τους), με τους μηχανισμούς της Δικαιοσύνης σε διαδικασία αυτοκάθαρσης και αυτοεξαγνισμού, (αυτονομιμοποίησης δηλαδή και πάλι στην ουσία).

Οι συνεχείς επί ένα τρίμηνο αναφορές του Τύπου σε μια «ποινική» δίκη προϊδέαζαν για το είδος της διαδικασίας που κάποιοι μας ετοίμαζαν, μια διαδικασία όπου θα επιχειρείται η απονεύρωση του πολιτικού άξονα της υπόθεσης, η υποβάθμιση του ιστορικού χαρακτήρα της δίκης και η εστίαση στα πραγματικά γεγονότα. Στο «πώς» δηλαδή και όχι στο «γιατί».

Παράλληλα οι προσεκτικά σχεδιασμένες επιθέσεις, μέσα από τον αστικό τύπο και τα εναλλακτικά μέσα πληροφόρησης στον Δημήτρη Κουφοντίνα, φαινόντουσαν να εξυπηρετούν τα παραπάνω σενάρια της αποπολιτικοποίησης της δίκης και της απαξίωσης του ιστορικού της φορτίου.

Οι σιωπηλοί δικαστές, με τις μονολεκτικές αποφάσεις, τα άδεια καθίσματα στο ακροατήριο, το χλιαρό και συχνά ύπουλο ενδιαφέρον του Τύπου, οι ατομικές πορείες κάποιων, η αρένα των προκλήσεων και των ύβρεων που στήθηκε από κάποιους άλλους μέσα στη δίκη, παράλληλα με τα δεικτικά και εκ του ασφαλούς ανώνυμα σχόλια κάποιων άλλων έξω απ' αυτήν, δείχνουν ότι το σχέδιο «καλά κρατεί» μέχρι στιγμής και δίνει τους καρπούς του.

Αυτονόητα τίθεται το ερώτημα αν σε τέτοιες συνθήκες μπορεί να περιμένει κανείς κάτι από τις διαδικασίες του Κορυδαλλού.

Όμως κι αυτή, όπως και κάθε πολιτική δίκη, είναι ένα ακόμη μέτωπο. Μέτωπο ενάντια στα σενάρια των διωκτικών μηχανισμών για την καταδίκη ανθρώπων, ενάντια στην νομιμοποίηση της δικαστικής αυθαιρεσίας, μέτωπο για να μην ξαναγραφτεί χωρίς αντίσταση η ιστορία, να μην απαξιωθούν οι αγώνες της επαναστατικής αριστεράς, να μην διαπομπευτούν άνθρωποι και αξίες.

Αυτό το μέτωπο είναι ένα ακόμη πεδίο μάχης για τον καθένα και πολύ περισσότερο για τον κατηγορούμενο που σηκώνει το πολιτικό βάρος της δίκης και που, τόσο από τη θέση του, όσο και από τις θέσεις του, είναι από την πρώτη δίκη σαφές ότι δεν ζητάει δίκαιη δίκη, δεν ζητάει αναγνώριση από το δικαστήριο ούτε απόδοση δικαιοσύνης. Σ' αυτήν την περίπτωση, ακόμη περισσότερο η δίκη είναι ένα βήμα λόγου, όπως λέει και ο Δ. Κουφοντίνας, που δεν το παραδίδει κανείς αν δεν πει αυτό που έχει να πει ακέραιο, που δεν μπορεί να το εγκαταλείψει παρά όταν μ'αυτό θα δικαιώνει τη μάχη που έδωσε. Αποδέκτης και κριτής είναι σε κάθε περίπτωση η κοινωνία.

Γ. Κούρτοβικ

Συνέντευξη του Δημήτρη Κουφοντίνα

Στόχος η φοβική κοινωνία

Β.: *Έχοντας σαν βάση την απεργία πείνας που κάνατε για τις συνθήκες κράτησης, πετύχατε όσα πετύχατε μαζί με το κίνημα αλληλεγγύης. Ταυτόχρονα, και πριν από αυτήν, πραγματοποιήθηκε μεγάλη κινητοποίηση στη Λάρισα εναντια στα λευκα κελιά και στην ενδεχόμενη μεταγωγή σας σε αυτά. Θεωρείς ότι οι συνθήκες κράτησης παραμένουν ένα ανοιχτό σημείο αιχμής για όσους καταδικασθούν, παίρνοντας ως δεδομένη την αναμενόμενη απόφαση του δικαστηρίου; Ποιά είναι η πολιτική σημασία αυτών των συνθηκών;*

Δ.Κ.: Έδωσε καλές μάχες το κίνημα αλληλεγγύης. Η σημαντική πορεία της 1ης Οκτώβρη, η πορεία στη Λάρισα, η στήριξη στις απεργίες πείνας έδειξαν το δυναμισμό (αλλά ίσως και τα όριά του…) . Άνοιξαν το δρόμο για τις πρώτες μικρές έστω νίκες και μικρές κατακτήσεις , με πιο σημαντικές, στον τομέα της αντιστροφής του κλίματος και της ανατροπής των σχεδιασμών της εξουσίας.

Οι αλλαγές που κερδήθηκαν στο ειδικό καθεστώς κράτησης ήταν κρίσιμες, παραμένει πάντα, όμως, ένα «ειδικό καθεστώς», με ό,τι αυτό σημαίνει για τον κρατούμενο: αποδόμηση της προσωπικότητας, χρησιμοποίησή του για τον εκφοβισμό και την ανάσχεση κάθε ανατρεπτικής δράσης. Ο πολιτικός κρατούμενος όμως, πρέπει να δίνει συνεχώς τη μάχη για να μην γίνει μέσο στα χέρια των αντιπάλων για την τρομοκράτηση και την καθήλωση των δυνάμεων της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Β.: *Την εποχή της ένταξής σου στην 17Ν, η επαναστατική αριστερά στην οποία αναφέρεσαι, δεν ήταν μόνο ιδέα, αλλά πράξη και υποκείμενο. Πώς εισέπραξες την στάση της απέναντί σου και πού θα εστίαζες την κριτική σου σε αυτήν σήμερα (θετική ή αρνητική), παίρνοντας υπ' όψιν όλα όσα συνέβησαν σε αυτά τα είκοσι και πλέον χρόνια και ιδιαίτερα μετα τη σύλληψή σου;*

Δ.Κ.: Και τώρα και παλιά ο χαρακτηρισμός «επαναστατική αριστερά» δεν αυτοαπονέμεται, δεν εξαρτάται από το τι νομίζει ο καθένας για τον εαυτό του. Κριτήριο, λυδία λίθος ήταν και παραμένει πάντα η κοινωνική πρακτική. Η εναρμόνιση της θεωρίας με την πράξη με όποιο κόστος συνεπάγεται αυτό. Η (επανα)γείωση μέσα στους πραγματικούς κοινωνικούς αγώνες. Η συγκρουσιακή κατεύθυνση ρήξης, χωρίς την υπόκλιση στη λογική και στα όρια της αστικής νομιμότητας. Οι αντικειμενικές συνθήκες σήμερα, βέβαια, δεν είναι οι καλύτερες. Κυριαρχεί η αστική ιδεολογία, ο ατομικισμός, ο κατακερματισμός, η ενσωμάτωση, ο καταναλωτισμός, η αποχαύνωση, η ατομική φυγή προς τα πίσω ή προς τα «μπρος». Τα ρήγματα στην θεσμική ενσωμάτωση των λαϊκών τάξεων στην αστική κυριαρχία είναι ιδιαίτερα περιορισμένα, είναι ωστόσο υπαρκτά. Πρέπει να παλέψουμε τα μικρά εκείνα βήματα που θα βοηθήσουν στην αντιστροφή του δυσμενούς συσχετισμού δύναμης, υπέρ της εργασίας. Το πολιτικό ζητούμενο για την επαναστατική αριστερά είναι να ορθώσει πολιτικό λόγο και πρακτική κοινωνικής ανατροπής στην κατεύθυνση ενός αλλού πολιτισμού.

Β.: *Η ένοπλη εκδοχή του επαναστατικού κινήματος, παραμένει και θα παραμένει ένα ανοιχτό ζήτημα. Η εμφάνισή της στην Λατινική Αμερική αλλά και στην δυτική Ευρώπη, παρόλες τις πολιτικές τους διαφοροποιήσεις, δημιούργησαν ένα κοινό αξιακό πλαίσιο αναμεσα στους σκοπούς και τα μέσα, παρά τις όποιες αστοχίες. Η ισλαμική εκδοχή της ένοπλης δράσης, θεωρείς πως δημιουργεί κοινωνικά αρνητικές συνθήκες μετά τα όσα έγιναν στη Μαδρίτη, στο Λονδίνο και στους δίδυμους πύργους;*

Δ.Κ.: Οι ένοπλες οργανώσεις στην Ευρώπη ή την Λατινική Αμερική με όλες τις διαφορές και τις ιδιαιτερότητες ανά χώρα, είχαν το κοινό χαρακτηριστικό να θεωρούν ότι η νίκη ενάντια στον καπιταλισμό δεν είναι υπόθεση σύγκρουσης στρατιωτικών μηχανισμών αλλά πολιτικής ταξικής πάλης. Το πολιτικό ζητούμενο δεν είναι η άκριτη μεγιστοποίηση της στρατιωτικής δράσης αλά το πώς η έμπρακτη αμφισβήτηση θα δεθεί οργανικά με τις λαϊκές αντιστάσεις, στην προοπτική της κοινωνικής απελευθέρωσης, και πώς από την αυθόρμητη ή συνειδητή αντίσταση των επιμέρους αγώνων (απεργία, μείωση του εργατικού εισοδήματος, δικαιώματα και ελευθερίες, καταστολή, δικαίωματα μειονοτήτων, περιβάλλον, ποιότητα ζωής κ.α.) θα μπορέσουν οι από κάτω να ολοποιήσουν το όραμα της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Ενέργειες τύπου Λονδίνου και Μαδρίτης δεν αντιστοιχούν στην οπτική, την τακτική και την στρατηγική των ένοπλων οργανώσεων της επαναστατικής αριστεράς. Αυτές είναι καθαρά πολεμικά κτυπήματα, που αποτελούν μεν απάντηση στην απείρως μεγαλύτερης έντασης και έκτασης βία του ιμπεριαλισμού - καπιταλισμού ενάντια στις χώρες του Τρίτου κόσμου, πετυχαίνουν πολιτικά αποτελέσματα υπέρ των χωρών εκείνων που δέχονται ή θα δεχθούν επίθεση, όμως, δεν ακολουθούν τις βασικές αρχές του ευρωπαϊκού ή λατινοαμερικάνικου

Ο πολιτικός κρατούμενος, πρέπει να δίνει συνεχώς τη μάχη για να μην γίνει μέσο στα χέρια των αντιπάλων για την τρομοκράτηση και την καθήλωση των δυνάμεων της κοινωνικής απελευθέρωσης

αντάρτικου. Αποτελούν έτσι έναν άλαλο, βολικό αντίπαλο που δεν έχει καμία δυνατότητα πρόσβασης και απεύθυνσης στις λαϊκές τάξεις των ανεπτυγμένων χωρών. Έναν αντίπαλο που στην σημερινή εποχή της νεοφιλελεύθερης λαίλαπας, του μαζικού χειρισμού των λαϊκών στρωμάτων από την καθεστωτική προπαγάνδα με την αμέριστη συμβολή της ενσωματωμένης Αριστεράς, βολεύει να ντύσουν με τον μανδύα του φονταμενταλισμού, συκοφαντώντας και τον ίδιο τον ριζοσπαστικό ισλαμισμό, ταυτίζοντας και συκοφαντώντας και την ένοπλη επαναστατική Αριστερά.

Β.: *Μια βασική αιχμή του κινήματος αντίστασης και ιδιαίτερα του κινήματος αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους είναι η κατάργηση του τρομονόμου. Πως βλέπεις το ίδιο το τρομοπλαίσιο, εντός του οποίου οι κυρίαρχοι θέλουν να οδηγήσουν την ταξική πάλη, δημιουργώντας συνθήκες πολέμου και διαστέλλοντας την ερμηνεία του όταν το κρίνουν ανα-*

φάκελος / οι ομόκεντροι κύκλοι της καταστολής

γκαίο; Το είδαμε να συμβαίνει στην περίπτωση των τριών (Καλαϊτζίδη, Ασπιώτη, Καρασαρίνη), μια υπόθεση με τελείως διαφορετικά ποιοτικά χαρακτηριστικά, από όποια οπτική και να το δει κανείς, πέραν των προφανών αιτιάσεων των ίδιων;

Δ.Κ.: Το νεοφιλελεύθερο μοντέλο της ευέλικτης εργασίας της περιθωριοποίησης και του κοινωνικού αποκλεισμού έχει ανάγκη από ένα μοντέλο ευέλικτης καταστολής. Ο τρομονόμος δεν εγκαθιδρύθηκε συγκυριακά για να αντιμετωπίσει κάποιες ένοπλες οργανώσεις, είναι ένα συνεχώς διευρυνόμενο σχέδιο, μια διαρκής κατάσταση έκτακτων μέτρων, που πέρα από όλα τα άλλα, επανακαθορίζει συνεχώς τα αποδεκτά όρια πολιτικής δράσης. Δεν αφορά μόνον τις ένοπλες οργανώσεις αλλά κάθε δυναμική αντίσταση, κάθε δράση στην κατεύθυνση ρήξης, κάθε πρακτική που δεν είναι ενσωματωμένη στο σύστημα. Είδαμε πρόσφατα πώς εφαρμόστηκε στους 3 αντιεξουσιαστές, θα τον δούμε στο μέλλον να εφαρμόζεται με ολοένα πιο διευρυμένο τρόπο σε κάθε είδους ανατρεπτική δράση. Στόχος είναι η πειθάρχηση, η φοβική κοινωνία. Όσο το κίνημα υποχωρεί η καταστολή θα γενικεύεται, θα προελαύνει. Το στοίχημα για το κίνημα είναι να στήσει αναχώματα, να απευθυνθεί στην κοινωνία, να οργανώσει αντιστάσεις.

Β.: *Σε μια δήλωσή σου, πριν την έναρξη της δίκης, είπες πως η μάχη είναι εδώ δείχνοντας την έδρα. Ποιό είναι το πολιτικό μήνυμα αυτής της δήλωσης απέναντι στους δικαστές, στους συγκατηγορουμένους σου και στο κίνημα αλληλεγγύης;*

Δ.Κ.: Κι εδώ όπως σε κάθε πολιτική δίκη, πέρα από την τύχη κάποιων ανθρώπων παίζονται και κάποια άλλα πολύ σημαντικά ζητήματα. Γιατί επιδιώκεται η πολιτική και ιδεολογική συντριβή της απελευθερωτικής προοπτικής. Έτσι, αν καταφέρει να περάσει μια εικόνα κατακερματισμού του χώρου των κατηγορούμενων, κυριαρχίας του ατομικισμού και της λογικής του ναυαγίου (ο σώζων εαυτόν σωθήτω) ή της φυγομαχίας, θα περάσει στην κοινωνία το μήνυμα της ήττας. Για μας όπως ήταν πάντα στις πολιτικές δίκες, η δίκη είναι ένα πεδίο αγώνα ένα βήμα που δεν θα τους χαρίσουμε, μια στιγμή του ταξικού πολέμου από όπου δεν θα απουσιάσουμε.

Τρομονόμος:

Το δικαίωμα του κράτους να τρομοκρατεί

Η επιλογή της εφαρμογής του "αντι"τρομοκρατικού νόμου στην υπόθεση των τριών συλληφθέντων Παναγιώτη Ασπιώτη, Γιώργου Καλαϊτζίδη και Πέτρου Καρασαρίνη από τις δικαστικές αρχές όσο και απίστευτη και στα όρια του γελοίου και αν φαίνεται, από όποια πλευρά και αν την προσεγγίσει κανείς, δεν παύει να είναι μια επιλογή συνειδητή, καθόλου τυχαία και, δυστυχώς, αναμενόμενη από την πλευρά του κράτους.

Πριν ακόμα από την ψήφιση του συγκεκριμένου νόμου υπήρξαν ορατές –ολοφάνερες– οι επιδιώξεις τις οποίες ο νόμος αυτός καλούνταν να υπηρετήσει και είχαν επισημανθεί τόσο από ευρείς νομικούς και θεσμικούς κύκλους όσο και από τον κόσμο των κινημάτων.

Αν στις υποθέσεις των κατηγορουμένων στις δίκες για τις οργανώσεις 17 Νοέμβρη και ΕΛΑ χρειάζεται μια ελάχιστη προσπάθεια από την πλευρά μας για να καταδειχθεί το πώς χρησιμοποιήθηκε αυτός ο νόμος για να νομιμοποιήσει η εξουσία την κάθε είδους αυθαιρεσία που της ήταν απαραίτητη για τις επιδιώξεις της, στην υπόθεση των τριών είναι περισσότερο από προφανές ότι ο λόγος ύπαρξης αυτού του νόμου απέχει έτη φωτός από τους λόγους που το κράτος επικαλέστηκε για την ψήφισή του.

Όταν μια υπόθεση απλής κινηματικής παραβατικότητας μετατρέπεται σε μια νύχτα σε υπόθεση χρήζουσα της περιθάλψεως του τρομονόμου, όταν μια έκτακτη συλλογικότητα ανθρώπων για μια απλή προσπάθεια συλλογής χρημάτων για κινηματική αλληλεγγύη βαφτίζεται τρομοκρατική οργάνωση και όταν η ύπαρξη φιλικών σχέσεων μετατρέπεται σε σύσταση, τότε πολύ φοβούμαστε ότι οι έννοιες νόμος, δικαιοσύνη, ασφάλεια χάνουν το νόημά τους. Ή μάλλον αποκαλύπτουν το πραγματικό τους νόημα. Αυτό που είχαν πάντοτε, ιδωμένες από την πλευρά της εξουσίας.

Και φυσικά δεν πρόκειται να πιστέψει κανείς ότι πρόκειται για "βεντέτα μεταξύ των αναρχικών και των οργάνων της τάξης". Για μια εκδικητική ρεβάνς των τελευταίων σε μια προσπάθεια ανάκτησης του πληγωμένου τους εγωισμού μετά το απαράδεκτο περιστατικό του πυροβολισμού από αστυνομικό μέσα στο χώρο του Πολυτεχνείου και μετά την απώλεια ασπίδων διμοιρίας των ΜΑΤ κατά τη διάρκεια συμπλοκής με αναρχικούς - υπόθεση για την οποία κατηγορούνται οι τρεις συλληφθέντες. Άλλωστε είναι γνωστό ότι οι τρεις παραπέμφθηκαν από την αστυνομία με κατηγορίες ρουτίνας που στη συνέχεια διογκώθηκαν από τις δικαστικές αρχές.

Φυσικά τυχαίο δεν είναι και το πρωτοφανές γεγονός του μοιράσματος των τριών σε τρεις διαφορετικές φυλακές! Κορυδαλλό, Ναύπλιο, Άμφισσα. Εδώ θα πρέπει να επισημάνουμε την πρόσφατη εξέλιξη με την απεργία πείνας και δίψας του Παναγιώτη Ασπιώτη. Όταν ένας άνθρωπος αναγκάζεται να καταφύγει στο παραγματικά έσχατο όπλο που διαθέτει για να διεκδικήσει το ελάχιστο και το αυτονόητο, τα πράγματα σοβαρεύουν. Ο Παναγιώτης χρειάστηκε κάνει δώδεκα ημέρες απεργία πείνας και πέντε ημέρες απεργία δίψας, να θέσει την ίδια του τη ζωή σε κίνδυνο, πλησιάζοντας τόσο κοντά το σημείο στο οποίο επέρχονται ανεπανόρθωτες βλάβες, απλά για να γίνει δεκτό το αίτημά του για την μεταγωγή του στις φυλακές Κορυδαλλού. Για να μπορεί να έχει τη στοιχειώδη δυνατότητα για την οργάνωση της υπεράσπισής του, για να έχει τη στοιχειώδη πρόσβαση στα θεσμιμένα δικαιώματά του.

Και φυσικά, αναμενόμενο υπήρξε και το νεότερο σήριαλ τρομολαγνείας (και αλητείας) από τα παπαγαλάκια στα ΜΜΕ όπου η ληστεία στην Εθνική τράπεζα συνδέθηκε τόσο αβίαστα με τρομοκράτες, με τους τρεις, με τον ειδικό φρουρό(!), με τον... Μαύρο Πητ (που λέγεται έτσι, γιατί όταν ληστεύει φοράει μαύρα).

Γιατί γίνονται όλα αυτά; Σε άλλες στήλες αναλύονται οι λόγοι ύπαρξης του τρομονόμου και το πώς αυτός χρησιμοποιείται από την εξουσία. Καθώς και για το γενικότερο ζήτημα της κρατικής καταστολής. Εδώ θα αρκεστούμε στο να επισημάνουμε δύο σημεία.

Πρώτον, η εξουσία επιχειρεί να συνδέσει την καταστολή στη συνείδηση της κοινωνίας με την έννοια της ασφάλειας. Αυτό φυσικά συντελείται σε παγκόσμιο επίπεδο ιδιαίτερα μετά τη γνωστή 11η Σεπτέμβρη. Στην εποχή που η ηγεμονία του κέρδους έναντι οποιασδήποτε άλλης αξίας ή ανθρώπινης δυνατότητας έχει φέρει τις κοινωνίες σε πλήρη αποσάθρωση και έχει επιτελέσει την πλήρη διάρρηξη κάθε κοινωνικού ιστού, το ιδεολόγημα της ασφάλειας -και βεβαίως και το αίσθημα του φόβου που απαραίτητα τη συνοδεύει- έρχεται να παίξει το νέο ενοποιητικό ρόλο. Της δημιουργίας μιας νέας κοινωνικής συνοχής. Ή, αν θέλετε, τον ρόλο των νημάτων νέας τεχνολογίας με τα οποία θα διατηρείται δεμένη η κοινωνία για να μην διαλυθεί στα εξ ων συνετέθη. Η νέα κοινωνική συνοχή θα επιτελεστεί με την όξυνση των μηχανισμών πειθάρχησης και χειραγώγησης. Η νέα κοινωνία που οραματίζεται η εξουσία θα είναι η κοινωνία που θα δέχεται να ανταλλάξει την ψυχή της για να αισθάνεται ασφαλής. Και που θα ευγνωμονεί τους επιτηρητές της για την ασφάλεια που της παρέχουν. Όχι βέβαια ασφάλεια απέναντι στην εργασιακή ζούγκλα, την εργοδοτική τρομοκρατία, την ανεργία και τον εφιάλτη του ξυπνητηριού. Αλλά απέναντι στον αόρατο εχθρό, στους τρομοκράτες, στους αναρχικούς, στον Μπιν Λάντεν, στον Δόκτωρ Νο.

Δεύτερο σημείο που θα θέλαμε να επισημάνουμε είναι το εξής: Μετά την "εξάρθρωση" των "τρομοκρατικών" οργανώσεων, η Αριστερά –με λύπη μας το λέμε– προσδέθηκε πλήρως –με την τιμητική βεβαίως εξαίρεση μειοψηφικών συνιστωσών της– στο άρμα της αστικής νομιμότητας (αυτής που νομιμοποιεί την εξουσία να αυθαιρετεί, όπως λέγαμε παραπάνω) σε σημείο να αποκηρύσσει την ίδια της την ιστορία. Όχι ρητά βέβαια, καθώς οι διάφορες συνιστώσες της εξακολουθούν να εκθειάζουν τα κατορθώματα του Λένιν ή του Μάο ή του Στάλιν ή του Γκεβάρα. Αλλά ουσιαστικά, καθώς αποσιωπούνται οι ίδιοι οι προβληματισμοί που προήλθαν από τους κόλπους της ελάχιστα χρόνια πριν, από τη μεταπολίτευση και μετά. Που ποτέ δεν είδαν τόσο ανεκτικά τις προσπάθειες του κράτους για ενίσχυση της καταστολής σε κάθε πτυχή της ζωής. Μετά την "εξάρθρωση" των "τρομοκρατικών" οργανώσεων, λοιπόν, και τις απανωτές πρόσφατες δηλώσεις νομιμότητας της Αριστεράς ο χώρος που φαντάζει πλέον "ακραίος" απομένει πλέον ο αντιεξουσιαστικός - αναρχικός. Δεν είναι τυχαίο που αυτόν τον χώρο επιλέγει η εξουσία για να δείξει το πραγματικό, απωθητικό της πρόσωπο. Όχι επειδή από εκεί θα ξεπηδήσουν οι νέες γενιές των ένοπλων τρομοκρατών, αλλά γιατί η εξουσία στη διαρκή προσπάθειά της να επεκτείνει τον χώρο κυριαρχίας της –και να συρρικνώσει τον αντίστοιχο χώρο ελευθερίας της κοινωνίας– επιλέγει αυτό που κάθε φορά ονομάζει "ακραίο" για να εφαρμόσει επάνω του πιλοτικά τα σχέδιά της. Για να καταστείλει αυθαίρετα και παραδειγματικά. Για να "διαπαιδαγωγήσει" ολόκληρη την κοινωνία. Και φυσικά για να επεκτείνει στη συνέχεια την επέλασή της στα επόμενα εχθρικά γι' αυτήν στρώματα των εργαζομένων, των μεταναστών, των μαθητών, των απεργών, αυτών που όταν περπατούν δεν σκύβουν το κεφάλι μπας και ανακαλύψουν στα πλακόστρωτα της βρώμικης πόλης τη ζωή που δεν προλαβαίνουν και δεν τους επιτρέπεται να ζήσουν. Ξέρουμε ποια είναι η κοινωνία που η εξουσία θέλει να δημιουργήσει. Αυτό που έχουμε να κάνουμε είναι απλό. Να της χαλάσουμε τα σχέδιά της. Να μην της επιτρέψουμε την επέκταση του ζωτικού της χώρου, ούτε σπιθαμή σε βάρος του δικού μας. Να οξύνουμε την κριτική μας και να κάνουμε ένα βήμα μπροστά.

Σωκράτης Αβραμόπουλος

φάκελος / οι ομόκεντροι κύκλοι της καταστολής

Ακύρωση του τρομονόμου στο δρόμο

Η σύλληψη των 3 συντρόφων (Καλαϊτζίδη, Ασπιώτη, Καρασαρίνη) και η υπαγωγή της υπόθεσής τους στον τρομονόμο (Ν187), ανοίγει ουσιαστικά τον δρόμο για μια νέα στρατηγική αντιμετώπισης του κινήματος αντίστασης απ' την πλευρά του Κράτους. Δεν είναι κάτι καινούριο ούτε μας βρήκε εξ απήνης η νέα αυτή στρατηγική. Ήδη από την ψήφιση του τρομονόμου πληθώρα κειμένων –όχι μόνο από την δική μας πλευρά– αλλά και από νομικούς και δικηγόρους και από τα κόμματα της καθεστωτικής αριστεράς ειπώθηκαν πολλά για το τι κοινωνικά εγκυμονεί η εφαρμογή και η ψήφιση του τρομονόμου. Είχαμε εντοπίσει έγκαιρα την ευρύτητα που θα μπορούσε να πάρει η «αντί»τρομοκρατική πολιτική του καθεστώτος δίνοντας μάλιστα και γεωμετρικό χαρακτήρα σ' αυτή την πολιτική, μιλώντας για τους ομόκεντρους κύκλους της καταστολής. Ήταν ο καλύτερος χαρακτηρισμός που έδωσε το κίνημα για την καταστολή απαντώντας στην γνωστή ασφαλίτικη λογική των συγκοινωνούντων δοχείων. Ως γνωστόν οι ομόκεντροι κύκλοι, ως γραμμές δεν τέμνονται και ως επιφάνειες η μια εμπεριέχεται μέσα στην άλλη. Με την εφαρμογή δηλαδή του τρομονόμου για να μπει κάποιος στην κατηγορία του δεν χρειάζεται ούτε να είναι ένοπλος ούτε να είναι σ' επαφή με άλλους ένοπλους. Εκείνο που έχει σημασία είναι τα πολιτικά χαρακτηριστικά της δίωξης να μπορούν να λειτουργούν ανεξάρτητα απ' τα αντίστοιχα αντικειμενικά, κι αν χρειαστεί και ενάντιά τους, όπως στην περίπτωση των τριών. Σ' αυτή την περίπτωση εκείνο που χρειάζεται είναι η δημιουργία ενός κοινού πλαισίου, που θα αναγκάζει όλους αυτούς τους κύκλους να χαραχθούν στο ίδιο επίπεδο με το ίδιο κέντρο, δηλαδή, την πολιτική της τρομοκρατίας του κράτους και των αφεντικών.

Κι εδώ ο τρομονόμος παίζει τον καθοριστικότερο παράγοντα αυτής της πολιτικής. Αυτό που γνωρίζουμε ως πολυεπίπεδη δράση των κινημάτων, όσο μικρά ή μεγάλα κι αν είναι (μέσα στα οποία ασφαλώς κι η ένοπλη δράση αποτελεί μια εκδοχή) πάει περίπατο και μάλιστα μονοεπίπεδο. Σ' αυτή την περίπτωση, που είναι και η δικιά μας, είναι να αποδοθεί από το κράτος ο όρος τρομοκρατία σε όσο το δυνατόν περισσότερα πεδία δράσης των κινημάτων αντίστασης. Είναι, δηλαδή, η προσπάθεια να δημιουργηθεί μια ενιαία κατασταλτική στρατηγική, μέσα στην οποία το συμβολικό να μπορεί να έχει μεγαλύτερη ισχύ απ' το πραγματικό, το αντικειμενικό. Να μπορεί ακριβώς να χαραχθεί μια νέα, ενιαία πολιτική, νομική, αστυνομική και δικαστική συνθήκη η οποία να παράγει από μόνη της το υποκείμενο της δίωξης με τα χαρακτηριστικά του τρομοκράτη. Από κει και πέρα ο συμβολισμός αποσύρεται για να πάρει την θέση του το αντικειμενικό, το πραγματικό –για το κράτος βέβαια κι όχι για τον διωκόμενο– που είναι η φυσική και πολιτική εξόντωσή του μέσα στην φυλακή.

Γι αυτό κι η εμπλοκή των τριών δεν είναι για την απαλλοτρίωση των ασπίδων των ΜΑΤ και τα αντικειμενικά στοιχεία που προβάλουν και τον βαθμό ή μη συμμετοχής τους. Η ουσιαστική τους εμπλοκή είναι με τον τρομονόμο, που ο συμβολισμός του αποσκοπεί σ' έναν άλλο πραγματικό ή αντικειμενικό στόχο πέρα από τον προφανή: ότι δηλαδή κάποιοι πρέπει οπωσδήποτε να τιμωρηθούν για την γελοιοποίηση των ΜΑΤ! Καθώς και σ' έναν άλλο στόχο, ότι τέτοιες πρακτικές είναι οιωνεί τρομοκρατικές μέχρι να παγιωθούν ως τέτοιες. Βρισκόμαστε λοιπόν στην αρχή της επιχείρησης για την κοινωνική απονομιμοποίηση κινηματικών πρακτικών, που δεν χρειάζονται και τίποτε ιδιαίτερο για να συμβούν και να διαδοθούν. Αν αφήσουμε λοιπόν να εφαρμοστεί ο τρομονόμος πάνω στους τρεις, είναι σα να βάζουμε υποθήκη τους ίδιους μας τους εαυτούς και την δράση μας. Αν όμως ένα κίνημα δεν μπορεί να ακυρώσει την ψήφιση ενός τέτοιου νόμου, όχι μόνο γιατί οι δυνάμεις του είναι τέτοιες αλλά κι επειδή η ψήφισή του γίνεται σ' ένα πεδίο που δεν τ' ορίζει κι ούτε θέλει να το ορίσει –το κοινοβουλευτικό– έχει, ωστόσο, την ευελιξία και τη δυνατότητα να το ακυρώσει στο πεδίο που το ορίζει, έμπρακτα, στον δρόμο.

Γρηγόρης Τσιλιμαντός

Όχι στην ποινικοποίηση πολιτικών χώρων και κοινωνικών σχέσεων

Για μια ακόμη φορά το κράτος και τα τηλεοπτικά του συγκοινωνούντα δοχεία εξαπολύουν ένα νέο κυνήγι μαγισσών, ενάντια σε πολιτικούς χώρους και κοινωνικούς αγωνιστές. Σε μια εποχή που χαρακτηρίζεται από τη θεσμική σήψη του δημόσιου βίου, τα παραδικαστικά κυκλώματα και τις αυθαίρετες απαγωγές υπόπτων μεταναστών, το κράτος και τα κάθε λογής επικοινωνιακά φερέφωνά του επιχειρούν να στρέψουν την προσοχή της κοινής γνώμης προς μια γενική και αόριστη απειλή που ονομάζεται αναρχικός-αντιεξουσιαστικός χώρος. Η συσσώρευση βίας της εξουσίας ξεπερνά κάθε προηγούμενο: Γκουαντάναμο, Άμπου Γκράιμπ, διακρατικές συμφωνίες, μυστικές φυλακές της CIA στις χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ είναι λίγα από τα πολλά στοιχεία του «έννομου» κόσμου τους.

Αυτό λοιπόν που παρουσιάζεται ως η «απειλή των Εξαρχείων» δεν είναι τίποτα άλλο από ένα φαιδρό ιδεολόγημα τρόμου που προάγει την ανασφάλεια, για να δικαιολογήσει την διαρκώς εντεινόμενη αστυνομοκρατία, τις προσαγωγές και την ανάγκη περισσότερης αστυνόμευσης. Ο πολιτικός και κοινωνικός μας χώρος μέσα από την τριαντάχρονη παρουσία του και την πολύμορφη δράση, σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί απειλή για την κοινωνία, αλλά για την εξουσία και τους θιασώτες της, κάτι που οι κρατούντες γνωρίζουν καλά. Σε μια εποχή που η απήχηση του αντιεξουσιαστικού λόγου δυναμώνει, το κράτος και οι θεσμοί του επιχειρούν να παρουσιάσουν τους αναρχικούς κοινωνικούς αγωνιστές ως κάποιες άγνωστες αόρατες δυνάμεις που απειλούν την τάξη και την ασφάλεια των πολιτών. Η πραγματικότητα φυσικά είναι τελείως διαφορετική. Οι αναρχικοί - αντιεξουσιαστές διεξάγουν μαζί με την κοινωνία και μέσα σε αυτήν έναν επώνυμο αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση. Είναι γνωστοί για τη συνεχή αντιθεσμική τους δράση με στόχο την υπεράσπιση των κοινωνικών δικαιωμάτων, και όχι άγνωστοι. Είναι οι συνήθεις ύποπτοι για το πάθος τους για την ελευθερία και ένα κόσμο χωρίς κοινωνικές και οικονομικές ανισότητες. Για αυτό και θεωρούνται ύποπτοι και επικίνδυνοι από την άρχουσα τάξη.

Δεν μας σοκάρει η ληστεία μια τράπεζας όσο μας σοκάρει η μεγάλη και καθημερινή ληστεία από το τραπεζικό σύστημα εις βάρος των εργαζομένων και των ασθενέστερων κοινωνικών τάξεων, μέσα από τον υπερδανεισμό και τις κατασχέσεις. Άλλωστε, το ερώτημα που διατύπωσε ο Μπέρτολντ Μπρεχτ παραμένει ακόμα και σήμερα διαχρονικά επίκαιρο και θα πρέπει να μας απασχολεί όλους: «Ποιος είναι ο μεγαλύτερος εγκληματίας, αυτός που ληστεύει μια τράπεζα ή αυτός που έχει μια τράπεζα;» Ευχόμαστε ταχεία ανάρρωση στον τραυματισμένο Γ. Δημητράκη και πιστεύουμε ότι οι γιατροί στο Κρατικό Νοσοκομείο θα κάνουν το καθήκον τους και δεν θα υποκύψουν σε πιέσεις.

Ας το γνωρίζουν καλά οι απανταχού κυρίαρχοι ότι η επιχειρούμενη πολιτική τρομοκράτησης όπως και η δημιουργία κλίματος ανασφάλειας στην κοινωνία με στόχο την διαπόμπευση του αντιεξουσιαστικού χώρου δε θα περάσει. Η κοινωνία γνωρίζει καλά ότι απειλείται μόνο από την εξουσία και τους διαπλεκόμενους θεσμούς της . Η Αντιεξουσιαστική Κίνηση καλεί κάθε σκεπτόμενο πολίτη να μην αφήσει να περάσει η νέα σκευωρία εναντίον του αντιεξουσιαστικού χώρου συνολικά και των τριών διωκόμενων κοινωνικών αγωνιστών Ασπιώτη, Καλαϊτζίδη, Καρασαρίνη που διώκονται με κατασκευασμένες κατηγορίες με βάση τον τρομονόμο. Όπως στην υπόθεση τους έτσι και στη σημερινή υπόθεση επαναλαμβάνεται το ίδιο τρομοθεαματικό σενάριο το οποίο όμως με τον ίδιο τρόπο που αρχίζει να καταρρέει στην υπόθεση των τριών αγωνιστών έτσι θα καταρρεύσει και το σημερινό.

Αθήνα 19/11/2006, Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Ευρώπη

Αποδοκιμάζουν την πυρηνική ενέργεια

Οι Ευρωπαίοι τάσσονται μεν υπέρ εναλλακτικών πηγών ενέργειας, αλλά αποδοκιμάζουν την πυρηνική ενέργεια, όπως προκύπτει από έρευνα που πραγματοποίησε το Ευρωβαρόμετρο. Σύμφωνα με αυτήν, το 48% των ερωτηθέντων τάσσεται υπέρ της ανάπτυξης της ηλιακής ενέργειας, ενώ μόλις το 12% θεωρεί ότι η πυρηνική ενέργεια είναι προτιμότερη λύση. Το 40% των ερωτηθέντων εκδηλώνουν προθυμία να καταβάλλουν περισσότερα χρήματα για την παραγωγή ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές, ενώ το 47% των ερωτηθέντων θεωρεί ότι τα βήματα στον τομέα πρέπει να γίνουν σε κοινοτικό επίπεδο και όχι εθνικό.

Ιπτάμενες φυλακές

Σιγή ιχθύος για τις “πτήσεις” της CIA

«ΟΛΗ η Ευρώπη εμπλέκεται στην υπόθεση των παράνομων πτήσεων αεροσκαφών της αμερικανικής υπηρεσίας πληροφοριών (CIA) μέσω αεροδρομίων ευρωπαϊκών χωρών» δήλωσε ο Ελβετός γερουσιαστής Ντικ Μάρτι κατά την παρουσίαση των πρώτων συμπερασμάτων από την έρευνα της επιτροπής, της οποίας είναι επικεφαλής, γύρω από τις καταγγελίες, ενώπιον των εκπροσώπων των 46 κρατών-μελών του Συμβούλιου της Ευρώπης. *«Ολα τα στοιχεία δείχνουν ότι υπήρχε ένα σύστημα μεταφοράς υπόπτων για τρομοκρατία από τις ΗΠΑ σε χώρες, όπου βασανίζονταν»*, δήλωσε ο Μάρτι. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς του, *«τουλάχιστον 100 κρατούμενοι που υπέστησαν κακομεταχείριση πιθανότατα μεταφέρθηκαν μέσω ευρωπαϊκών αεροδρομίων τα τελευταία χρόνια και είναι σχεδόν βέβαιο ότι οι κυβερνήσεις των ευρωπαϊκών χωρών ή έστω οι μυστικές υπηρεσίες τους γνώριζαν το θέμα»*. Ο ίδιος απέφυγε να κατονομάσει τις χώρες αυτές.

Ο Μάρτι αναφέρθηκε λεπτομερώς σε περιπτώσεις υπόπτων που μεταφέρθηκαν από πόλεις της Ευρώπης με πτήσεις που γίνονταν για λογαριασμό της CIA, όπως αυτή του Αιγύπτιου Αμπού Ομάρ, ο οποίος απήχθη από το Μιλάνο το 2003 και μεταφέρθηκε στη χώρα καταγωγής του, όπου και έπεσε θύμα βασανισμού, ενός Γερμανού που απήχθη στην ΠΓΔΜ και μεταφέρθηκε στο Αφγανιστάν και έξι Βόσνιων που απήχθησαν από πράκτορες της CIA και μεταφέρθηκαν στην αμερικανική ναυτική βάση του Γκουαντανάμο στην Κούβα. Ο Μάρτι υποστήριξε ότι δεν διαθέτει προς το παρόν αποδεικτικά στοιχεία γύρω από τις καταγγελίες για κέντρα κράτησης της CIA στη Ρουμανία, την Πολωνία και άλλες ευρωπαϊκές χώρες, αλλά πρόσθεσε ότι η έρευνα συνεχίζεται. Η επιτροπή άρχισε τις σχετικές έρευνες το Νοέμβριο και τώρα προχωρά στην εξέταση δεδομένων από πιθανές πτήσεις αεροσκαφών της CIA σε αεροδρόμια ευρωπαϊκών χωρών και φωτογραφιών που λήφθηκαν μέσω δορυφόρου σε στρατιωτικές εγκαταστάσεις στη Ρουμανία και την Πολωνία που θεωρούνται μυστικά κέντρα κράτησης της αμερικανικής υπηρεσίας.

Δ. Ουζουνίδης

Αμερικανικά όπλα για νεπαλέζικα ανθρώπινα πειραματόζωα

Στο όνομα της παγκόσμιας υγείας

Για να προστατέψει τους εκτός έδρας στρατιώτες του, ο αμερικανικός στρατός ερευνά εδώ και δεκαετίες την Ηπατίτιδα Ε, τον τύπο της ηπατίτιδας που υπολογίζεται ότι ευθύνεται για τις μισές ηπατίτιδες στις αναπτυσσόμενες χώρες, ώστε να δημιουργήσει το σχετικό εμβόλιο.

Το 1995, το Ινστιτούτο Έρευνας Ιατρικών Επιστημών των Ενόπλων Δυνάμεων των ΗΠΑ (AFRIMS), κλάδος του στρατιωτικού ινστιτούτου έρευνας Walter Reeds με έδρα την Ταϊλάνδη, εγκατέστησε μια μονάδα πειραματικών δοκιμών στο Κατμαντού. Το εμβόλιο, με πατέντα από την καλιφορνέζικη Genelabs και άδεια κυκλοφορίας από τον φαρμακευτικό κολοσσό GlaxoSmithKline, θα διατεθεί στην αγορά τον Ιανουάριο του 2007.

Το 2000 η εταιρεία ανακοίνωσε ότι θα χρησιμοποιήσει 8.000 εθελοντές για να το δοκιμάσει. Τοπικές οργανώσεις και το τότε δημοτικό συμβούλιο αρνήθηκαν να επιτρέψουν τις δοκιμές εξαιτίας της εξαιρετικής επικινδυνότητάς τους. Διάφοροι αξιωματούχοι στο Κατμαντού είχαν τότε αποκαλύψει ότι οι ενδιαφερόμενοι ερευνητές τους χάριζαν ρολόγια και είδη πολυτελείας για να δεχτούν!

Απτόητοι οι ερευνητές σύντομα άφησαν τους πολίτες και στράφηκαν στη στρατιωτική ηγεσία. Έκαναν συμφωνία με τον Βασιλικό Στρατό του Νεπάλ, ο οποίος παρείχε 2.000 από τους στρατιώτες του ως πειραματόζωα για το εμβόλιο. Οι δοκιμές θα τελείωναν το 2003, ωστόσο μέχρι σήμερα τηρείται απόλυτη μυστικότητα για την κατάσταση της υγείας των εμβολιασμένων. Το αντάλλαγμα φαίνεται να ήταν υψηλό: Το Στέιτ Ντηπάρτμεντ των ΗΠΑ για μια ακόμη φορά βοήθησε τον κυβερνητικό στρατό του Νεπάλ με εκατομμύρια δολλάρια, όπλα και στρατιωτική τεχνογνωσία, ώστε να συνεχίσει να ελέγχει τις ομάδες των μαοϊστών και να καταστέλει εν τη γενέσει τους τις αντικυβερνητικές εξεγέρσεις.

Το σωτήριο θαύμα της επιστήμης φαίνεται να έχει πάντοτε κάποια (χιλιάδες) θύματα. Στο Νεπάλ έχουν ξαναδεί το έργο: Τη δεκαετία του ’80, το ίδιο στρατιωτικό ινστιτούτο των ΗΠΑ είχε χρηματοδοτήσει τις δοκιμές εμβολίου για τον τύφο, ασθένεια διαδεδομένη στο Νεπάλ, αλλά όταν το δοκιμασμένο εμβόλιο τελικά κυκλοφόρησε, πρόσβαση σε αυτό είχαν μόνο όσοι μπορούσαν να το πληρώσουν. Δεν το είδαν δηλαδή ούτε για δείγμα οι φτωχότεροι ασθενείς σε μια από τις φτωχότερες χώρες!

Περισσότερα στοιχεία:

http://www.newkerala.com/news.php?action=fullnews&id=81839
http://www.bioethics.net/journal/j_articles.php?aid=713

Σχεδόν 200 εκατομμύρια άνεργοι στον κόσμο

Σε 192 εκατομμύρια ανήλθε ο αριθμός των ανέργων παγκοσμίως πέρσι, καταγράφηκε διεθνής οικονομική ανάπτυξη ύψους 4,3%, σύμφωνα με το Διεθνή Οργανισμό για την Εργασία. Η παγκόσμια ανεργία παρέμεινε στο ίδιο επίπεδο (6,3%) σε σχέση με το 2004. Η μεγαλύτερη αύξηση της ανεργίας παρατηρήθηκε στη Λατινική Αμερική και την Καραϊβική, καθώς έφτασε το 7,7% το 2005 από 7,4% το 2004. Το υψηλότερο ποσοστό ανεργίας παραμένει στη Μέση Ανατολή και στη βόρεια Αφρική (13,2%). Οι νεαροί ηλικίας 15-24 ετών που αποτελούν το 25% της παγκόσμιας εργατικής δύναμης είχαν τριπλάσιες πιθανότητες να μείνουν άνεργοι από τους μεγαλύτερους. Επιπλέον, οι μισοί από τα συνολικά 2,8 δισεκατομμύρια εργαζόμενους στον πλανήτη έλαβαν μεροκάματο κάτω των δύο δολαρίων και μόλις το 3% των περίπου 500 εκατομμυρίων ανθρώπων που λαμβάνουν μεροκάματο χαμηλότερο του ενός δολαρίου κατάφεραν να βελτιώσουν το βιοτικό επίπεδό τους. Στην υποσαχάρια Αφρική ανέβηκε κατά 2,5 εκατομμύρια ο αριθμός των εργαζόμενων με εισόδημα κάτω του ενός δολαρίου, οι οποίοι ζούνε κάτω από άθλιες συνθήκες.

Δ. Ο.

Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ στο Καράκας

Σάβανο για τα κοινωνικά κινήματα της

Από τις 24 ως τις 29 Ιανουαρίου πραγματοποιήθηκε στο Καράκας της Βενεζουέλας το 6ο Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ. Το γεγονός είχε καλλιεργήσει μεγάλες προσδοκίες, καθώς η πόλη ήταν το επίκεντρο αυτού που από το 1999 έχει γίνει γνωστό ως «Μπολιβαριανή Επανάσταση», με μεγάλη επιρροή στη Λατινική Αμερική και ευρεία δημοτικότητα σε διάφορα κοινωνικά και αριστερά κινήματα ανά τον κόσμο. Το γεγονός ότι η Βενεζουέλα είναι η δεύτερη έδρα του ΠΚΦ στην ήπειρο αποτελεί μια σιωπηρή υποστήριξη στη κυβερνητική θητεία του προέδρου Ούγκο Τσάβες, όπως συνέβη και τον καιρό της τοπικής κυβέρνησης του Εργατικού Κόμματος στο Πόρτο Αλέγκρε, κατά τη διάρκεια της αργής αλλά σταθερής αναρρίχησης του στον προεδρικό θώκο. Σχετίζεται η υποστήριξη της κυβέρνησης με την πραγματική δύναμη των κοινωνικών κινημάτων στη Βενεζουέλα; Ή, με άλλα λόγια, ποια θα είναι η συνεισφορά του ΠΚΦ στο Καράκας στην κατεύθυνση της εδραίωσης, διεύρυνσης και συνάρθρωσης των κοινωνικών κινημάτων της χώρας;

Στην επιβολή των οργανωτικών μοντέλων από ένα και μόνο χέρι και στην αποσυναρμολόγηση των πρωτοβουλιών του πολίτη μπορεί κανείς να βρει το κλειδί για την κατανόηση του τρέχοντος κατακερματισμού των κοινωνικών κινημάτων στη Βενεζουέλα

Ο Τσάβες και το κίνημά του

Από το 1899 μέχρι το 1958 πέντε στρατιωτικές συνωμοσίες οδήγησαν στην αλλαγή του προέδρου, συμπεριλαμβανομένης αυτής του 1945 που υποστήριξε ότι γίνεται στο όνομα της δημοκρατίας και των κομμάτων. Η στρατιωτική απείθεια με σκοπό την ανάληψη της εξουσίας δεν ήταν αποκλειστικά η κληρονομιά φορέων που σχετίζονται με τη Δεξιά. Διάφορες στρατιωτικές εξεγέρσεις που υποκινήθηκαν από τη Μαρξιστική-Λενινιστική Αριστερά μιλούσαν για «συμμαχία πολιτών-στρατού», στην οποία πολιτικές εμπροσθοφυλακές συνδέονται με «προοδευτικούς τομείς των ενόπλων δυνάμεων» για να επιφέρουν αλλαγή.

Μετά από 34 χρόνια χωρίς στρατιωτικές συνωμοσίες, το 1992 μια μεγάλη ομάδα μεσαίων στρατιωτικών αξιωματούχων επιχειρεί πραξικόπημα κατά του Carlos Andres Perez. Στην τηλεόραση, ένας άγνωστος σε όλους ένστολος, ανακοίνωσε την ήττα της εξέγερσης «προς το παρόν». Ο αξιωματικός αυτός ήταν ο Ούγκο Τσάβες, που συνελήφθη για στρατιωτική ανταρσία και απελευθερώθηκε, με αμνηστία, από τον επόμενο εκλεγμένο πρόεδρο, Rafael Caldera.

Η απελευθέρωση του Τσάβες πραγματοποιήθηκε σε μια περίοδο μεγάλης λαϊκής κινητοποίησης και συνειδητοποίησης. Για πρώτη φορά ένας προεδρικός υποψήφιος από μη παραδοσιακούς τομείς, ο Andres Velasquez, κατάφερε να βελτιώσει το σύνηθες 5% της αριστεράς, βρισκόμενος σε ποσοστά πολύ κοντά στον εκλεγμένο υποψήφιο. Αυτό ήταν ενδεικτικό της επιθυμίας για αλλαγή που αναπτυσσόταν μεταξύ των πολιτών που αντιμετώπιζαν την οικονομική κρίση και την κόπωση από το δημοκρατικό σύστημα. Ο Τσάβες και το κίνημά του εκμεταλλεύονται αυτή τη δυναμική, χάρη στην ενίσχυση των ΜΜΕ και στην επαναστατική του αύρα. Μια εξέλιξη που ποιοτικά και ποσοτικά συμπίπτει χρονικά με το κίνημα του Τσάβες και της οποίας το MBR-200 (το όνομα του πρώτου κόμματος του Τσάβες) δεν είναι παρά ένα μέρος. Ο αλεξιπτωτιστής από τη Sabaneta κάνει μια κυνική και πραγματιστική ανάγνωση αυτής της πραγματικότητας, μεταβαίνοντας από την στρατιωτική αποχή, διάστημα κατά το οποίο κατάφερε να κερδίσει τη συμπάθεια πολλών λαϊκών κινημάτων, στην προεδρική υποψηφιότητα, με την υποστήριξη των ΜΜΕ και τη χρηματοδότηση από τομείς του διεθνούς κεφαλαίου. Ο Τσάβες και η χαρισματική του επικράτηση πείθουν πολλά στρώματα ότι αντιπροσωπεύει την εμπροσθοφυλακή του αγώνα ενάντια στο δικομματισμό και εγγύηση για τον επαναστατικό μετασχηματισμό.

Θεσμοποίηση της εξέγερσης

Ο Τσάβες έχει βασιστεί σε ένα κύμα λαϊκής δυσαρέσκειας που το 1989 ξεκίνησε να υφαίνει έναν κοινωνικό ιστό που αποτελείται από μια πλειάδα εμβρυϊκών οργανώσεων, με διαφορετικά αλλά αυξανόμενα επίπεδα συνάρθρωσης. Μία από τις αρετές του τσαβισμού είναι η συγκομιδή διάφορων αιτημάτων και η ενσωμάτωσή τους στη διάχυτη ιδεολογία του, δίνοντας την εντύπωση ότι αποτελεί την έκφραση της βούλησης της κοινωνίας και της αριστεράς. Το επόμενο βήμα ήταν η καθιέρωση μιας αδιαμφισβήτητης καθοδήγησης, διαδίδοντας παραδόξως μια δημοκρατική πρόταση «συμμετοχής» και την επιβολή στη βάση του μιας ατζέντας που αποφασίζεται στην κορυφή, περιοριζόμενη βασικά στην επανομιμοποίηση με ψηφοφορία. Με τον τρόπο αυτό τα κοινωνικά κινήματα ενσωματώνονται προοδευτικά στη συσσωρευτική πολιτικοεκλογική λογική, που υποθηκεύει την αυτονομία τους, και ακόμα χειρότερα στην επιβολή ενός εξουσιαστικού μοντέλου κυριαρχίας, καθιστάμενα ανίκανα να εγείρουν τα δικά τους αιτήματα. Στην επιβολή των οργανωτικών μοντέλων από ένα και μόνο χέρι και στην αποσυναρμολόγηση των πρωτοβουλιών του πολίτη μπορεί κανείς να βρει το κλειδί για την κατανόηση του τρέχοντος κατακερματισμού των κοινωνικών κινημάτων στη Βενεζουέλα.

Ένας εξωτερικός παρατηρητής της χιονοστιβάδας από επαναστατική προπαγάνδα η οποία χρηματοδοτείται από το κράτος της Βενεζουέλας μπορεί να εκπλαγεί από αυτή τη δήλωση. Από τα πολλά παραδείγματα που την υποστηρίζουν, ας επιλέξουμε ένα χαρακτηριστικό γεγονός. Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '90, η διοίκηση της κρατικής επιχείρησης υδρογονανθράκων, Pdvsa, επιχείρησε να πιέσει για μια πολιτική ανοίγματος του εμπορίου πετρελαίου με σκοπό να εμπλακούν πολυεθνικές εταιρείες στη εξερεύνηση και εκμετάλλευση νέων πηγών, αντιστρέφοντας την εθνικοποίηση του 1976. Αυτή η πρόταση, σε συμφωνία με πολιτικές της ελεύθερης αγοράς, προκάλεσε γενικευμένη και λυσσαλέα αντίσταση σε πολλούς τομείς, καθιστώντας την πολιτικά ανεφάρμοστη. Από την άλλη, πίσω από την επαναστατική και αντι-ιμπεριαλιστική ρητορική που επικεντρωνόταν κυρίως στον Τζορτζ Μπους, ο πρόεδρος Τσάβες υπέγραψε τις μεγαλύτερες παραχωρήσεις ενεργειακών πηγών από τη δεκαετία του '40 χωρίς καμία εσωτερική αντιπολίτευση. Για παράδειγμα, το μεγαλύτερο απόθεμα φυσικού αερίου στη χώρα, η Πλατφόρμα Δέλτα, παραχωρήθηκε στις Chevron, Conoco-Phllips και Statoil για περιόδους μεγαλύτερες από 30 χρόνια. Από την 1η Ιανουαρίου 2006, μεικτές επιχειρήσεις μεταξύ πολυεθνικών και της κρατικής εταιρείας πετρελαίου θα τεθούν σε ισχύ, με τα δύο μέρη να είναι συνεργάτες στην εξερεύνηση και εμπορική εκμετάλλευση των αποθεμάτων. Μέχρι στιγμής δεν έχει υπάρξει καμία κινητοποίηση ενάντια σε αυτό το μέτρο από κανένα φορέα.

Το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ

Τα τελευταία τέσσερα χρόνια, η Βενεζουέλα υφίσταται μια πόλωση μεταξύ των πρωταγωνιστών που εποφθαλμιούν την εξουσία: η παλιά γραφειοκρατία του ενάντια στη νέα γραφειοκρατία του Τσάβες που αντικατέστησε την προηγούμενη. Αυτός ο επίπλαστος ανταγωνισμός, που στηρίζεται και ενισχύεται από τα ΜΜΕ, έχει ωφελήσει αυτούς που παρουσιάζονται ως οι αυθεντικές φωνές των τμημάτων της κοινωνίας που ισχυρίζονται ότι εκπροσωπούν. Ένα μέρος της αποστράτευσης των κοινωνικών κινημάτων απαντάει σε αυτή τη λογική: έχοντας συμμετάσχει και έχοντας αποδεχτεί τυφλά την ατζέντα που επιβάλλεται από τα πάνω, ματαιώνουν τις διεκδικήσεις τους. Ένα άλλο μέρος ανήκει στις προσδοκίες που καλλιέργησαν κάποιοι από τους κοινωνικούς ακτιβιστές που αντιμετώπιζουν μια «προοδευτική και αριστερή» κυβέρνηση, εκπρόσωποι μιας ρητορικής που υιοθετεί τη γλώσσα των κινημάτων, αλλά της οποίας οι πολιτικές ακολουθούν την αντίθετη κατεύθυνση.

Ο πρώην πρέσβης των ΗΠΑ στη Βενεζουέλα, John Maisto, είπε στον Τύπο: *«Ο Τσάβες πρέπει να αξιολογηθεί από αυτά που κάνει, όχι αυτά που λέει»*. Αυτό εξηγεί γιατί παρά τη διπλωματική πυγμή της, η Βενεζουέλα πραγματοποιεί τις καλύτερες συμφωνίες της με τους πιο δυναμικούς τομείς του παγκόσμιου καπιταλισμού, περιλαμβάνοντας τις ΗΠΑ που καταναλώνουν περισσότερο από το 60% των ενεργειακών εξαγωγών της. Εδώ πρέπει να διευκρινίσουμε ότι η διεθνής γεωπολιτική σκηνή διαφέρει ριζικά από αυτήν του Ψυχρού Πολέμου. Όσο οι χώρες τηρούν τους ρόλους που τους έχουν ανατεθεί από την οικονομική παγκοσμιοποίηση, μπορούν να εφαρμόζουν τις τοπικές πολιτικές που προτιμούν. Αυτή ακριβώς είναι η κατάσταση στη Βενεζουέ-

Βενεζουέλας

λα, όχι μόνο σε ζητήματα πετρελαίου και ενέργειας, αλλά επίσης και στους πιο δυναμικούς τομείς της παγκόσμιας οικονομίας, όπως οι τράπεζες και οι τηλεπικοινωνίες. Το Καράκας συνεχίζει να εξοφλεί τακτικά το εξωτερικό του χρέος και τηρεί τις συμβατικές υποχρεώσεις που έχει δεσμευτεί στο ΔΝΤ.

Σε αυτό το πλαίσιο πραγματοποιήθηκε το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ: με αποστρατευμένα τοπικά κοινωνικά κινήματα και χωρίς ελευθερία δράσης, με μια κυβέρνηση που το χρηματοδοτούσε και καυχιόταν γι' αυτό σε διαφημίσεις και συνεντεύξεις τύπου, στην αρχή μιας χρονιάς με προεδρικές εκλογές και με το βήμα του ΠΚΦ ως την ιδανική αφετηρία στην προεκλογική εκστρατεία, με έλλειψη ενεργών κοινωνικών δικτύων και υποδομών για πρωτοβουλίες των πολιτών. Η στέγαση και η μεταφορά γινόταν από το Στρατό για τις χαμηλόβαθμες αντιπροσωπείες και από την ξενοδοχειακή αλυσίδα Hilton για όσους έχουν υψηλή στρατηγική σημασία για τον Πρόεδρο, σύμφωνα με την παράδοση των «επαναστατικών» συμβουλίων στο Καράκας. Ο τσαβισμός ως κίνημα –στο οποίο συμμετέχουν οι κεντρικοί εκπρόσωποι της οργανωτικής επιτροπής του ΠΚΦ στο Καράκας– σε εφτά χρόνια έχει αναγνωρίσει ως φορείς μόνο αυτούς που υποτάσσονται στην ηγεσία του Ούγκο Τσάβες, επομένως οι δηλώσεις του σχετικά με την πραγματοποίηση ενός πλουραλιστικού φόρουμ είναι σκέτη δημαγωγία.

Εξαιτίας αυτού και παρ' όλες τις δυσκολίες, την έλλειψη πόρων και υποδομών, θεωρήσαμε ότι ήταν απαραίτητο ένα γεγονός παράλληλα με το ΠΚΦ (στην ίδια πόλη και τις ίδιες μέρες) για να εξασφαλίσουμε ότι συζητήσεις για ενεργειακή πολιτική, συγκέντρωση εξουσίας, μιλιταρισμό, αυτονομία και νέα κοινωνικά κινήματα, το μοντέλο για την ανάπτυξη της εξορυκτικής βιομηχανίας και το περιβάλλον, εναλλακτικές επικοινωνίες και αντι-εξουσία θα λάβουν χώρα ανοίγοντας τη δυνατότητα να διαδοθούν άλλες εκδοχές για το τι συμβαίνει στη Βενεζουέλα. Σε αυτό προσθέτουμε την υποβάθμιση που βιώνει το ΠΚΦ, ελεγχόμενο από Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις και αποστειρωμένες κοινωνικές ομάδες όπως η ATTAC και η Greenpeace, όπως και η χρησιμοποίησή του από αριστερά κόμματα ως πλατφόρμα για προπαγάνδα. Επιπρόσθετα, η κατάσταση της Λατινικής Αμερικής ανοίγει νέα θέματα για συζήτηση που θεωρούμε ότι δεν εξετάζονται ικανοποιητικά από το ΠΚΦ: το γεγονός ότι πολλές κυβερνήσεις της Νότιας Αμερικής είναι «αριστερές» και πώς οι κοινωνικές πολιτικές τους είναι ανίκανες να μειώσουν τη φτώχεια, να προωθήσουν δομικές αλλαγές, να προστατέψουν το περιβάλλον και να διαφυλάξουν τα δικαιώματα των μειονοτήτων, καθώς αυτοπεριορίζονται στον καπιταλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο. Νομίζουμε ότι το Εναλλακτικό Κοινωνικό Φόρουμ αποτέλεσε ένα από τα πολλά απαραίτητα μέρη για τη συγκέντρωση και το διάλογο ανάμεσα σε διαφορετικά κινήματα βάσης, για να τεκμηριώσουμε τα αιτήματά μας και να διαμορφώσουμε την ατζέντα εκδηλώσεων και κινητοποιήσεων, χωρίς καμία εξωτερική παρέμβαση. Γι' αυτό καλέσαμε όλους τους ακτιβιστές να επισκεφτούν τη Βενεζουέλα την τέταρτη βδομάδα του Γενάρη για να συμμετάσχουν είτε στο Παγκόσμιο είτε στο Εναλλακτικό Κοινωνικό Φόρουμ και, το πιο σημαντικό, να δουν με τα ίδια τους τα μάτια την πραγματικότητα σε αυτή τη χώρα, να αντιπαραβάλουν τις εκδοχές και τα δεδομένα και να σταματήσουν να ερμηνεύουν τα πράγματα ακούγοντας αποκλειστικά την προπαγάνδα που κατασκευάζεται από το κράτος της Βενεζουέλας ή τα κόμματα της αντιπολίτευσης.

Links

http://www.nodo50.org/ellibertario	*El Libertario*
http://www.fsa.contrapoder.org.ve	*Εναλλακτικό Κοινωνικό Φόρουμ*

Βασισμένο σε κείμενο του Rafael Uzcategui στη διμηνιαία εφημερίδα El Libertar

Στρατός των ΗΠΑ στην Παραγουάη, στα σύνορα της Βολιβίας

Άλλη μια "ανθρωπιστική" εισβολή;

Στις 26 Μαρτίου του 2005 η Παραγουάη δέχτηκε την είσοδο στρατευμάτων των Η.Π.Α στο έδαφος της υπό καθεστώς πλήρους ατιμωρησίας, η δράση τους δηλαδή θα βρίσκεται πέρα από κάθε τοπικό ή διεθνές δίκαιο. Αυτό το καθεστώς λήγει το Δεκέμβριο του 2006 αλλά μπορεί να παραταθεί αυτόματα. Ένα απόσπασμα 500 στρατιωτών έφτασε στην Παραγουάη την 1η Ιουλίου με αεροπλάνα και πλήρη εξοπλισμό. Σύμφωνα με πληροφορίες κατασκευάζεται μια καινούρια αμερικάνικη βάση 200 χιλιόμετρα από τα σύνορα με τη Βολιβία. Όπως έγραψε η βολιβιάνικη εφημερίδα "El deber" θα υπάρχει η δυνατότητα προσγείωσης αεροπλάνων ικανών να μεταφέρουν έως 16.000 στρατιώτες.

Σύμφωνα με ανακοινώσεις της αμερικάνικης πρεσβείας στην Παραγουάη, η παρουσία στρατευμάτων στην περιοχή έχει να κάνει με ανθρωπιστική και ιατρική βοήθεια σε φτωχές κοινότητες καθώς και με στρατιωτική εκπαίδευση.

Αν τελικά πρόκειται να κατασκευαστεί μια βάση των Η.Π.Α. στη συγκεκριμένη περιοχή, αυτό δεν θα είναι καθόλου τυχαίο. Θα βρίσκεται σε απόσταση αναπνοής από τις επαρχίες Santa Cruz και Tarija της Βολιβίας όπου βρίσκεται το δεύτερο μεγαλύτερο κοίτασμα φυσικού αερίου της Νότιας Αμερικής. Επιχειρηματικοί κύκλοι που ενδιαφέρονται για την ιδιωτικοποίηση των κοιτασμάτων έχουν τεθεί επικεφαλής ενός αποσχιστικού κινήματος στις περιοχές αυτές.

Έχοντας υπόψη τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις του βολιβιάνικου λαού για την εθνικοποίηση των φυσικών πόρων και την πρόσφατη εκλογή του Μοράλες θα μπορούσε κανείς να συμμεριστεί την ανησυχία πολλών αναλυτών για μια πιθανή στρατιωτική επέμβαση των Η.Π.Α. προκειμένου να προστατευθούν τα συμφέροντα των μεγάλων αμερικάνικων εταιρειών στον τομέα της ενέργειας.

Εξάλλου εδώ και καιρό καλλιεργείται μέσω δημοσιευμάτων η φήμη ότι στο τριπλό σημείο στα σύνορα Αργεντινής, Βραζιλίας και Παραγουάης υπάρχουν κέντρα εκπαίδευσης τρομοκρατών που συνδέονται με τη Χαμάς και την Αλ Κάιντα.

Όπως είδαμε και με τον πόλεμο στο Ιράκ η κυβέρνηση του Μπους μπορεί να χρησιμοποιεί τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» προκειμένου να ληστέψει τους φυσικούς πόρους μιας χώρας. Έτσι η στρατιωτική παρουσία στην Παραγουάη συνδεμένη με τη θεωρία για την ύπαρξη τρομοκρατών στο τριπλό σύνορο και τα αποθέματα φυσικού αερίου στη Βολιβία φαίνονται σαν μια ωραία συνταγή για την απόκτηση κερδών μέσω της «διάδοσης της δημοκρατίας».

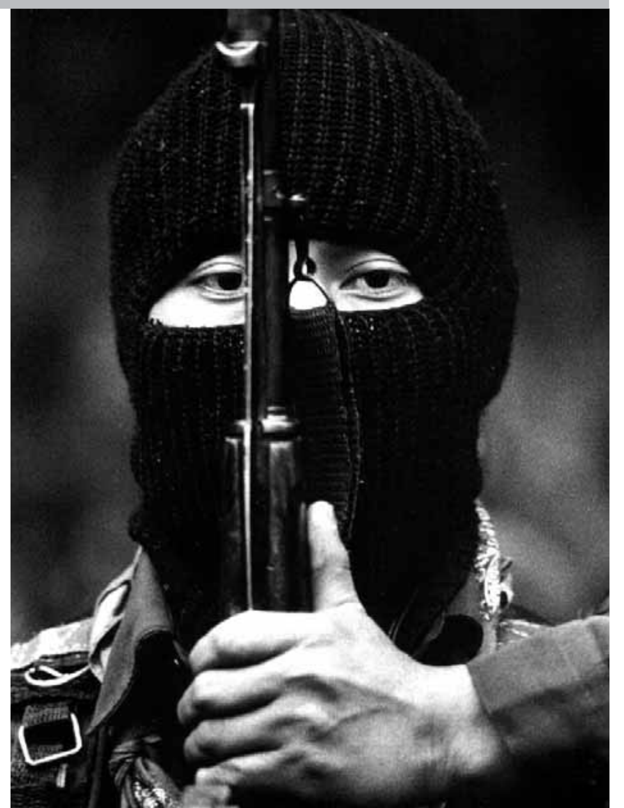
Πηγή: Znet

Ζαπατίστας

Η "Άλλη Καμπάνια" στην Quintana Roo

Δώδεκα χρόνια μετά την εξέγερση των ιθαγενών της Τσιάπας για λευτεριά, δικαιοσύνη, δημοκρατία, ο EZLN αποφάσισε να στείλει τον subcomandante Marcos σε εξάμηνη περιοδεία και στις 31 επαρχίες του Μεξικού. Ο «Αντιπρόσωπος Μηδέν» ακούει, συζητάει και καταγράφει στο τετράδιό του τα προβλήματα των «απλών και ταπεινών ανθρώπων που αγωνίζονται».

Η πρώτη μεγάλη στάση –εκτός Τσιάπας– της «Άλλης Καμπάνιας» ήταν η πρωτεύουσα Chetumal της επαρχίας Quintana Roo, το Σάββατο 15 Γενάρη. Εκεί ο Marcos ρωτήθηκε αν θα αποδεχτούν οι Ζαπατίστας την πρόσκληση να παραβρεθούν στην ορκωμοσία του αριστερού προέδρου της Βολιβίας Έβο Μοράλες. «Δεν έχουμε σχέσεις με κυβερνήσεις, ανεξάρτητα αν είναι καλές ή κακές», απάντησε, διαψεύδοντας δημοσιεύματα του βολιβιανού και διεθνούς τύπου. «Εμείς έχουμε σχέσεις με το λαό. Και έχουμε μεγάλο σεβασμό στο Βολιβιανό λαό. Και αν ο βολιβιανός λαός λέει ναι, εμείς το σεβόμαστε, αλλά δεν παραβρισκόμαστε σε ορκωμοσίες κυβερνήσεων. Ο τρόπος μας μοιάζει περισσότερο με αυτό που κάνουμε τώρα. Έτσι έχουμε πετύχει όλα αυτά που έχουμε κερδίσει». Αργότερα, σε συνάντηση με συναγωνιστές και συμπαθούντες, ο Αντιπρόσωπος Μηδέν αναφέρθηκε στην πραγματικότητα του Μεξικού, με λόγια που ταιριάζουν για όλες τις χώρες: *«Θα μπορούσε να υπάρχει ένας υποψήφιος με καλό πρόγραμμα. αλλά όσο δεν λύνεται το πρόβλημα του συστήματος, τα προβλήματα θα επαναλαμβάνονται συνέχεια». «Στα νεκροταφεία και στις φυλακές βρίσκονται αυτοί που αγωνίζονται για κοινωνική δικαιοσύνη, ενώ στην κυβέρνηση βρίσκονται οι εγκληματίες»*, τόνισε. *«Θα έπρεπε να συμ-*

βαίνει το αντίστροφο και κάποια μέρα θα έρθουν τα πάνω κάτω». Πιο μετά σε δημόσια συνάντηση με 700 κατοίκους της Chetumal, μιλώντας για τις προσεχείς εθνικές εκλογές είπε ότι *«το κόμμα που θα κερδίσει θα έχει διαφορετικά χρώματα, αλλά δεν θα αλλάξει το σύστημα»* και κάλεσε τους παρόντες *«να ενώσουν τους μικρούς αγώνες και τότε θα επιφέρουμε μια πραγματική αλλαγή σε αυτή τη χώρα». «Πρέπει να αποφασίσουμε αν θα συνεχίσουμε με την παρούσα χώρα που μας αποκλείει ή αν θα χτίσουμε μια διαφορετική. Δεν ήρθαμε εδώ να σας προσκαλέσουμε να πεθάνετε ή να σκοτώσετε. Αντιθέτως, ήρθαμε εδώ να σας προσκαλέσουμε να ζήσετε αγωνιζόμενοι, αλλά πλέον όχι μόνοι, ξέχωρα ο ένας από τον άλλο, έτσι ώστε να μη χρειαστεί να επαναληφθεί ο Γενάρης του 1994, έτσι ώστε κανένας άλλος να μη χρειαστεί ποτέ να καλύψει το πρόσωπό του»*.

100 + 1 χρόνια

Βιομηχανικοί εργάτες

Οι Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου (Industrial Workers of the World) αποτελούν το συνώνυμο του αμερικανικού ριζοσπαστικού εργατικού συνδικαλισμού στην Αμερική.
Πρόκειται για μια άγνωστη και αθέατη πλευρά της Αμερικής και ενός διαχρονικού οράματος για οργάνωση & χειραφέτηση.

Οι απαρχές της ίδρυσης

Από το 1870 και μετά, η οικονομική, πολιτική και κοινωνική αστάθεια κυριαρχούσε στις ΗΠΑ. Από την μία, υπήρχε έντονο ενδιαφέρον στους εργάτες για τις σοσιαλιστικές και τις αναρχικές ιδέες με αποτέλεσμα την μεγάλη εργατική εξέγερση του 1877, τα γεγονότα στο Σικάγο την Πρωτομαγιά του 1886, την απεργία Pullman το 1894, καθώς και τις αιματηρές απεργίες των ανθρακωρύχων στις δυτικές περιοχές των ΗΠΑ το 1890. Από την άλλη, με την καταστολή να εντείνετε, πολλά από τα συνδικάτα που συμμετείχαν στην καθεστωτική Αμερικανική Ομοσπονδία Εργασίας (American Federation of Labour) -κάτι αντίστοιχο με την ΓΣΕΕ- επέλεξαν τον δρόμο της υποταγής, τον συντηρητισμό, τα κλαδικά μικροσυμφέροντα, και τον αποκλεισμό γυναικών, μαύρων και άλλων εθνικών ομάδων.

Τα γεγονότα αυτά οδήγησαν στην ανάγκη ενός δυνατού συνδικαλιστικού κινήματος, ως απάντηση στην γενικευμένη καταστολή των αφεντικών και οδήγησαν στην δημιουργία των Βιομηχανικών Εργατών του Κόσμου (Industrial Workers of the World). Στην ιδρυτική συνάντηση στο Σικάγο τον Ιούνιο του 1905, συμμετείχαν διακόσοι αντιπρόσωποι από την Ομοσπονδία Ανθρακωρύχων των Δυτικών περιοχών των ΗΠΑ και από άλλα μικρότερα συνδικάτα, αναρχικοί και σοσιαλιστές. Με στόχο την οργάνωση ενάντια στον καπιταλισμό και τον εξαρτημένο συνδικαλισμό, το ιστορικό προοίμιο (Preamble) της IWW ήταν και παραμένει διαχρονικό:
«Η εργατική τάξη και τα αφεντικά δεν έχουν τίποτα το κοινό. Δεν μπορεί να υπάρξει καμία ειρήνη εφ' όσον η πείνα και η ανέχεια συνυπάρχουν ανάμεσα στα εκατομμύρια των εργαζόμενων, ενώ οι λίγοι, που αποτελούν την εργοδοτική τάξη κατέχουν όλο τον παραγόμενο πλούτο. Μεταξύ αυτών των δύο τάξεων η πάλη πρέπει να συνεχιστεί έως ότου οργανωθούν όλοι οι εργαζόμενοι του κόσμου, πάρουν την κατοχή των μέσων παραγωγής, καταργήσουν το σύστημα της μισθωτής εργασίας και ζήσουν σε αρμονία με τη φύση. Αντί του ιδεολογήματος, "μια δίκαιη αμοιβή ανά εργάσιμη ημέρα", πρέπει να υιοθετηθεί το διαρκές επαναστατικό πρόσταγμα: Κατάργηση της Μισθωτής Εργασίας.»

Η επιλογή του τρόπου οργάνωσης

Οι Βιομηχανικοί Εργάτες επέλεξαν να οργανωθούν με βάση τον επαναστατικό βιομηχανικό συνδικαλισμό (Revolutionary Industrial Unionism) και την μέθοδο του «ενός δυνατού και ενιαίου συνδικάτου» (One Big Union) ανά Βιομηχανική δραστηριότητα (πχ ναυτιλία) και όχι ανά επιμέρους κλάδο ξεχωριστά ή ειδικότητα (πχ ναυτεργάτες, ή ασυρματιστές). Στόχος ήταν ο συνδυασμός και η ανάπτυξη της άμεσης δράσης και η δημιουργία τοπικών τμημάτων οργανωμένων από την βάση χωρίς ιεραρχικές διαδικασίες. Οι πρωτεργάτες της IWW πίστευαν ότι με τον τρόπο αυτό θα πετύχαιναν καλύτερα αποτελέσματα και οι διεκδικήσεις τους θα ήταν πιο απειλητικές για την εργοδοσία, με στόχο την νίκη έναντι του καπιταλισμού διαμέσου της γενικής απεργίας.

Για την IWW, ο ακηδεμόνευτος συνδικαλισμός, ο αντιιεραρχικός τρόπος οργάνωσης, η άμεση δράση και η κατάργηση της μισθωτής εργασίας, αποτέλεσαν τα συστατικά στοιχεία, ενάντια στο Αμερικανικό όνειρο.

Λίγοι γνωρίζουν ότι με βάση το μοντέλο του επαναστατικού βιομηχανικού συνδικαλισμού, οργανώθηκαν αργότερα μεγάλες αναρχοσυνδικαλιστικές ομοσπονδίες της Ευρώπης όπως η CNT Ισπανίας που προσπάθησαν να το εφαρμόσουν στην πράξη σύμφωνα με τις τοπικές ιδιαιτερότητες. Η οικονομική άνθιση της παραγωγής κατά την διάρκεια του Ισπανικού Εμφυλίου αποδίδεται ως αποτέλεσμα του αγροτικού κολεκτιβισμού, αλλά οφείλεται και στον επαναστατικό βιομηχανικό συνδικαλισμό που ως οργανωσιακή μέθοδος, επιζητά την ολιστική οργάνωση της παραγωγής από τους εργαζομένους «για να συνεχίσουν την παραγωγή όταν θα έχει νικηθεί ολοκληρωτικά ο καπιταλισμός ώστε να διαμορφωθεί η δομή της νέας κοινωνίας μέσα στο κέλυφος της παλαιάς». Για τον λόγο αυτό ως την μέγιστη υποστήριξη στους εργαζομένους της CNT Ισπανίας κατά την διάρκεια του Ισπανικού εμφυλίου υπήρξε η "αδελφοποίηση" των δυο συνδικάτων και η αποστολή εθελοντών της IWW στην Καταλονία.

Ως αποτέλεσμα αυτού του αντιεξουσιαστικού και αντιεραρχικού τρόπου αυτοοργάνωσης από την βάση, δημιουργήθηκαν οι πρώτες τριβές με αφορμή την ιδεολογική στροφή που επιχειρήθηκε από μέλη της σοσιαλιστικής παράταξης, οι οποίοι επιζήτησαν να δημιουργήσουν ένα συνδικάτο που θα είχε σχέση με πολιτικά κόμματα και εκπροσώπηση, κάτι που ο ριζοσπαστικός πυρήνας της IWW αρνήθηκε να αποδεχτεί. Αυτό οδήγησε, στην απόσχιση μικρού αριθμού συνδικαλιστών και την ίδρυση του Σοσιαλιστικού Κόμματος των ΗΠΑ.

Οι δυναμικές κινητοποιήσεις

Παρόλες τις εσωτερικές διαμάχες εντός του συνδικάτου, οι οποίες έληξαν γρήγορα και άδοξα όπως ξεκίνησαν, οι Βιομηχανικοί Εργάτες συμμετείχαν σε πολλές απεργίες όπως αυτή του 1906 στο εργοστάσιο της General Electric στην Νέα Υόρκη. Πρόκειται για την πρώτη καταγεγραμμένη καθιστική διαμαρτυρία στις ΗΠΑ. Η δυναμική της άμεσης δράσης, γρήγορα δυνάμωσε την φήμη της IWW με αποτέλεσμα την αθρόα συμμετοχή εργατών. Την περίοδο από το 1911 ως το 1917, η IWW «σαρώνει» κυριολεκτικά στον Αμερικανικό συνδικαλισμό έχοντας μέσα σε έξι χρόνια 100.000 οργανωμένα μέλη και πλήθος συμπαθούντων και υποστηρικτών, οι οποίοι συμμετείχαν δυ-

του κόσμου – IWW

ναμικά στην μεγάλη απεργία στις υφαντουργίες της περιοχής Lawrence το 1912, απεργία διάσημη και ως "Bread & Roses" από την ανακοίνωση των εργατών ότι θέλουν «ψωμί και τριαντάφυλλα» (συμβολισμός για το οικονομικό και βιοτικό επίπεδο που διεκδικούσαν). Η συνέχιση του αγώνα την επόμενη χρονιά στην μεταξουργία Paterson καθώς και η οργάνωση των μεταναστών εργατών στον Νότο, των μεταλλωρύχων και των εργατών στην εξόρυξη πετρελαίου στα Νοτιοδυτικά, των υπηρετριών στο Denver και των ξυλεργατών στην Δύση ανέδειξαν την IWW ως ένα επικίνδυνο κοινωνικό αντίπαλο, αντίθετο στο Αμερικανικό όνειρο που οδηγούσε στην οικονομική εκμετάλλευση εργαζομένων και μεταναστών. Η δύναμη της IWW ήταν οι μετανάστες και οι αποκλεισμένοι από τα καθεστωτικά συνδικάτα.

Η επιτυχία των παρεμβάσεων των Βιομηχανικών Εργατών δημιούργησε πολλές αντιδράσεις. Η ρητορική περί του ταξικού πολέμου, η συντριβή του καπιταλισμού και το sabotage (με το οποίο η IWW εννοούσε αναποτελεσματικότητα στην παραγωγή διαμέσου της δράσης και όχι καταστροφή της παραγωγής), αποτέλεσε το φόβητρο των εργοδοτών, της κοινωνικής ελίτ και του κράτους.

Η ποινικοποίηση & η καταστολή

Για τον λόγο αυτό, διατάξεις σε τοπικό επίπεδο ψηφίστηκαν για την περιστολή των δημόσιων εκδηλώσεων και διαδηλώσεων με στόχο την αποδυνάμωση του δικαιώματος του ελεύθερου λόγου (Free Speech). Η IWW οδήγησε τον αγώνα για το δικαίωμα έκφρασης σε όλη την επικράτεια των ΗΠΑ και συνέβαλε καθοριστικά στην ανάδειξη του δικαιώματος της ελεύθερης έκφρασης ιδεών, κάτι που οι σημερινοί Αμερικανοί θεωρούν ως δεδομένο.

Ως συνέπεια της γενικευμένης αντίστασης από την IWW και με τον αριθμό των μελών του συνδικάτου να έχει σχεδόν διπλασιαστεί το 1923, πολλές πολιτείες ψήφισαν νόμους ενάντια στον συνδικαλισμό τον οποίο σε πολλές περιπτώσεις παρομοίωσαν ως εγκληματική δραστηριότητα. Στην συνέχεια πολλά ομοσπονδιακά δικαστήρια χαρακτήρισαν τους Βιομηχανικούς Εργάτες, ως ανατρεπτική οργάνωση, οδηγώντας στην σύλληψη πολλών μελών του συνδικάτου, με αποκορύφωμα την επίθεση από την ομοσπονδιακή κυβέρνηση των ΗΠΑ με αφορμή την δυναμική εναντίωση του συνδικάτου στην εμπλοκή των ΗΠΑ στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Οι Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου πλήρωσαν ακριβά το αντίτιμο του διεθνισμού τους αρνούμενοι οποιαδήποτε ανάμιξη ή συμμετοχή στον Πόλεμο των αφεντικών. Η βαθιά εργατική & διεθνιστική τους αλληλεγγύη υπαγόρευσε έναν άνισο αγώνα ενάντια στην καθοδηγούμενη προσπάθεια να εμφανιστούν οι ΗΠΑ για πρώτη φορά ως έθνος. Σε αυτήν την απαρχή του αμερικανικού ιμπεριαλισμού η IWW επέλεξε τον δρόμο της αντίστασης με αποτέλεσμα να κατηγορηθεί ως φιλογερμανική και να επακολουθήσει η γενικευμένη διαπόμπευση και φημολογία εναντίων του συνδικάτου και τις δολοφονίες πολλών υποστηρικτών της.

Οι Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου σήμερα

Πολλοί νομίζουν ότι μετά την καταστολή του πρώτου παγκόσμιου πολέμου, η IWW διαλύθηκε. Είναι γεγονός ότι την δεκαετία του '30 το συνδικάτο συρρικνώθηκε με πολλά μέλη του να αποσύρονται από την ενεργή συνδικαλιστική δράση ή να επιλέγουν έναν πιο «νομιμόφρον» αγώνα μέσα στα καθεστωτικά συνδικάτα. Η πρώτη ιστορική της περίοδο τελειώνει με το τέλος τους Ισπανικού εμφύλιου κατά την διάρκεια του οποίου, ανέπτυξε ιδιαίτερα δυναμική προπαγάνδα

Οι Βιομηχανικοί Εργάτες στις ΗΠΑ, πλήρωσαν ακριβά το αντίτιμο του διεθνισμού τους, αρνούμενοι οποιαδήποτε ανάμιξη ή συμμετοχή στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο.

υπέρ των Ισπανών εργατών & της CNT, τους οποίους αυτόματα θεώρησε και ως δικούς της, -μετά το τέλος του Ισπανικού εμφυλίου- φροντίζοντας για όσους μετανάστευσαν στην Αμερική να βρουν εργασία και να έχουν την ίδια συνδικαλιστική προστασία όπως όλα τα εν ενεργεία μέλη του συνδικάτου.

Μετά το τέλος του δευτέρου πολέμου και μέχρι το 1950 η IWW συνεχίζει να υπάρχει, αλλά η απεύθυνση της είναι μικρή και ξεκινάει την οργάνωση της από την αρχή. Στην εποχή του ψυχρού πολέμου, για μια ακόμα φορά έχουμε την επίθεση του Μακαρθισμού με το πρόσχημα του Κομουνιστικού κινδύνου. Η IWW από φιλογερμανική, μετονομάζεται σε Κομουνιστικό υποχείριο με στόχο την δημόσια καταδίκη. Το 1950 με πρόφαση την κομμουνιστική απειλή, αφαιρείτε από την IWW το δικαίωμα εθνικής συλλογικής διαπραγμάτευσης. Η δεκαετία του '60 δημιουργεί πρόσφορο έδαφος διαμέσου του αντιπολεμικού κινήματος και των αγώνα για τα κοινωνικά δικαιώματα. Η επιστροφή στον ριζοσπαστικό συνδικαλισμό γίνεται αυτή την φορά μέσα από ένα πυρήνα νέων εργαζομένων, οι οποίοι βάζουν ξανά την αυτοργάνωση στο προσκήνιο. Δυστυχώς τα ναρκωτικά και η επίφαση της σεξουαλικής απελευθέρωσης οδηγούν την νεανική εξέγερση σε άλλα μονοπάτια εκτός του εργασιακού.

Από τις αρχές τις δεκαετίας του '80 και ύστερα υπάρχει μια σταδιακή ανάπτυξη του συνδικάτου το οποίο επιλέγει να συνεχίζει να δρα τοπικά, αν και έχει κερδίσει το δικαίωμα συμμετοχής στις εθνικές συλλογικές διαπραγματεύσεις, για λόγους διαφάνειας και ελέγχου (Η Αμερικανική Ένωση Εργασίας έχει κατά καιρούς κατηγορηθεί ότι υποστηρίζεται από την Μαφία ή ότι δέχεται χρηματοδότηση από πολυεθνικές). Επιπλέον μετά από αναθεώρηση πολλών δικαστικών αποφάσεων, αρκετές πολιτείες και ομοσπονδιακά δικαστήρια αναγκάστηκαν να παραδεχτούν μεροληπτικές αποφάσεις και σκευωρίες εναντίων μελλών της IWW όπως η καταδίκη σε θάνατο του αγωνιστή Joe Hill το 1915 ή η δολοφονία της οικολόγου Judi Bari από το FBI την δεκαετία του 1970. Σήμερα η IWW δραστηριοποιείτε στις ΗΠΑ εκπροσωπώντας τοπικά (ανά περιοχή και πολιτεία) διάφορα συνδικάτα στον χώρο της τυπογραφίας, της ναυτιλίας, του λιανικού εμπορίου και του πανεπιστημιακού κλάδου. Εκτός Αμερικής υπάρχουν τμήματα στην Αγγλία, τον Καναδά, την Αυστραλία, και την Ηπειρωτική Ευρώπη, αριθμώντας μερικές χιλιάδες μέλη. Δυστυχώς λόγο χώρου δεν μπορεί να γίνει εκτενή αναφορά στα υπόλοιπα τμήματα, στην πολιτιστική – καλλιτεχνική συνεισφορά και στην δημιουργική εργατική προπαγάνδα των Βιομηχανικών Εργατών του Κόσμου. Αξίζει να αναφερθεί ότι η γνωστή μαύρη γάτα (sabocat) της άμεσης δράσης είναι εικαστικό δημιούργημα της IWW.

Σε μια εποχή εξατομίκευσης, εσωστρέφειας και lifestyle, οι Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου, αποτελούν μια ιστορική, ηρωική σελίδα, -γραφική για πολλούς- αλλά σίγουρα όχι ασήμαντη. Τα λόγια του Joe Hill παραμένουν διαχρονικά: «Μην θρηνείται – Οργανωθείτε!!!» και όπως φαίνεται τίποτα δεν έχει τελειώσει για τον ριζοσπαστικό συνδικαλισμό. Οι μικρές νίκες έναντι των Starbucks από την IWW ή η απεργία στα μέσα μαζικής μεταφοράς τα περασμένα Χριστούγεννα στην Νέα Υόρκη, δείχνουν ότι υπάρχει αρκετός δρόμος ακόμα μα συνάμα και αρκετή ελπίδα. Περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τους Βιομηχανικούς Εργάτες του Κόσμου, θα βρείτε στην ιστοσελίδα του συνδικάτου, www.iww.org ή εναλλακτικά απευθυνθείτε στο iwwgreece@yahoo.gr.

Αργύρης Αργυριάδης

Αναθεώρηση Συντάγματος: τα δάση ξανά στο στόχαστρο του κέρδους

Πράσινες "παράπλευρες" ...απώλειες

Σαν παράπλευρο ζήτημα και συνεπώς σαν «παράπλευρη απώλεια» μπαίνει στην ατζέντα της δημόσιας συζήτησης για τη συνταγματική αναθεώρηση το θέμα του τρόπου χαρακτηρισμού των δασών και των δασικών εκτάσεων της χώρας.

Παρουσιάζοντας τις προτάσεις του για την αναθεώρηση (17/1) ο πρωθυπουργός προέβαλε την «επείγουσα ανάγκη του χωροταξικού σχεδιασμού» με την οποία πρέπει να συνδεθεί ο χαρακτηρισμός δασών/δασικών εκτάσεων και σημείωσε ότι πλέον τα αποδεικτικά στοιχεία για τον χαρακτηρισμό τους θα πρέπει να ανάγονται στο 1975 και όχι στο 1945, με βάση (και) τις αεροφωτογραφίες του οποίου χαρακτηρίζεται έως σήμερα μία έκταση ως δασική ή όχι.

Με πρόσχημα το χωροταξικό σχεδιασμό ανοίγει ο δρόμος στο μπετόν

Η αλλαγή του χρονολογικού κριτηρίου επιχειρεί αφ' ενός, να νομιμοποιήσει τις καταπατήσεις δασικών εκτάσεων στις οποίες έχουν προβεί οι περίφημοι οικοδομικοί συνεταιρισμοί (πανελλαδικά υπολογίζονται σε τουλάχιστον 180 και πρωτοεμφανίστηκαν το 1954, δηλαδή είκοσι χρόνια πριν το νέο κριτήριο χαρακτηρισμών) και αφ' ετέρου, να αφήσει ανεξέλεγκτες πολυεθνικές της γης (real estate) και του ξενοδοχειακού τομέα.

Στην ουσία, ο χωροταξικός σχεδιασμός, δηλαδή το «πού, τι και πώς και με βάση ποιες ανάγκες χτίζουμε και σχεδιάζουμε σε αυτόν τον τόπο», αποτελεί το πρόσχημα για μία νέα επίθεση της αγοράς και των κερδοσκόπων της γης σε βάρος του δημόσιου δασικού πλούτου της χώρας, κυρίως σε περιοχές κοντά και γύρω από τα μεγάλα αστικά κέντρα και σε εκτάσεις-«κερδοφόρα φιλέτα», έτοιμα προς τουριστική αξιοποίηση. Οι προτάσεις δεν ακολουθούν καν τη λογική «να ξέρουμε ποιος, πού και τι χτίζει» αλλά κινούνται από τη θέση «να διευκολύνουμε τους επενδυτές (τα πολυεθνικά συμφέροντα) να χτίσουν χωρίς όρια και χωρίς αναστολές σε περιαστικά δάση, βουνά, παραλίες, εκτός σχεδίου περιοχές». Αφθονούν τα παραδείγματα: γήπεδα γκολφ και τεράστια ξενοδοχεία μέσα σε δάση σε Κρήτη (Απηγανιάς) και Καλαμάτα, υποθέσεις λίμνης Καϊάφα στην Ηλεία και Πόρτο Καρράς.

Οι κυβερνητικές προτάσεις έρχονται να συμπληρώσουν και να κατοχυρώσουν σε συνταγματικό επίπεδο το «δασοκτόνο» νόμο 2903/03 του ΠΑΣΟΚ επί υπουργίας Δρυ με τον οποίο άνοιξε ο δρόμος για τον αποχαρακτηρισμό έως και 40 εκ. στρεμμάτων, όπως υπολόγιζαν τότε δασολόγοι και επιπλέον, να παρακάμψουν σε νομικό επίπεδο το Συμβούλιο της Επικρατείας (ΣτΕ), το οποίο σε αρκετές περιπτώσεις έχει «μπλοκάρει» καταστρεπτικές για το περιβάλλον παρεμβάσεις. Η Ν.Δ. είχε τότε καταγγείλει ως αντισυνταγματικό το νόμο Δρυ, εντούτοις ερχόμενη στην εξουσία τον εφαρμόζει πιστά (βλ. εγκύκλιος υπουργείου Αγρ. Ανάπτυξης-Οκτώβριος 2004) και το ΠΑΣΟΚ ανταποδίδει συναινώντας στις τωρινές προτάσεις Καραμανλή.

Κοινωνική αντίσταση

Η αντίδραση οικολογικών και κοινωνικών φορέων στη νέα επίθεση σε βάρος του περιβάλλοντος πρέπει να θεωρείται δεδομένη. Θα παραμείνει όμως λειψή και αποσπασματική εάν κινηθεί αποκλειστικά στα «ασφαλή» θεσμικά μονοπάτια των νομικών προσφυγών και αφήσει εκτός ατζέντας την κοινωνική πλευρά του ζητήματος, εάν δεν επιτεθεί στο καπιταλιστικό και αδηφάγο μοντέλο ανάπτυξης, που θεωρεί ιδιοκτησία των λίγων και εμπόρευμα προς πώληση τη γη, το νερό, τον αέρα, σαν να πρόκειται για το τρίπτυχο «φως, νερό, τηλέφωνο». Εμείς μπορούμε να αντιτάξουμε μία αντίσταση ανοιχτή, συλλογική, αμεσοδημοκρατική, από τα κάτω, με σεβασμό στον πλούτο των οικοσυστημάτων και των ανθρώπων, με προτάσεις που θα υπερασπίζονται τα δάση και το περιβάλλον ως δημόσιο αγαθό για όλη την κοινωνία.

Γ. Παπαχριστοδούλου

Γρίπη των πουλερικών, νέα διατροφικά σκάνδαλα, μεταλλαγμένα, απελευθέρωση του εμπορίου

Κι άλλα ψέμματα για τη γρίπη;

Έως τα μέσα του Γενάρη είχαν ήδη πεθάνει 4 άνθρωποι στην Τουρκία, και σχεδόν 100 στην Ασία, από την γρίπη των πουλερικών. Η ασθένεια αυτή είναι ένας θανατηφόρος ιός γρίπης που προσβάλει κυρίως τα πτηνά και μπορεί να μεταδοθεί στον άνθρωπο. Φορείς του ιού μπορεί να είναι και άλλα πουλιά, ωστόσο ο ιός ενδημεί στα πτηνά των βιομηχανικών-εντατικών εκμεταλλεύσεων.

Ο οικολογικός χώρος είχε προειδοποιήσει (και) γι' αυτό το διατροφικό σκάνδαλο, τονίζοντας ότι υπεύθυνη είναι η βιομηχανική γεωργία, όπου για χάρη του κέρδους, τα πτηνά εκτρέφονται σε άθλιες συνθήκες, οπότε είναι πολύ ευάλωτα στις ασθένειες. Ωστόσο, οι κυβερνήσεις και τα ΜΜΕ, ενώ τόσο καιρό δεν μας ανέφεραν τίποτα για το θέμα, τώρα που το πρόβλημα είναι δίπλα μας «ανησύχησαν» και προσπαθούν να μας πείσουν ότι υπεύθυνα για το πρόβλημα δεν είναι οι συνθήκες διαβίωσης των ζώων, οι τροφές-σκουπίδια και τα φάρμακα που τους δίνουν, αλλά τα ελευθέρας βοσκής πουλερικά και τα αποδημητικά πτηνά! («ξέχασαν» να μας αναφέρουν όμως ότι δεν έχει παρατηρηθεί ούτε ένα κρούσμα στα βιολογικά πτηνά), και έχουν εξαπολύσει πογκρόμ εναντίων της παραδοσιακής πτηνοτροφίας και των αποδημητικών πτηνών, προσπαθούν να βγάλουν εκτός νόμου τα οικόσιτα ζώα(!), θανατώνουν (με απίστευτη βαρβαρότητα) προληπτικά εκατομμύρια πτηνά και κλείνουν τα σύνορα, ενώ οι τοποθετήσεις των μεγαλοεπιχειρηματιών πτηνοτρόφων, ότι τα πτηνά των βιομηχανικών εκμεταλλεύσεων είναι ασφαλή, παρουσιάζονται σαν επίσημες απόψεις της πολιτείας…

Την ίδια στιγμή που συμβαίνουν αυτά με τα νέα διατροφικά σκάνδαλα, στην Γαλλία συλλαμβάνεται και οδηγείται στην φυλακή ο ακτιβιστής αγρότης και στέλεχος του κινήματος κατά της παγκοσμιοποίησης Ζοζέ Μποβέ, και άλλοι οικολόγοι, επειδή κατέστρεψαν μεταλλαγμένα. Ας σημειωθεί ότι με πρωτοβουλία ελληνικών οικολογικών οργανώσεων εκδόθηκε κοινό ψήφισμα συμπαράστασης από όλα τα Βαλκάνια.

Ταυτόχρονα, πραγματοποιείται η 6η σύνοδος του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ), που συνοδεύτηκε από τις έντονες διαδηλώσεις μικρών αγροτών-οικολόγων-ακτιβιστών από όλο τον πλανήτη με πρωτοπόρο την παγκόσμια ομοσπονδία των μικρών αγροτών Via Campensina (περιττό να αναφερθεί η καταστολή και οι συλλήψεις εκατοντάδων αγροτών). Στη σύνοδο, οι ισχυροί του πλανήτη αποφάσισαν ότι επιθυμούν την πλήρη κατάργηση των αγροτικών επιδοτήσεων από τη μια, και από την άλλη την κατάργηση των δασμών και φόρων που επιβάλλονται στις βιομηχανίες και τις πολυεθνικές, και την πλήρη απελευθέρωση του εμπορίου, των μεταλλαγμένων κτλ. Λένε σαν δικαιολογία ότι ήθελαν να βοηθήσουν τους μικρούς αγρότες του Νότου, αλλά δεν λένε ότι η κατάργηση των αγροτικών επιδοτήσεων του Βορρά, θα ενισχύσει τις εξαγωγές του Νότου, αλλά όχι τους φτωχούς αγρότες, μιας και αυτοί δεν εξάγουν. Και τα μεταλλαγμένα θα ενισχύσουν τους μεγαλοαγρότες και τις εταιρίες, ενώ ταυτόχρονα θα έχουμε νέα διατροφικά σκάνδαλα, ενίσχυση των πολυεθνικών, τεράστιο ξεκλήρισμα των μικρών αγροτών όλου του πλανήτη, μείωση της βιοποικιλότητας και της τροφικής ανεξαρτησίας, και οι πολυεθνικές θα ασυδοτούν ακόμα περισσότερο σε βάρος του περιβάλλοντος και των εργατικών δικαιωμάτων.

Η καλύτερη απάντηση στις πολυεθνικές, τον ΠΟΕ, την απελευθέρωση του εμπορίου, τα μεταλλαγμένα, την βιομηχανική γεωργία, την γρίπη των πουλερικών και τα διατροφικά σκάνδαλα, στον αφανισμό των μικρών αγροτών και της υπαίθρου, την καταστροφή του περιβάλλοντος και της υγείας, είναι η ενίσχυση των κινημάτων, ο κοινός αγώνας των μικρών αγροτών, και των καταναλωτών, όλου του πλανήτη, για την οικολογική-παραδοσιακή γεωργία και τις ντόπιες ποικιλίες, τους μικρούς-οικογενειακούς αγρότες, την αυτάρκεια, την αποκέντρωση, την τοπική οικονομία.

Τα οικολογικά προβλήματα δεν γνωρίζουν σύνορα. Ας παγκοσμιοποιήσουμε την αντίσταση!

Γ. Χαλκιάς, βιοκαλλιεργητής στην Εύβοια
oikologos1@yahoo.gr

Επιχείρηση Backfire εναντίον "οικοτρομοκρατών"

Το νέο κυνήγι μαγισσών του FBI

Στις 7 Δεκεμβρίου 2005, το FBI εξαπέλυσε τους έτοιμους από καιρό πράκτορές του σε τέσσερις πολιτείες των ΗΠΑ και συνέλαβε αιφνιδιαστικά έξι ανθρώπους κατηγορώντας τους για μια σειρά κακουργημάτων. Οι κατηγορίες αναφέρονται σε δεκαέξι ενέργειες του Earth Liberation Front *(ELF, Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Γης)* και του Animal Liberation Front *(ALF, Μέτωπο για την Απελευθέρωση των Ζώων)* που έλαβαν χώρα από το 1996 ως το 2002. Οι συλληφθέντες προφυλακίστηκαν με συνοπτικές διαδικασίες. Ένα έβδομο άτομο καταζητείται στη Γερμανία.

Πρόκειται για το πρώτο επεισόδιο της Operation Backfire ("Επιχείρηση Επιστροφής των Πυρών", αλλιώς "Επιχείρηση Μπούμερανγκ"), μια νέα "αντιτρομοκρατική" πρωτοβουλία με μοιραίες επιπτώσεις στη ζωή και τις δυνατότητες αντίστασης πολλών ανθρώπων. Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση των ΗΠΑ παράλληλα με την έναρξη της επιχείρησης Backfire στις αρχές του Δεκεμβρίου, έχει ανακοινώσει επανειλημμένα στον Τύπο και στις διαδικασίες ανακρίσεων των έξι ότι προτίθεται να προβεί σε νέες συλλήψεις στους επόμενους έξι μήνες, μέχρι να συλλάβει δεκαεννέα ανθρώπους που αποτελούν ύψιστη απειλή για την δημόσια ασφάλεια. Οι ημερομηνίες για τις δίκες των έξι έχουν οριστεί για το Φεβρουάριο και το Μάρτιο 2006.

Το κατηγορητήριο βασίζεται, σύμφωνα με τις επιτροπές αλληλεγγύης στους προφυλακισμένους, στη μαρτυρία ενός χαφιέ από το Γιουτζίν του Όρεγκον. Όπως συζητιέται, τόσο σε δίκτυα αντιεξουσιαστών του Όρεγκον όσο και τα διεθνή πρακτορεία ειδήσεων από τα περασμένα χριστούγεννα και μετά, ο "συνεργαζόμενος μάρτυρας" των ομοσπονδιακών μπάτσων κυκλοφορούσε εδώ και τουλάχιστον μια δεκαετία στους κύκλους των ακτιβιστών. Ίσως ευάλωτος στο νόμο λόγω της τοξικοεξάρτησής του, εντάχθηκε νωρίς σε έναν ολόκληρο στρατό από ασφαλίτες με τον οποίο εργάζεται η αστυνομία του Όρεγκον, αφού προκύπτει ότι θα πρέπει να παρακολουθούσε πολύ καιρό την ηλεκτρονική αλληλογραφία των γνωστών του και να φόρεσε νωρίς κοριό για να ηχογραφεί ιδιωτικές συνομιλίες και συνελεύσεις.

Μετά τις συλλήψεις, σε δικαστικά και αστυνομικά έγγραφα άρχισαν να αφήνονται υπόνοιες ότι δύο από τους συλληφθέντες αναγκάστηκαν να παράσχουν πληροφορίες για τους συγκατηγορούμενούς τους.

Στις 21 Δεκεμβρίου 2005, κατά τη χειμερινή ισημερία (τη μεγαλύτερη νύχτα του έτους), ο Μπιλ Ρότζερς (αλλιώς "Άβαλον") βρέθηκε νεκρός από ασφυξία στο κελλί του στις φυλακές της Αριζόνα με μια πλαστική σακούλα στο κεφάλι. Ο Ρότζερς ήταν χρόνια ακτιβιστής, πολύ αγαπητός και γνωστός σε πολλά κινήματα, κυρίως ως μέλος της οργάνωσης Earth First! Ορισμένοι φίλοι του πιστεύουν ότι πράγματι αυτοκτόνησε και ότι το σχετικό γράμμα που βρέθηκε δίπλα του το έγραψε ο ίδιος: "Προς τους φίλους και τους υποστηρικτές μου για να βάλουν σε μια τάξη στο μυαλό τους όλ' αυτά που συνέβησαν τόσο γρήγορα: Ορισμένοι ανθρώπινοι πολιτισμοί έχουν κηρύξει πόλεμο εναντίον της Γης εδώ και χιλιετηρίδες (...)Τυχαίνει να είμαι μία από τις πιο πρόσφατες απώλειες αυτού του πολέμου (...) Σήμερα όμως θα κάνω την απόδρασή μου από τη φυλακή".

Ο Ρότζερς ήταν φυλακισμένος μόλις δύο εβδομάδες. Δεν είναι τυχαίο ότι επέλεξε να αυτοκτονήσει ακριβώς τη μέρα που δημοσιοποιήθηκε πανηγυρικά από τα μμε ότι ο συγκρατούμενός του, ο Στανισλάους Μάγιερχοφ είχε "σπάσει".

"Νο 1 εσωτερικός κίνδυνος"

Μέχρι το 2001, ακούγονταν συνεχώς ανακοινώσεις του FBI ότι η λεγόμενη "οικοτρομοκρατία" αποτελεί τεράστια απειλή για τις ΗΠΑ. Μετά την 11η Σεπτεμβρίου οι αρχές αναγκάστηκαν να αλλάξουν λίγο το τροπάρι, στρέφοντας το βλέμμα στο Ισλάμ. Τον Αύγουστο του 2004, το FBI, δια στόματος Τζον Λιούις, αναπληρωματικού διευθυντή του FBI και επικεφαλής των επιχειρήσεων της "εσωτερικής τρομοκρατίας", ξαναέπιασε το κομμένο νήμα και δήλωσε στο αμερικανικό κονγκρέσο ότι *"ο νούμερο ένα εσωτερικός κίνδυνος αυτήν τη στιγμή είναι η οικοτρομοκρατία και το κίνημα για τα δικαιώματα των ζώων"*. Προσέθεσε μάλιστα ότι *"από το 1990 ως το 2004, οι ακτιβιστές για τα δικαιώματα του περιβάλλοντος ή των ζώων είναι υπεύθυνοι για πάνω από 1.200 ενέργειες και για απώλειες πολλών εκατομμυρίων δολλαρίων σε χρήματα και υλικές καταστροφές"*. Εδώ και ενάμισυ χρόνο η κυβέρνηση των ΗΠΑ κλιμάκωνε έντεχνα το φόβο και την υστερία γύρω από το ζήτημα ώστε να προλειάνει το έδαφος για τις συλλήψεις που σχεδίαζε για το Δεκέμβριο του 2005.

Οι οργανώσεις ELF και το ALF είναι γνωστές για επιθέσεις σε εργαστήρια και εξοπλισμό, για απειλές σε επιστήμονες ή σαμποτάζ σε αναπτυξιακά έργα και γενετικά τροποποιημένες καλλιέργειες. Έχουν δηλώσει πολλές φορές ότι τρέφουν απόλυτο σεβασμό για τη ζωή κάθε επίγειου όντος και ότι ο στόχος τους είναι η υλική ιδιοκτησία των μεγάλων εταιρειών. Πέρα από τις διακηρυγμένες τους αρχές, στην πράξη δεν έχουν ποτέ πειράξει κανέναν απολύτως με τα σαμποτάζ ή τις επιθέσεις σε υλική περιουσία που έχουν διαπράξει. Μία από τις ενέργειες για την οποία είχε αναλάβει την ευθύνη το ELF τον Οκτώβριο του 1998 ήταν η πρόκληση φωτιάς στο βουνό Vail, για να ανακοπεί η σχεδιαζόμενη επαχθής για το ανθρώπινο και φυσικό περιβάλλον επέκταση ενός τεράστιου ιδιωτικού χιονοδρομικού κέντρου. Η ενέργεια αυτή θεωρείται στο σημερινό κατηγορητήριο από τις καταστροφικότερες, αφού προκάλεσε ζημιά 12 εκατομμυρίων δολλαρίων. Ωστόσο, το κρατικό κατηγορητήριο εναντίον τους είναι τόσο εκδικητικό και ακραίο, που αν κριθούν ένοχοι, οι ακτιβιστές αντιμετωπίζουν 20ετή φυλάκιση, απλή ή και πολλαπλή ισόβια κάθειρξη, παραπάνω δηλαδή και από την ποινή που επιδίκασε το ίδιο ανώτατο δικαστήριο του Όρεγκον πρόσφατα στον "δολοφόνο του Γκρην Ρίβερ", τον βασανιστή, βιαστή και δολοφόνο πάνω από σαράντα γυναικών, που δεν είχε όμως πολιτικά και ηθικά κίνητρα!

Λία Γ.

Σχετικά με την υπόθεση και τις κινήσεις αλληλεγγύης:
http://www.portland.indymedia.org
http://www.indymedia.org.uk/en/2006/01/331461.html
Σχετικά με την εξέλιξη των δικών:
http://www.grandjurydefense.org
http://www.fbiwitchhunt.com

Το εσωτερικό "δόγμα Μπους"

Ο νεοφιλελευθερισμός αποτελεί το νούμερο ένα κίνδυνο για το ανθρώπινο γένος. Απειλεί πια όλα τα επίπεδα της ανθρώπινης ζωής, την ίδια τη ζωή και τη φύση όπως τα ξέραμε. Ο παραλογισμός μιας χωρίς κανένα περιεχόμενο «εξέλιξης» με αποκλειστικό γνώμωνα το κέρδος, ευθύνεται για το χάος που επέρχεται στην οικονομία και στην εργασία, για την γοργά συντελούμενη καταστροφή του περιβάλλοντος, για τη μόλυνση του υδροφόρου ορίζοντα σ' ολόκληρη σχεδόν τη γη, για την απόλυτη υποβάθμιση της διατροφής, για τις συνθήκες τρομοκρατίας και ελέγχου που προσπαθούν να επιβληθούν παντού, για τους δολοφονικούς ιούς που ξεφεύγουν από τα γενετικά πειράματά τους και απειλούν εκατομμύρια ζωές ανθρώπων και ζώων, για τις αιματηρές εισβολές τους και τους πολέμους τους για να θησαυρίζουν οι εταιρίες όπλων και οι κατασκευαστικές (και όχι μόνο), για τα εκατομμύρια θύματα – πειραματόζωα των φαρμακευτικών εταιριών τους.

Όπως είναι πια ξεκάθαρο, ως τρομοκρατία σήμερα ορίζεται οποιαδήποτε αντίσταση στα δολοφονικά σχέδιά τους. Τα προσχήματα για «αραβικές απειλές» και άλλους «κινδύνους από την ανατολή», χρησιμοποιούνται με διπλό στόχο, δηλ. να υλοποιήσουν τις κερδοφόρες εκτρατείες τους και να συρρικνώσουν τον πληθυσμό κάτω από την ομπρέλα του φόβου, τρομοκρατώντας και αποκρύπτοντας τον πραγματικό εχθρό. Και πέρα από τα προσχήματα, κάθε άλλο παρά υποτιμούν τους εσωτερικούς εχθρούς του συστήματός τους.

Κι ενώ στις Ηνωμένες Πολιτείες κάθε φορά που αντιμετωπίζονται δυσκολίες με την κοινή γνώμη εμφανίζονται όλως παραδόξως καινούργιες «απειλές» από διάφορους Μπιν Λάντεν για να υπενθυμίζουν πως όλοι πρέπει να μπουν σιωπηλά στο μαντρί (μέθοδος εγγυημένα επιτυχημένη, που με το ένα ή το άλλο πρόσχημα χρησιμοποιούν όλες οι εξουσίες ανά τον πλανήτη), οι μηχανισμοί καταστολής που ποτέ δεν εφησυχάζουν, προωθούν την εσωτερική τρομοκρατία που την ονομάζουν «χτύπημα της εσωτερικής τρομοκρατίας», γιατί οι λέξεις είναι πια δικές τους και οι μηχανισμοί προπαγάνδας δικοί τους και η «δικαιοσύνη» δικιά τους και τα Γκουαντανάμο, κρυφά ή φανερά, δικά τους.

Στα πλαίσια αυτά έχουν αναχθεί σε νούμερο ένα εσωτερικό κίνδυνο για την λειτουργία της αγοράς τους, οι οικοακτιβιστές, που αντιδρούν με πράξεις στις επικίνδυνες σκουπιδοτροφές που διακινούνται, στα γενετικά τροποποιημένα προϊόντα που επιβάλουν οι κολοσσοί της βιοτεχνολογίας και στην καταστροφική πολιτική τους, εμποδίζοντας το απόλυτο κέρδος τους.

Το ενορχηστρωμένο σύνολο των χτυπημάτων της εξουσίας σε όλο τον κόσμο απέναντι σε όλες τις αντιστάσεις, ακόμα και στις στοιχειώδεις, για τον έλεγχο της τροφής, του νερού, του αέρα, κάνει εφιαλτικά ξεκάθαρο το παγκόσμιο στρατόπεδο συγκέντρωσης που ονειρεύονται για την ανθρωπότητα. Όλα τα μέτωπα είναι ανοιχτά, ίσως όσο ποτέ άλλοτε στην ιστορία. Κρίνεται το μέλλον της σκέψης, της κριτικής, της αντίστασης, της ίδιας της ζωής. Ο εφησυχασμός δεν είναι απλά πολυτέλεια, είναι ευθεία συναίνεση στα καταστροφικά τους σχέδια.

Αννα Κ

Αφέθηκε ελεύθερος μέχρι τη δίκη του ο ακτιβιστής Daniel McGowan

Ο Daniel Mc Gowan, 31 χρονών, είναι ένας από τους συλληφθέντες της επιχείρησης "operation backfire" του FBI. Γνωστός κοινωνικός και οικολόγος ακτιβιστής στην πόλη της Νέας Υόρκης, ο Daniel αρνήθηκε από την πρώτη στιγμή όλες τις κατηγορίες καθώς και τη συμμετοχή του στο Earth Liberation Front ή οποιαδήποτε άλλη ομάδα.

Ενάμιση μήνα αργότερα το δικαστήριο στο Portland του Oregon, παρά την αντίθετη πρόταση του δημόσιου κατήγορου, αποδέχθηκε την εγγύηση των 1,6 εκατομυρίων δολλαρίων από την οικογένεια του Daniel και τον αφήνει ελεύθερο μέχρι τη δίκη του. Τα περιοριστικά μέτρα εναντίον του θα είναι δρακόντεια, καθώς θα είναι αναγκασμένος να κυκλοφορεί με ηλεκτρονικό "βραχιόλι" και να δίνει αναφορά για όλες του τις κινήσεις.

Ο Daniel αντιμετωπίζει μια σειρά κατηγοριών που περιλαμβάνουν καταστροφή περιουσίας και εμπρησμό. Οι κατηγορίες αφορούν δράσεις του δικτύου Earth Liberation Front.

Σε περίπτωση που κριθεί ένοχος, η ποινή του Daniel θα είναι το λιγότερο ισόβια+35 χρόνια ενώ το μέγιστο μπορεί να φτάσει τα ισόβια+335 χρόνια!

Πηγή: αθηναϊκό indymedia

Στην κινηματογραφική χολυγουντιανή ταινία «Το νησί», ένας τρελλαμένος «γιατρός» (υποτίθεται μια φιγούρα τύπου Μέγκελε, προσαρμοσμένη στη σύγχρονη εποχή) έχει μυστικά (γνωρίζει μόνο ο αμερικανικός στρατός και οι «πελάτες» του) ένα εργαστήριο, εκσυγχρονισμένο και πολυτελές στρατόπεδο συγκέντρωσης, προφυλαγμένο από εξωτερικές πληροφορίες και με τεράστιους μηχανισμούς και συστήματα ελέγχου, ώστε ούτε από μέσα να διαρρέει κάποια πληροφορία. Στο εργαστήρι, ο υποτιθέμενος γιατρός (σε ρόλο θεού, όπως αναφέρεται και στην ταινία) «κατασκευάζει» κλώνους ανθρώπων – πελατών του, που θα χρησιμοποιηθούν στο μέλλον, τμήματα ή και όλο το σώμα τους. Ο «ευγενής» στόχος του «γιατρού» είναι να διατηρηθούν στη ζωή περισσότερα χρόνια οι πελάτες του, ή για να αντικαταστήσουν στο μέλλον το συκώτι ή το δέρμα ή την καρδιά τους με αυτά των κλώνων, αφού πρώτα καταστρέψουν τα δικά τους, επιδιδόμενοι ελεύθερα σε κραιπάλες. Όταν προσφέρονται ανταλλακτικά (έστω και με αντίτιμο πολλών εκατομμυρίων δολλαρίων), τα πρωτότυπα εξαρτήματα δεν έχουν πια την ίδια αξία!

Το σενάριο, καθόλου δεν ανήκει στη σφαίρα της επιστημονικής φαντασίας, αφού κάτι τέτοιο συμβαίνει ήδη, με διαφορετικό προς το παρόν όμως τρόπο. Το εμπόριο μοσχευμάτων και ανθρώπινων ιστών, είτε με «νόμιμο» είτε με «παράνομο» τρόπο, είναι εδώ και χρόνια μια πολύ επικίνδυνη πραγματικότητα, επεκτείνεται με ταχύτατους ρυθμούς κι αποτελεί την αιτία χιλιάδων «εξαφανίσεων» ανθρώπων σε όλο τον κόσμο (με πρωταγωνιστές μέχρι στιγμής, στο ρόλο των κλώνων, αδύναμες κοινωνικά ομάδες).

Το ίδιο δεν αποτελεί επιστημονική φαντασία και η εκδοχή του «τρελλού» επιστήμονα. Μικροί και μεγάλοι στο χώρο της επιστήμης, έχουν επιδοθεί με ελαφριά καρδιά και ασύλληπτη ανευθυνότητα σ' ένα κυνήγι ευρεσιτεχνίας, για να παρουσιάσουν «ανακαλύψεις» στο επόμενο «επιστημονικό» συνέδριο, για λεφτά, για «δόξα». Μπροστά στα μικροπρεπή και ασήμαντα προσωπικά τους συμφέροντα, δεν διστάζουν μπροστά σε οποιαδήποτε απάτη, συμμετέχοντας στον εφιαλτικό χορό της εξέλιξης της βιοτεχνολογίας.

Δύο πολύ πρόσφατα παραδείγματα, έρχονται να επιβεβαιώσουν του λόγου το αληθές: το Φεβρουάριο του 2004, ο νοτιοκορεάτης καθηγητής Χουάνγκ Γου-Σουκ, ανακοίνωσε ότι δημιούργησε πρώτος 30 ανθρώπινα έμβρυα με κλωνοποίηση. Αργότερα, ισχυρίστηκε ότι πέτυχε την πρώτη κλωνοποίηση σκύλου. Το Μάιο του 2005, ανέφερε ότι κλωνοποίησε κύτταρα από 11 ασθενείς και δημιούργησε έμβρυα, από τα οποία απομόνωσε τα βλαστικά κύτταρα για εξατομικευμένη θεραπευτική χρήση (ότι συνέβαινε και στο «Νησί» δηλαδή). Δημοσίευσε μάλιστα και φωτογραφίες των υποτιθέμενων 11 κυτταρικών σειρών (καλλιεργειών κυττάρων δηλ.) κάθε μία από τις οποίες αντιστοιχούσε σ' ένα συγκεκριμένο ασθενή.

Βέβαια, σύντομα αποκαλύφθηκε πως τα αποτελέσματα ήταν χαλκευμένα (αφού βέβαια πρώτα ο Χουάνγκ Γου-Σουκ έγινε κάτι σαν εθνικός ήρωας για την Κορέα, πρωτοπορία στις μάχες της ευρεσιτεχνίας).

Κατασκευασμένη αποδείχτηκε και «πρωτοπόρα» ερευνητική μελέτη για τον καρκίνο που δημοσιεύτηκε στην ιατρική επιθεώρηση *Lancet* τον Οκτώβριο του 2005 και διατύπωνε πειραματικά συμπεράσματα πάνω στον καρκίνο, οτι δηλ. η μακρόχρονη χρήση μη στεροειδών αντι-φλεγμονωδών φαρμάκων (παυσίπονων) μειώνει τον κίνδυνο του καρκίνου του στόματος. Και σ' αυτή την περίπτωση, ασθενείς και ευρήματα επινοήθηκαν από τον δόκτωρα Τζον Σούντχο, «εξέχοντα ερευνητή» νορβηγικού νοσοκομείου! Τα δεδομένα ήταν τελείως ψευδή και φανταστικά. Είχαν δημιουργηθεί εξ ολοκλήρου στον ηλεκτρονικό υπολογιστή. Σίγουρα, δεν είναι οι μοναδικές περιπτώσεις. Τα «παιδία παίζει» για να δημιουργήσουν ντομάτες με ουρά ποντικιού και άλλα τέτοια συγκλονιστικά «επιτεύγματα», αλλά τα πράγματα δεν είναι καθόλου αστεία για την ανθρωπότητα που είναι έρμαιο στα χέρια των «επιστημόνων» και των φαρμακευτικών που τους χρηματοδοτούν.

Είσαι θεός, μεγάλε!